

Giới thiệu Thu Phục Bảo Bối!

Trong buổi đêm trăng thanh gió mát, đường phố người người qua lại tấp nập. Cô lang thang trên hè phố tìm đứa em hiểu động và gặp anh tại một quán bar sầm uất. Mọi ánh mắt thèm thuồng dồn nén về cô, tất cả đều muốn đề cô ra mà thoả mãn thứ dục vọng bí ẩn kia.

Trong góc khuất của quán bar nọ, anh là tổng tài lãnh khốc, cao ngạo và lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh. Nhờ anh cứu cô thoát khỏi chúng, trước vẻ đẹp ngây thơ không mưu mẹo của cô mà anh quyết tâm thu phục cô gái nhỏ.

Sự sùng nịnh, ôn nhu của anh đã khiến trái tim chưa một lần nếm trải hương vị tình yêu của cô rung động. Sau bao thăng trầm, phong ba bão tố, họ trở về bên nhau, sum vầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Take me to skyy~

- Dạ! Con nghe này đi?

- Uyển Nhi! Con phải giúp đi.

Nghe giọng bên đầu dây kia vô cùng vội vàng và bối rối.

- Con sẽ giúp mà! Nhưng trước hết đi phải bình tĩnh kể cho con nghe chuyện gì đã.

- Em con! Doãn Hiền nó trốn lên Bắc Kinh rồi!

"Hmm! Cái con nhóc này, bao giờ nó mới chịu lớn để chú đi không còn phải lo lắng cho nó nữa đây?"

Cô nghĩ thầm trong lòng.

- Con giúp đi tìm rồi đưa nó về được không? Ngoài con ra đi không biết nên nhờ ai cả. Tiểu Nhi cầu xin con, đi có mỗi Hiền Hiền là đứa con gái duy nhất, nếu nó có mệnh hệ gì, đi cũng không thiết sống nữa!

Bà Hàn lúc này đã khóc nức lên vì lo lắng, cũng phải thôi, làm gì có người mẹ nào mà không thương con, nhất là ở nơi xa lạ và đầy cạm bẫy như Bắc Kinh, lại khiến bà thấp thỏm không thôi!

- Được rồi đi Hàn! Con sẽ đi tìm nó rồi ngay lập tức giao về cho đi mà. Đi đừng để ảnh hưởng sức khoẻ!

- Cảm ơn con Tiểu Nhi! Đi chờ tin của con.

Nói xong bà cúp máy.

Uyển Nhi mặc nguyên bộ pijama màu hồng có hoạ tiết hình con thỏ, vội vã khoá cửa chạy đi tìm Doãn Hiền!

Bà cô là một cảnh sát sắp về hưu, trước khi nghỉ ông đã nhận 1 nhiệm vụ, có thể coi là nhiệm vụ cuối cùng sau 30 năm hoạt động trong nghề. Trớ trêu thay, ông đã rời xa mẹ con cô trong đúng lần đó. Mẹ cô vì quá đau lòng mà qua đời. Uyển Nhi được chú đi nhận nuôi, họ chăm sóc cô rất tốt!

Hàn Doãn Hiền là em họ của cô. Chị em sống với nhau từ nhỏ nên rất biết nhường nhịn yêu thương lẫn nhau! Sau này khi cô chuyển lên Bắc Kinh học, cũng thi thoảng mới gặp nhau 1 lần. Doãn Hiền bản tính vốn nghịch ngợm, thích khám phá nên đã trốn ông bà Hàn lên Bắc Kinh! Buộc người chị gái như cô phải đi tìm!

Do đi vội nên Uyển Nhi chỉ mang thay quần áo, diện nguyên bộ đồ ngủ ra đường. Theo định vị dò được từ máy của Doãn Hiền, nàng ta đang ở một quán bar không cách xa khu kí túc xá của cô là mấy!

Bước vào quán bar, cô ngay lập tức thu hút mọi ánh nhìn! Trương Uyển Nhi thật sự rất xinh đẹp nha! Nước da trắng hồng, mái tóc xoăn bồng lên thật đáng yêu! Gương mặt nhìn chẳng khác 1 đứa trẻ, đôi môi chúm chím, khi cười để lộ ra má núm đồng tiền cực moe!

Có thể nói cách ăn mặc của cô bây giờ, khi người ta nhìn vào sẽ nói, cô vốn chẳng thuộc về cái nơi ồn ào này! Cô cực kì ghét mấy nơi như thế này, đèn soi loạn xạ, còn nữa, mấy ánh mắt chăm chú đập vào cô kia, thật khiến Uyển Nhi lạnh sống lưng mà!

Mãi miết ngó nghiêng đi tìm, bỗng có một người đàn ông, hấn kéo tay cô lại, không tự chủ cô đã nằm gọn trong vòng tay của hấn! Giật mình, cô bắt đầu đẩy dụa.

- Thả tôi ra! Anh làm gì vậy?

Hấn ghé sát tai cô, buông ra từng âm thanh, xen với nó là mùi men rượu còn thoang thoảng.

- Tôi muốn em! Đêm nay, em sẽ nằm dưới thân tôi.

Hấn mặt dày không biết xấu hổ thốt ra những lời biến thái đến vậy. Uyên Nhi cắn mạnh vào cổ tay hấn, sau đó nhân cơ hội chạy đi!

Không ổn rồi! Hấn đang đuổi theo cô!

"Phải làm sao đây!"

Cô thật sự hoảng sợ, dĩ nhiên cô hiểu hết những gì hấn vừa nói, cô muốn thoát khỏi cái nơi chết tiệt này! Hoảng sợ không biết nên làm gì! Vừa hay có bóng hình to lớn của ai đó đứng trước mình! Cô không do dự ôm chặt lấy người đàn ông đó, giọng van xin.

- Làm ơn! Hãy cứu tôi! Hấn ta muốn hại tôi!

Anh chỉ liếc mắt xuống, nhìn cô, khẽ nhếch mép cười. Cởi áo khoác của mình ra, anh từ từ khoác lên vai cho cô. Rồi đưa người cô ra phía sau lưng mình. Vừa hay, hấn ta chạy đến, ánh mắt sắc bén nhìn cô đang nép sau lưng của người đàn ông kia.

- Ô! Hoá ra là Vương tổng đây mà.

- Có gì không?

Anh cất giọng lạnh nhạt, không thêm đề ý đến câu hỏi của người kia, tay mân mê mái tóc cô.

- Không có gì! Tình cơ gặp Vương tổng nên có ý ghé hỏi thăm.

- Ủ!

Vương Khải Hà ừ một tiếng vô vị, rồi bế cô lên. Cô giật mình theo phản xạ khẽ "A" lên một tiếng.

- Ngoan.

Anh cúi sát mặt mình vào gần cô, khiến Uyên Nhi có thể cảm nhận được hơi thở hương bạc hà dịu mát của anh. Biết là đã thoát, cô không ngần ngại cũng phối hợp, vòng tay qua cổ ôm lấy anh.

Còn Lâm Hải Nam khi thấy anh bế cô đi thì trở nên tức giận, hắc tuyến nổi đầy trán, người hấn như sắp bốc hỏa! Nhưng hấn buộc phải nhịn, bởi xung quanh hấn có vài người bạn bình thường, dĩ nhiên không thể đấu lại với đám vệ sĩ của Khải Hà được, đành ngậm cục tức nhìn Khải Hà bế cô đi.

"Kia chẳng phải chị Uyên Nhi sao? Sao chị ấy lại ở đây? Kia chẳng phải Vương Khải Hà sao? Hấn đang bế chị Nhi? Mình có nhìn nhầm không vậy?"

Hàn Doãn Hiền sau khi nhìn cô được bế ra liền lấy làm ngạc nhiên vô cùng! Bèn chạy theo!

- Không sao?

Anh để cô đứng xuống, ôn nhu mà hỏi. Điều này thực sự rất khiến người ta phải ngỡ ngàng mà! Đám vệ sĩ cũng rất bất ngờ, lão đại cao ngạo băng lãnh của chúng đây sao? Quá mức dịu dàng với một cô gái!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

- Ô! Tôi không có sao!

Cô khẽ phát ra âm thanh lí nhí.

- Tôi đưa em về?

Anh đưa ra lời đề nghị.

- Không cần đâu. Làm phiền anh rồi! Cảm ơn vì lúc nãy đã giúp tôi!

- Không cần khách khí!

"Trước sau gì em cũng là người của tôi."

Dĩ nhiên anh chỉ nói về trước, về sau thâm nhủ trong đầu!

Anh không nói gì, quay lưng bước lên xe, chớp nhoáng chiếc xe đã phóng đi mất.

- Chị Uyên Nhi!

Doãn Hiền cuối cùng cũng đuổi kịp. Vừa thở dốc vừa gọi tên cô.

- Hiền Hiền! Cái con nhóc nhà em! Ai? Là ai cho phép em lên đây quậy phá?

Uyên Nhi vừa giảo huân, vừa kéo tai của Doãn Hiền!

- Á á!

Doãn Hiền vội vàng giải thích.

- Em nhớ chị mới lên đây thăm mà!

- Em còn chưa biết lỗi! Vẫn còn trả treo được. Thăm chị thì phải đến kí túc xá, mắc cái gì mà vào mấy chỗ như thế này? Nếu còn tiếp tục nói dối, chị sẽ lập tức trả em về với chú dì! Kể hết tội lỗi của em ra!

- Được rồi! Được rồi! Em khai mà, Nhi tỷ tỷ đừng bắt em về!

Doãn Hiền bị đe dọa lập tức khai hết tất cả! Nàng rất lấy làm ngạc nhiên, trước giờ Uyên Nhi chị gái nàng vốn rất cứng chiều nàng, lại hiền lành nữa, sao hôm nay đột nhiên theo phe bố mẹ nàng thế?

- Cho em về kí túc xá của chị đi! Rồi em sẽ kể cho chị nghe!

- Được đi thôi!

Hai chị em cô bắt taxi trở về phòng của cô! Nói là kí túc xá nhưng rất hiện đại nha! Phòng của cô có thể đủ cho 2 người ở! Toàn bộ hoạ tiết đều sơn màu xanh dương pha trộn với hồng nhạt! Thật dễ thương!

- Oa! Đẹp thật!

Doãn Hiền thán phục!

- Rồi! Kể đi! Đừng hòng mà lừa chị bất cứ một câu nào!

Doãn Hiền xịu mặt, bĩu môi làm nũng.

- Nhi tỷ tỷ xinh đẹp, chị không thương Hiền Hiền sao? Em là bắt quá mới phải lên đây chứ bộ!

- Là sao?

- Thật ra là bố mẹ bắt em phải học đại học Vân Thành! Mà em thì không muốn. Em muốn học ở Bắc Kinh cơ, vì chỉ như thế em mới phát huy được tài năng và theo đuổi ước mơ của mình! Nên em trốn bố mẹ lên đây, muốn nhờ chị xin giúp!

- Vậy à! Thôi được rồi! Tạm thời chị sẽ gọi điện thông báo cho cô chú là em đang ở chỗ chị cho cô chú bớt lo. Sau đó sáng Chủ nhật, chị và em bắt xe về Vân Thành xin phép bố mẹ giúp em, được không?

- Yeahhhh! Em yêu Nhi tỷ nhất!

Doãn Hiền mừng rỡ, đưa tay ôm cổ, rồi hôn Uyên Nhi tới tấp!

- Nhưng lần sau, trước khi làm gì cũng phải hỏi ý kiến chú dì biết chưa? Em có biết hôm nay dì Hàn lo cho em phát khóc không?

- Em biết rồi mà!

Doãn Hiền rất tin tưởng Uyên Nhi nha! Đó là lí do nàng quyết định trốn đi một phen tìm Uyên Nhi! Trước giờ chỉ có Uyên Nhi là hay nuông chiều nàng

nhất, và lại bố mẹ Doãn Hiền cũng chỉ tin tưởng mỗi cô thôi! Nếu cô xin phép giúp, chắc chắn tỉ lệ thành công là vô cùng cao!

- À! Em ăn gì chưa?

- Em ăn rồi! Mà chị?

- Sao thế?

- Chị quen cái tên vừa bế chị ra khỏi quán bar sao?

Uyển Nhi sực nhớ lại, trách móc.

- Em còn dám nói! Không phải tại vì em

hành chị vào trong đó tìm thì chị đâu phải để anh ta giúp!

Doãn Hiền tò mò: "Hắn ta giúp chị ư?"

- Không có anh ta, giờ này chị đã.....!

Cô uất ức vô cùng!

- Thôi! Em xin lỗi mà! Lần sau sẽ không vậy nữa đâu! Em hứa! Cơ mà? Chị thực sự không biết hắn ta là ai?

- Chị không quan tâm! Lúc đó đang rối loạn hết cả lên! Làm sao còn thời gian để nghĩ anh ta là ai. Mà sao em lại hỏi vậy?

- Người đàn ông bế chị! Có sức ảnh hưởng đến thế giới đó ạ!

Cô ngơ ngác!

- Chị không hiểu!

- Ôi! Nhi tỷ ơi là Nhi tỷ! Hắn ta là Vương Khải Hà, CEO của tập đoàn Vương Khải! Một trong những tập đoàn lớn mạnh bậc nhất châu Á! Công ty của hắn ta dẫn đầu trong mọi lĩnh vực kinh tế, thị trường kinh doanh đã mở rộng sang cả đất Mĩ! Là Mĩ đó!

- Có sao đâu? Chị chả quan tâm!

Cô biểu cảm không mấy quan tâm, khuôn mặt baby dửng dưng như chưa có gì xảy ra!

- Anh ta cực kì ghét phụ nữ động vào người mình! Nhưng hôm nay đặc biệt bế chị ra khỏi cái nơi lộn xộn đó? Không lẽ anh ta nhắm chị rồi?

Cốc đầu Doãn Hiền một cái thật kêu! Cô một mực phủ nhận.

- Nhắm cái đầu em ấy! Suy nghĩ linh tinh ít thôi lo mà học đi!

- Em là đang nghĩ cho chị mà!

- Rồi sao cũng được! Mau đi tắm rồi còn ngủ nữa! Mai chị còn phải lên trường!

Doãn Hiền nhận lấy bộ quần áo của Uyển Nhi rồi chạy tọt vào trong nhà tắm!

Lúc này cô mới ngồi suy nghĩ về những gì em mình vừa nói. Rồi đưa mắt qua nhìn chiếc áo khoác của hắn. Giá của chiếc áo này hoàn toàn không đùa được! Nó có thể mua cho cô cả tủ trà sữa luôn đó! Còn nữa, mùi hương ở chiếc áo rất nhẹ nhàng và dễ chịu. Cô tự nhủ là sẽ mang áo trả lại cho hắn! Sau đó, hai chị em cô ôm nhau cuộn tròn trong chăn ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đỉnh chính lại cho một số bạn đang bị rối hoặc chưa hiểu về các nhân vật của mình nhé!

Nam chính: Vương Khải Hà

Nữ chính: Trương Uyên Nhi

Nam phụ: Lâm Hải Nam

Nữ phụ: Hàn Doãn Hiền

P/s: Sẽ có thêm một số nhân vật khác! Nhưng tuyệt đối đừng nhầm lẫn giữa Doãn Hiền và Uyên Nhi nhé!

6 giờ 30 sáng, tiếng chuông đồng hồ báo thức inh ỏi kêu lên, phá tan bầu không khí yên lặng! Doãn Hiền nhanh chóng bật dậy, với tay tắt lấy báo thức, vươn mình vài cái khỏe khoắn rồi đi vệ sinh cá nhân. Sự háo hức thôi thúc nàng không ngừng! Vì sao? Sờ dĩ là hôm nay, Doãn Hiền sẽ được dẫn đi tham quan trường đại học danh giá của Bắc Kinh đó! Nàng rất ư là hồi hộp nha!

Bước ra khỏi phòng tắm, Doãn Hiền chọn cho mình một style nhí nhảnh, nhưng lại vô cùng thanh lịch. Nàng kết hợp quần yếm và áo thun tay lỡ, giày trắng, cực dễ thương! Khác với sự hồ hởi của ai đó, lúc này, trên chiếc giường màu hồng kia, một con người vẫn bình thản chìm trong giấc ngủ!

- Nhi tỷ tỷ à! Nhi tỷ tỷ!

Doãn Hiền thấy cô còn say giấc không một chút phản ứng liền lại gần gọi.

- Ừm!

Uyển Nhi khẽ mấp máy môi, âm thanh nhẹ nhàng phát ra có thể khiến lòng người ta sao xuyên liên hồi!

Mạnh bạo giật lấy chiếc chăn trên người cô ra, Doãn Hiền khó nhọc!

- Nhi tỷ tỷ! Dậy mau! Tỷ còn định nướng đến bao giờ nữa, đã khét lẹt cả rồi!

Cô vẫn không chịu dậy, chân còn liên tục với xuống tìm kiếm chiếc kén ấm áp của mình!

Doãn Hiền thực sự bất lực! Nàng thầm thối tiếc những ngày không có nàng ở đây, ai sẽ là người lôi chị ấy dậy?

- 7h rồi kìa Nhi tỷ! Sao tỷ ngủ dử vậy?

Lúc này, cô mới thanh minh.

- Tại ai hả? Tất cả là tại em! Nếu hôm qua không phải đi tìm em, chị cũng không thành như này!

- Thôi mà! Em biết lỗi rồi, Nhi tỷ dậy đi! Mà chuyện của hôm qua là quá khứ rồi chị đừng trách em nữa! Dẫu sao Lâm Hải Nam cũng chưa làm gì quá đáng với chị!

- Thế chị phải để bao giờ hấn quá đáng mới nói cho con nhóc nhà em à?

Bị cô bắt thóp, Doãn Hiền im lặng, không thể cựa rảnh thêm lời nào nữa!

Như bao ngày, Uyển Nhi cô vẫn phải mặc đồng phục theo nội qui nhà trường!

Người ta nói:" Người đẹp mặc cái gì cũng đẹp!"

Câu nói này có thể áp dụng với nàng!

Bộ đồng phục gò bó đến vậy, nhưng khi cô mặc lại trở nên yểu điệu, duyên dáng, nhìn rất bắt mắt và thoải mái không hề bó buộc! Đồng phục của cô ngoài chân váy kẻ sọc ca rô đỏ và áo sơ mi trắng thì còn có calavat và mũ nôi! Tất cả đều là hoạ tiết caro cực ma mị cuốn hút!

- Đi thôi!

Hai chị em ăn sáng xong liền đồng thanh!

- Wow! Đúng là trường đại học hạng cao có khác, quả nhiên em vẫn là không sai khi quyết tâm theo đuổi lên đây.

Doãn Hiền chạy nhảy lăng xăng cả, nàng có vẻ vô cùng thích thú với ngôi trường này. Dòm đi ngó lại bao nhiêu lần, miệng vẫn liên hồi cảm thán!

- Hiền Hiền! Chậm thôi, ngã đó!

Rất cục là cô bỗng dưng mà trở thành người bảo mẫu của đứa nhóc tinh nghịch kia. Uyển Nhi vốn là người sống chậm rãi, từng cử chỉ bước đi đều rất nhẹ nhàng thực nữ, mang nét đẹp ngây thơ trong sáng làm rung động lòng người ngay từ cái nhìn đầu tiên, thành tích học tập phải nói là vô tiền khoáng

hậu, 3 năm đứng nhất các kì thi thủ khoa, đem về không ít thành tích cho trường! Chính vì điều này mà nàng rất được yêu quý, là đứa con cưng của mọi thầy cô.

Ấy vậy mà hôm nay, cô xuất hiện với hình ảnh khổ sở vội vã, khác với vẻ điềm tĩnh hàng ngày, tất cả là vì chạy theo Doãn Hiền!

Buổi sáng thứ 7 trôi qua êm đềm và nhanh chóng. Không gian ở sảnh sân trường bỗng trở nên ồn ào. Thì ra là có học sinh nam mới chuyển về trường!

Cô chẳng mấy quan tâm, kéo Doãn Hiền xuống căn-tin để ăn vặt! Đối với cô, ăn là chân lý! Ăn là vĩnh cửu! Đồ ăn là thứ tồn tại duy nhất khiến Uyên Nhi cô quan tâm

- Này! Doãn Hiền, ăn đi chứ?

Uyên Nhi tay cầm miếng snack đưa về phía miệng Doãn Hiền, vẻ mặt hết sức ngây ngốc!

- Nhi tý à! Tỷ định cứ ăn ăn và ăn mãi như này sao? Tỷ có biết ăn cái này vào sẽ tăng lên mấy cân không?

Doãn Hiền phụng phịu, gạt tay nàng ra, cầm chiếc gương lên, quan sát khuôn mặt mình.

- Hình như má em lại to nữa rồi!

- Cái con nhóc này, em chẳng phải là đang đang giữ dáng giảm cân đấy chứ?

Tuy nói, nhưng cô cũng không quên cầm cốc trà sữa lên, hút một hơi dài.

- Em mà cứ thả lỏng như tỷ, có ngày thành lợn lúc nào không hay!

- Lợn cái đầu em ấy! Em mà cứ nhịn ăn như này, ngày mai chị sẽ trao trả em về với chủ đi nhé!

- Thôi thôi! Em ăn là được!

Doãn Hiền bị nàng dọa, xua tay liên tục, rồi cầm cúi vào ăn!

Tiếng ồn ngày càng đến gần, cảnh tượng chen chúc đến ngạt thở. Nam sinh mới cùng đám học sinh nữ đang hướng về phía nhà ăn!

Xô đẩy một hồi, cô không cẩn thận mà bị ngã.

- A!

- Nhi tý tỷ! Tỷ có sao không? Mấy cái con người mê trai quên tổ quốc này!

Doãn Hiền bực bội, lúc này thật muốn chửi thề thay chị mình mà!

- Cậu không sao chứ?

Nam sinh kia, cúi xuống, đưa tay về phía cô, ngó ý muốn đỡ dậy!

- Tôi không sao!

Cô phớt lờ bàn tay kia, dựa vào người Doãn Hiền mà đứng dậy. Hai chị em dìu nhau đi, trong sự ganh ghét của bao nhiêu nữ sinh! Họ ghen tỵ vì cô được nam sinh kia quan tâm chu đáo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Ngày học đầy phiền muộn trôi qua nhanh chóng. Hai chị em cô đang thu xếp một số quần áo và đồ đạc cá nhân để chuẩn bị cho lần về Văn Thành ngày mai. Cũng đã nửa năm rồi cô chưa về thăm quê, nay tranh thủ được nghỉ lễ 5 ngày cộng với việc xin phép cho Doãn Hiền, lí do quá hảo để đi đi!

- Nhi tỷ! Chuyến bay sáng mai là sáng hay chiều vậy?

- Bay chiều, dù sao sáng mai chị cũng phải ghé mua bánh kẹo về cho lũ tiểu quỷ ở nhà nữa mà!

- Ồ!

Doãn Hiền nghe đến đây thì xiu mặt, bĩu môi, ồ một tiếng dài dằng dẳng!

- Sao thế! Không vui?

Cô vô cùng thắc mắc, muốn xin phép thì cô cũng đã đáp ứng. Còn thờ dài gì nữa?

- Em là muốn về sớm lên sớm kia.

- Hiền Hiền à, chị nói cho em nghe, được voi đòi tiên là không tốt nha!

8 chữ cuối cô càng nhấn mạnh. Doãn Hiền nhìn cô lúc này cũng phát hải. Sợ cô giận sẽ bỏ chuyển đi ngày mai, vội vàng ôm cánh tay cô nũng nịu như một con mèo nhỏ.

- Nhi tỷ tỷ, em làm gì có ý đó!

- Em lại bảo không đi! Nói em biết, Nhi tỷ này đã sống với em gần 10 năm rồi đó, còn cái gì về em mà chị không rõ!

- Hi hi!

Biết chẳng thể cãi lý với chị mình, Doãn Hiền cười hi cho qua.

- Ngủ thôi!

Cô giọng uể oải, vươn vai thoải mái, rồi kéo chăn lên cuộn tròn.

- Hiền Hiền! Sao em cứ ngộ nguây mãi vậy? Có định để yên cho chị ngủ không?

- Xin lỗi Nhi tỷ, em hồi hộp quá nên không tài nào chợp mắt được.

- Cái con bé này! Ngoan, ngủ đi. Ngủ muộn xuống sắc!

- Dạ!

Sáng hôm sau, cô thức dậy lúc 7h, cứ để cho Doãn Hiền thân nhiên ngủ. Vì tối qua Doãn Hiền ngủ muộn, và lại tốt nhất không nên cho con bé theo cùng, nó sẽ lại chạy lăng xăng và gây rắc rối. Đẹp! Đẹp! Nền đẹp vẫn là tốt nhất!

Cô kết hợp chân váy ngắn màu hồng và áo crop top ngắn qua rốn, giày converse hồng nhạt. Mái tóc xoã quá bả vai, xoắn nhẹ nhàng bông bênh. Cô để thương hết sức! Đi ra ngoài và cũng không quên đem theo chiếc áo khoác trả về với chủ của nó.

Cô bắt taxi đi thẳng đến trung tâm thành phố, nơi toà cao ốc to bành trướng của tập đoàn Vương Khải chiếm đóng.

- Wow là đây sao? Thật lớn thật rộng nha!

Quả thực, cô đã đi qua nơi này rất nhiều lần, nhưng khi nhìn kĩ mới thấy, toà nhà này to gấp nghìn lần cái kí túc xá của cô. Vừa bước xuống taxi cô đã ra sức ca ngợi. Đối với cô mà nói, lấy lời cảm thán của cô là quá dễ dàng đi! Chỉ cần những thứ bắt mắt, to lớn, hay thậm chí chỉ cần khiến cô bất ngờ nó cũng có thể trở thành vật đáng cảm thán!

- Cô tìm ai thế?

Ả thư kí noi tiếp tân thấy cô bước vào thì xác xược, tỏ thái độ khinh thường hất hàm hỏi.

- Tôi muốn tìm Vương Khải Hà!

"Cái gì? Cô ta dám gọi thẳng tên Vương tổng một cách thân nhiên như vậy sao? Cô ta nghĩ cô ta là ai chứ?"

- Này cô!? Chủ tịch của chúng tôi không phải là người mà ai cũng có thể mở mồm ra gọi. Đặc biệt là loại người như cô, tính đến đây làm phiền ve vãn Vương tổng chứ gì? Tôi biết tổng, liệu mà về ngay đi, trước khi tôi nổi nóng.

Ả cười thâm trong lòng, không ngừng dùng những lời lẽ khó nghe để dạy bảo cô.

- Không có! Tôi chỉ đến để trả lại đồ cho Vương tổng thôi! Tôi không có ý gì khác cả.

Vừa nói, tay cô vừa nắm chặt lấy chiếc túi đựng áo. Ả thư kí liếc mắt thấy chiếc áo thì giật lấy nó, vừa cầm vừa đẩy Uyển Nhi ngã xuống trong sự chứng kiến của biết bao nhiêu người. Họ không dám can ngăn, vì cô ta là thư kí cận kề bên chủ tịch, đồng thời cũng là người có chức quyền, nếu động vào cô ta chỉ có nước mất việc. Nhưng họ cũng rất xót xa cho cô, ngay từ khi bước vào cổng công ty, cô đã đặc biệt gây chú ý nhờ vẻ ngoài đáng yêu và đầy năng lượng, ai nấy đều cảm kích sau ánh nhìn đầu tiên.

Lúc này, thang máy mở ra, bóng cao lớn của anh cuối cùng cũng xuất hiện. Phải anh chính là Vương Khải Hà!

- Thị phi?

- À dạ?

Anh thấy chỗ đông người liền nhú mày, ánh mắt đã toát lên vẻ khó chịu. Ở anh, công việc là công việc mà chơi là chơi. Khi đã làm việc phải nghiêm túc đến cùng, anh rất ghét ồn ào, chỉ cần không tập trung hay làm việc riêng tán gẫu trong giờ làm, để anh bắt được, lập tức đuổi việc không nhân nhượng.

- Lại đó xem.

Vừa nói anh vừa rảo bước lại gần. Đôi chân dài đang phát huy công hiệu của nó! Anh cũng phải cao m84 85 chứ đùa!

Càng lại gần, anh càng thấy bóng dáng đang ngã trên đất kia càng quen thuộc. Gần hơn chút nữa, anh mới nhận ra đó là cô, là người anh để ý tại quán bar hôm đó!

"Mẹ nó! Ai dám đẩy cô ấy chứ?"

Anh chửi thề, hắc tuyến nổi đầy trán, khuôn mặt vốn lạnh lùng, nay xám xịt lại.

- Vương tổng ạ!

Đám nhân viên thấy anh thì dàn lối ra cho anh đi. Cúi đầu kính chào.

- Vương Khải Hà!

Cô thấy anh thì như thấy vị cứu tinh của mình. Ngoài anh ra thì không ai có thể giải thích giúp cô được.

- Ngoan! Không sao, đứng dậy, tôi bế em!

- Không cần đâu! Tôi đi được!

Vừa đứng dậy thì cô đã khụy xuống. Không ổn, chân nàng bị trật khớp rồi!

Anh nhắc bóng cô lên, theo tư thế mà ôm cô vào lòng.

- Tôi trả tiền để cô làm đau người phụ nữ của tôi?

Anh gằn giọng, dám làm đau tâm can của anh, nhất định sẽ trả!

- Vương tổng, em đang giúp anh đuổi cô ta đi để không phiền anh mà!

Cô ta vẫn chưa biết sai, còn cố cãi.

- Im mồm.

- Vương tổng.

- Lộ Bạch!

- Dạ Vương tổng!

- Đuổi việc cô ta, tuyên bố cho tất cả các công ti khác, nếu nhận cô ta vào làm là trực tiếp đối đầu với Vương Khải!

- Vâng!

- Vương tổng! Tha cho em! Xin anh. Em biết sai rồi!

Giờ cô ta mới nhận ra, mình đã đắc tội với Uyển Nhi, liền quỳ gối van xin.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

- Em à! Xin hãy giúp chị! Giúp chị đi mà

em! Chị còn phải nuôi 2 đứa con và mẹ già nữa! Chị cầu xin em!

Cô ta không ngừng bám víu lấy tay Uyên Nhi van xin. Cô có chút rung động, nhưng do thấy hắn còn đang bức mình nên không dám nói giúp. Cô e là lửa đang cháy rực, chộc vào sẽ lại bùng phát hơn thì khổ!

- Các người hãy nhìn cho rõ đây! Nếu dám ngược đãi người phụ nữ của tôi, các người đều có kết cục giống cô ta cả!

Anh nhấn mạnh từng chữ khiến mọi người không khỏi sợ hãi. Anh trước giờ tuy ít nói, nhưng khi giận lên thì vô cùng khó lường!

- Lôi cô ta đi!

Anh gạt phắt tay ả thư kí sang một bên. Không thèm liếc ả đến một cái, nhếch miệng khinh thường rồi cứ thế bế cô đi.

Lên đến phòng làm việc, cô được anh bế ngồi trên đùi. Từng động tác cử chỉ đối với cô đều ôn nhu hết mực.

- Còn đau không?

Cô cúi gầm mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, tay không ngừng mân mê vạt áo.

- Không có!

Nhìn biểu hiện bối rối của cô, anh hỏi tiếp: "Em sợ tôi?"

Cô theo phản xạ mà gật, sau đó nhanh chóng lắc đầu. Hai tay lúc này đã buông bỏ vạt áo, xua xua liên tục qua lại, miệng nhỏ vội vàng thanh minh.

- Không có! Tôi không sợ.

- Vậy em rụt rè cái gì?

Anh nhíu mày đậm. Người như anh trước giờ rất quyết đoán, thậm chí tin tưởng rằng bản thân mình có thể thấu được suy nghĩ người khác. Thấy cô lung túng, anh cũng không biết cô đang nghĩ gì?

- Anh.....Anh có thể đừng đuổi việc chị ấy không?

- Không thể!

Anh không chần chừ mà nhả ra từng chữ lạnh nhạt, không một chút nhân nhượng.

- Tại sao! Anh xem tôi cũng hết đau rồi mà.

Nàng xịu mặt xuống, hai má lúc này phồng lên.

- Cô ta làm đau người phụ nữ của tôi không thể không trừng phạt.

- Người phụ nữ gì chứ? Tôi với anh mới gặp nhau có hai lần mà. Cách xưng hô vậy không hợp tý nào.

Anh cúi sát mặt mình vào nàng, khoảng cách dần bị thu hẹp, nó gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở hương bạc hà xen mùi nam tính của anh.

- Vương Khải Hà tôi nhầm em rồi! Phải làm sao đây? Những gì tôi đã thích, không gì là không thể!

Cô khẽ áp tay lên ngực anh đẩy ra, giữa anh và cô tốt nhất vẫn là không nên gần gũi quá.

- Cái khoảng cách này cũng không được! Rất dễ gây hiểu lầm a!

Gò má từ bao giờ đã hiện lên phấm hồng ngượng ngùng. Cô e thẹn từng câu từng chữ lí nhí!

- Nói xem! Em có đồng ý trở thành Vương phu nhân của tôi không?

- Không! Mãi mãi là không! Tôi thực sự không thích anh, cũng không có tình cảm với anh.

Anh mặc kệ lời nói của nàng. Ánh mắt sắc bén, cả người toả ra ám khí nguy hiểm. Như nhận ra được hành động của anh, Uyên Nhi vội xoay người định bước xuống nhưng không kịp! Bàn tay nghịch ngợm của anh ta đang luồn vào bên trong áo croptop ngắn cũn của cô.

- Này! Anh làm gì vậy! Cái đồ biến thái nhà anh!

Anh bỏ ngoài tai tất cả, tay không ngừng di chuyển lên phía trên tìm kiếm cái gì đó!

- Em dám không đồng ý? Tôi đề ra ăn sạch em!

- Anh! Sắc lang!

Cô giận đến đỏ mặt. Cảm giác lúc này thật khó chịu. Cô biết anh không phải đang nói đùa, vì quai áo cô.... bị gỡ ra mất rồi!

- Anh sao lại vô si đến vậy. A! Mau dừng lại!

Anh không những không chịu dừng, mà còn chuyển động nhanh hơn. Mặt dày đến đáng ghét, thốt ra câu nói bá đạo!

- Vô si cũng chỉ với mình em! Sao? Còn không mau đồng ý?

- Tôi.....tôi!

- Tôi làm sao?

Anh dùng ngón tay chạm nhẹ vào nhũ hoa nhỏ.

- Tôi đồng ý! Anh mau dừng lại!

- Hảo! Ngay từ đầu em đồng ý vậy của phải tốt không? Cố chấp làm gì? Muộn thêm tý nữa, tôi lập tức khiến em không bước nổi!

Dứt câu, hân hân lướt qua môi nàng. Cánh tay xoa đầu, đầy sủng nịnh!

- Ồ!

Cô bị hân hôn, liền ngây người 5s, sau khi nhận ra hành động vừa rồi mới đưa tay lên môi mình.

- Cái tên khốn nhà anh! Nụ hôn đầu của tôi bị cướp đi dễ dàng vậy!

Khoé mắt đã đỏ hoe, cô như sắp khóc. Khỏi phải nói, Uyển Nhi là một cô gái ngây thơ trong trắng. Cô luôn có ước mơ và viễn tưởng cho tình yêu của bản thân sau này. Cô đã từng muốn nụ hôn đầu của mình sẽ được diễn ra tại một cánh đồng hoa rộng lớn, nơi thơ mộng xinh đẹp. Ai ngờ lại bị anh cướp ngay tại đây, là ngay tại công ti đó! Càng nghĩ càng uất tức, cô liên tục đâm mạnh vào lồng ngực rắn chắc của anh bất đền!

Anh cũng dễ yên cho cô đánh, vì với sức lực của cô so với hân đầu nhảm nhò gì?

Được 1 lúc, anh mới giữ tay mới lại, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay.

- Dừng càn quấy, sẽ đau tay!

- Tôi phải đánh chết anh!

- Rồi rồi! Tôi sẽ cho em đánh, còn bây giờ tôi dẫn em đi Thiết Mộc Lan uống trà sữa!

Nghe đến trà sữa, mắt cô sáng lên, ngay lập tức nín khóc.

- Anh nói thật không?

- Khải Hà tôi không bao giờ lừa dối em!

Nghe hân nói vậy, cô nở nụ cười ngây ngô như một đứa trẻ!

Miệng rồi rít thúc dục:"Đi thôi! Đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đang vui mừng hôn hờ, thì cô chợt nhận ra rằng chiều nay cô có chuyến bay về Vân Thành. Khuôn mặt hí hửng tắt đi nụ cười, khác hẳn với 5 phút trước, cô xụ mặt buồn tiếc: "Chiều nay tôi phải về Vân Thành rồi! Giờ không thể đi với anh được, e là không kịp chuyến bay."

Âm thanh lí nhí, ngày càng nhỏ dần phát ra từ miệng nhỏ.

- Em về Vân Thành làm gì?

Khải Hà dần ra từng chữ một. Anh có lẽ là đang giận, vì nếu cô không nói chắc chắn anh cũng sẽ không biết chiều nay cô về Vân Thành.

- Tôi về thăm chú di tôi ở đó. Đã lâu rồi, tôi chưa về thăm họ, nhân dịp nghỉ lễ sắp tới nên tôi muốn về!

- Có thể không về?

Anh sao lại hỏi lạ đến vậy! Cô phải khó khăn lắm mới có mấy ngày nghỉ lễ, cộng với việc về xin học cho Doãn Hiền, quá là lí do hoàn hảo để về thăm quê!

- Không được! Tôi nhất định phải về!

- Vậy tôi đi cùng em!

Giọng nói quả quyết vô cùng!

- Càng không được! Anh chắc hẳn là rất bận, tôi tự về được, hơn nữa còn có em gái, không muốn phiền anh!

Nói vậy thôi, chứ thực ra trong lòng cô là đang muốn để anh ở đây. Vì sao? Đơn giản đó là về nhà của chú di cô, ngộ nhờ anh làm càn như hôm nay sẽ rất khó giải thích với chú gì Hân! Tốt nhất không có anh quanh vẫn là thoải mái hơn nhiều!

- Sẽ không phiền! Tôi cũng muốn ghé Vân Thành du lịch luôn!

Anh biết thừa trong lòng bảo bối của anh đang nghĩ gì! Cô còn lâu mới qua mặt được anh. Khải Hà cũng đâu dại để cô về một mình, nhờ lại có tên nào hót tay trên của anh thì sao? Xem ra anh là đang lo xa!

Biết chẳng thể phản đối nữa. Cô đành chịu thua anh, uly khuất mà nói: "Vậy thì tùy anh thôi!"

- Vậy giờ chúng ta đi?

Vừa nói anh vừa lại gần kéo sát cô lại mà âu yếm ôm eo. Cô cũng mặc cho anh ôm.

- Tôi phải gọi điện dặn dò Doãn Hiền đã!

Anh nhú mày, đi với anh mà cô một câu cũng Doãn Hiền, hai câu cũng là Doãn Hiền. Cứ như yêu nhau vậy! Thấy anh không nói gì cô cũng tranh thủ gọi!

- Dạ Nhị tỷ?

"Chị bây giờ có hẹn đi ăn với bạn! Em cứ thu xếp hành lí, chiều nay chị đón em!"

- Tỷ không về ai nấu cơm em ăn?

"Nhưng tỷ thật sự không về được!"

- Không biết đâu, tỷ về đi, tỷ tỷ à!

Doãn Hiền nũng nịu, cô cũng muốn về lắm nhưng làm sao có thể, nhất là khi anh đang dần mất hết kiên nhẫn đợi cô nói chuyện chứ! Nhận thấy anh không thể chờ đợi nữa, cô vội vã dỗ dành Doãn Hiền.

"Doãn Hiền à! Đừng náo! Em có thể tự đi ăn mà! Sao hôm nay lại hành chị vậy chứ!"

- Em không cần biết!

"Doãn.."

Chưa kịp nói xong thì chiếc điện thoại trên tay cô đã bị anh giật mất!

- Anh....!

Cô cố với lấy điện thoại từ tay anh nhưng bất thành! Với cái chiều cao 1m65 như cô làm sao với được 1m85 như anh chứ! Chênh nhau hẳn 20cm đó!

"Chị cô đang đi ăn với tôi! Đừng làm phiền!"

- Anh là Khai Hà?

- Đúng!

Nói xong anh tắt máy, để lại cho Doãn Hiền ở đầu dây kia tức chết buột miệng chửi thề.

"Cái tên chết tiệt Khai Hà nhà anh! Trả Nhi tỷ cho tôi!"

- Đi được rồi chứ?

Anh quay ra nhìn cô. Uyên Nhi không nói gì, chu môi bất mãn đi cạnh anh.

Xuống đến đại sảnh công ti, mọi người ai cũng bất ngờ và ai cũng thắc mắc: "Cô là ai? Mà lại được Vương tổng sủng đến vậy?"

Nhận thấy mọi người không ngừng chỉ trỏ, bàn tán, cô ngại ngừng nói: "Anh buông tôi ra đi chứ? Mọi người đang nhìn kìa!"

Anh đưa mắt nhìn đám người kia một hồi.

- Còn nhìn tôi lập tức đuổi việc mấy người!

Câu nói của anh vừa dứt, ngay lập tức họ giải tán hết, tập trung vào công việc!

- Rồi chứ?

Cô khẽ thở dài. Đối với con người anh chỉ có đe dọa thôi sao? Không thể nhẹ nhàng hơn ư?

Chiếc Lan Rover màu đen sáng bóng, một trong những hãng xe hot nhất hiện nay! Nhoáng cái, xe dừng ở trước cửa quán trà!

Đây chính là Thiết Mộc Lan! Quán trà sữa nổi tiếng nhất Trung Quốc bao gồm 18 chi nhánh rải trên khắp đất nước này, chi nhánh chính là quán trước mắt nàng, đặt ở Bắc Kinh! Toàn bộ kiến trúc của Thiết Mộc Lan đều được xây dựng theo phong cách retro, cổ truyền Trung Hoa! Mọi thứ đều được làm bằng gỗ! Đồng phục là loại trang phục truyền thống của Trung Hoa này xưa! Giản dị mà bắt mắt, vô cùng duyên dáng! Dĩ nhiên giá thành ở đây cũng không hề rẻ! Trung bình một cốc trà sữa nơi này có giá gấp 10-20 lần trà sữa bình thường!

Uyên Nhi đã đến đây 2 lần. Cô là sinh viên mà, làm gì dám lãng phí uống trà sữa ở đây thường xuyên! Quả thực, đúng với giá của nó, vị trà sữa ở Thiết Mộc Lan rất ngon! Chỉ cần nếm thử một lần là không thể quên! Cô vẫn nhớ rất rõ vị đặc trưng của nó từ lần đầu đến đây, giờ nghĩ lại càng muốn uống ngay lập tức! Uyên Nhi cô là một tín đồ cuồng trà sữa đó nha!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Anh đi trước cô một bước, nhanh tay kéo ghế giúp cô. Tuy là một hành động nhỏ nhặt nhưng lại thể hiện sự ga lăng lịch lãm của anh đối với cô. Kèm theo đó là ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao cô gái đang thưởng thức trà nơi đây! Ất hẳn ai cũng mơ ước được giống như cô! Mặc kệ họ, Uyên Nhi cảm thấy thật khó hiểu. Hành động vừa rồi có gì đáng chú ý đến vậy sao?

"Cái tên này! Đi đâu cũng có thể gây thị phi được!"

Cô nghĩ thầm trong đầu chẳng dám nói ra, vì cô biết anh sẽ phạt cô bằng mọi hình thức bá đạo chỉ anh mới có thể nghĩ ra để áp dụng với Uyên Nhi cô!

- Em chọn đi!

Một tay rút túi quần, một tay đẩy quyền thực đơn về phía cô vô cùng dịu dàng ôn nhu!

- Ừm....!

Nhận lấy quyền sở từ phía anh, cô bắt đầu đưa mắt từ đầu xuống cuối!

"Ai yaaaa! Phải làm sao giờ? Mấy vị này, vị nào bồn chồn cũng muốn thử hết! Thật khó xử mà!"

Cô đang phân vân suy nghĩ không biết nên gọi trà sữa hương vị gì. Vị nào cũng muốn thử qua hết, thật khó phân định đi! Những cử chỉ vừa rồi của cô,

tất cả đều thu vào trong tầm mắt anh! Đưa tay ra gọi phục vụ, anh vẫn giữ cái chất giọng nhạt, lạnh thấu xương tuy!

- Phục vụ! Lại đây!

- Dạ! Vương Tổng cần gì ạ?

"Ồ! Mình còn chưa nghĩ xong, sao lại gọi phục vụ nhanh vậy chứ!?"

Cô áo não chu môi, miệng lẩm bẩm không ngừng!

- Cho tôi tất cả các loại trà sữa đắt nhất ở đây!

Nghe đến từ "tất cả", mắt cô sáng rực lên, khuôn mặt mau chóng hiện lên muôn phần rạng rỡ! Tầm tầm cười ngượng, cô thực sự xấu hổ à, anh gọi vậy khác nào nói cô ăn nhiều! Nhưng không sao, cô thích là được!

- Thích chứ?

Anh để ý hành động cô nãy giờ. Cuối cùng không kìm được sự vui vẻ trong lòng mà hỏi.

- Thích lắm! Cảm ơn anh Khải Hà!

- Tôi cũng phải được thưởng chứ?

Ánh mắt sắc bén dần trở nên nhí nhảnh, mưu mô tính toán, như đang gợi ý cho cô cái gì đó!

- Thưởng? Thưởng gì?

- Tôi mua cho em nhiều trà sữa vậy. Không nhớ hậu tạ tôi sao?

Biết thưởng cái gì cho anh?! Khải Hà đường đường là tổng tài của một tập đoàn kinh tế nổi tiếng vượt bậc! Nằm trong tay mọi thứ, tài sản ước tính cao vùn vụt, cái gì cũng cầm chắc trong tay? Rốt cuộc anh muốn gì nữa chứ?

Anh không nói gì! Đưa khuôn mặt đẹp như tạc tượng về phía cô, anh dùng ngón trỏ chỉ vào má! Như đang ra hiệu rằng:" Anh muốn một cái hôn từ cô!"

Thật không thể tin nổi, con người sống thờ ơ với mọi thứ trừ công việc, lạnh lùng cao ngạo như anh lại có thể làm ra cái hành động hết sức trẻ con như này sao?

Cô ngây ngốc nhìn anh! Gò má hiện lên phỉếm hồng nhạt, vành tai đỏ ửng! Ngượng chết mất! Cái hành động này! Tuyệt đối không muốn làm ở chỗ đông người như này!

- Anh có thể để về nhà được không?

Cô cười cười trốn tránh.

- Tôi muốn bây giờ và ngay tại đây.

- Nhưng.....!

- Một cái thôi, lúc nữa tôi sẽ dẫn em đi chơi!

Cô nghĩ lại tất cả những gì anh đã làm cho mình. Anh cứu cô khỏi tay những con sói ở quán bar, anh rất đối đãi dàng với cô, anh mua nhiều trà sữa cho cô, anh tình nguyện bỏ công việc, hàng đồng hợp đồng kia vì cô! Nghĩ đến đây, trong lòng Uyển Nhi bỗng dưng lên xao xuyên luôn hồi, tim đập nhanh hơn bình thường, cô hình như cũng có chút rung động trước hấn!

"Một cái hôn thôi mà! Anh ta giúp mình nhiều vậy? Một cái hôn dù sao mình vẫn lời hơn!"

Nghĩ đến đó một hồi, cô khẽ lại gần định đặt lên má anh một nụ hôn thì...! Anh đột nhiên quay mặt lại, thế là cảnh tượng môi chạm môi mờ ra trước mắt mọi người xung quanh! Cô mở to mắt, vội đẩy hấn ra.

- Anh...! Rõ ràng chỉ là hôn má!

- Bảo bối! Đầu cần xù lông vậy chứ! Dù sao anh cũng hôn em cách đây 1 tiếng mà!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

- Anh....!

Cô uỷ khuất bỏ qua. Được 15 phút, phục vụ cũng đem một khay trà sữa, gồm nhiều vị khác nhau ra. Trông ly nào cũng vô cùng bắt mắt, nhất là với cô! Uyên Nhi hí hửng ung dung ngồi uống, ngoan như một đứa trẻ khi tìm được vật mình thích. Còn anh cứ điềm đạm, yên lặng ngắm nhìn nàng.

- Anh không uống sao? Ngon lắm đó!

Nét mặt ngây thơ ngẩng lên, tay nhỏ đưa ly trà sữa về phía anh! Khải Hà cười thâm, cười vì sự ngây ngốc của cô. Anh đường đường là chủ tịch tập đoàn Vương Khải, cũng đã 24 tuổi đầu rồi, ai lại đi uống cái thức uống trẻ con này chứ!

- Tôi không uống. Em uống đi!

Cô cũng không nói gì thêm. Chỉ đưa ly trà sữa uống tiếp! Sau khi giải quyết xong hết chỗ trà sữa, Uyên Nhi vờn vai thích thú, vẻ mặt đầy mãn nguyện!

- Thật ngon!

- Tôi sẽ mua cho em trà sữa cả đời!

- Anh hứa đi?

Anh đưa bàn tay to lớn lên xoa đầu nàng.

- Được tôi hứa! Còn bây giờ tôi đưa em đến một nơi.

- Đi đâu vậy?

Mắt cô tròn xoe ngạc nhiên!

- Rồi em sẽ biết!

Dứt lời, anh cứ vậy mà kéo cô đi! Còn cô thì cố với tay lấy ly trà sữa còn lại cho bằng được!

Chiếc xe phóng nhanh tới một cánh đồng hoa trải dài bát ngát. Nơi đây rất đẹp, có thể xem là tượng trưng cho vẻ đẹp của Trung Quốc! Ở đây ít nhất cũng phải có hơn 2000 loại hoa bao gồm nhiều giống khác nhau. Màu sắc vô cùng nổi bật! Hoa nào hoa nấy đua nhau khoe sắc thắm!

Anh dắt tay nàng chậm rãi bước vào bên trong cánh đồng kia.

- Thích chứ?

- Thật thích! Nó thật tuyệt, cảm ơn anh!

Anh xoay người cô lại, đối diện với anh. Nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Cô cũng không phản kháng vì môi cô từ cách đây 1 tiếng trước đã thuộc về anh rồi! Và lại một phần cũng là vì bản thân Uyên Nhi đang bị cuốn vào nụ hôn đó, không hiểu sao ý nghĩ cô lại không muốn cự tuyệt nó! Cô rất thích anh hôn!

- Nếu em muốn, chúng ta về sau sẽ tổ chức đám cưới ngay tại đây!

"Cái gì? Anh muốn cưới cô sao?"

- Có vội vàng quá không? Tôi còn đang đi học mà!

Anh cười ôn nhu." Tôi sẽ đợi em mà!"

- Ừm!

Cô không nói gì! Chỉ ừm khẽ một tiếng, nhưng thật ra trong lòng lại rất vui!

Dù năm nay đã tròn 20 tuổi đầu! Nhưng cô lại chưa có cảm nhận ít nhiều gì về tình yêu! Không phải vì không ai theo đuổi, mà là cô một mực từ chối họ! Cô muốn làm theo tâm nguyện của ba mẹ trước khi mất là sẽ trở thành một doanh nhân thành đạt và tài giỏi! Vậy nên cô tập trung vào việc học hơn tất cả, những thứ khác không hề quan tâm! Nay lại được anh nói vậy, trong lòng lại có chút rung động khó tả, chẳng lẽ đây mới là cái hương vị mà người ta gọi là của tình yêu sao?

- Trông em kia! Sao lại ngây ngốc đến vậy!

Cô giật mình, thoát khỏi suy nghĩ.

- Đâu có!

- Vào trong thôi!

Thời gian cứ thế trôi, cô vui vẻ cười đùa bên cánh đồng hoa nọ! Nụ cười xinh xắn, đáng người bé nhỏ đứng giữa một cánh đồng hoa rộng lớn, nhìn cô thật đẹp! Vẻ đẹp cuốn hút khó tả, nhan sắc khó cưỡng, hoa phải ganh tị!

Cô không hề biết rằng, cái con người to lớn đứng kia, cao ngạo là vậy, nhưng đang say đắm mê một vẻ đẹp của cô!

- Cần thận một chút!

Anh cũng không quên nhắc nhở, anh sợ cô do bất cẩn chạy nhảy mà hậu đậu làm mình bị thương!

- Tôi biết rồi mà!

Cô cười hi cho qua, rồi tiếp tục phớt lờ anh mà chơi đùa!

- Á....! Ai za!

- Tiểu Nhi!

Anh vội vàng tiến lại phía nàng! Nét mặt vô cùng lo lắng, vừa lo vừa giận!

- Tôi đã nói em như thế nào?

Cô không dám nhìn anh, nét mặt anh lúc này rất đáng sợ a! Cúi gầm mặt xuống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, cô lí nhí cất giọng trả lời: "Anh nói phải cẩn thận..."

- Vậy sao còn không chú ý?

Anh biết bảo bối của anh đang hồi lỗi. Nhìn biểu hiện này của cô, anh thật là chỉ muốn cưng chiều thật nhiều! Nhưng vẫn cố gắng giữ nét mặt nghiêm khắc!

- Tôi xin lỗi....!

- Chỉ xin lỗi là xong sao?

Anh dùng tay nâng cằm cô lên! Không biết là anh đang trêu chọc mình nên cô vẫn đang lúng túng!

- Lần sau tôi sẽ ngoan! Tôi sẽ nghe lời anh! Không cãi lại!

- Thật?

- Tôi nói thật mà! Anh đừng giận tôi!

Không hiểu làm sao cô lại cảm thấy có lỗi!

Đôi mắt đỏ hoe, cô như sắp khóc! Cô thật sự muốn xin lỗi mà, sao anh còn như vậy chứ! Nhận thấy mình đang hơi quá đà khiến cô sắp khóc, anh vội vàng bỏ nét mặt kia xuống, nhanh chóng dỗ dành!

- Ngoan đừng khóc! Tôi không giận mà!

- Ohhhh yeahhhh! Tôi biết ngay mà!

Cô thay đổi một cách nhanh chóng cái biểu cảm kia! Tươi cười rạng rỡ vô cùng tinh quái! Biết mình bị vẻ mặt kia lừa, anh đen mặt, bẻ thóc cô lên!

- Em dám lừa tôi?

- Đây đừng nổi cáu nhanh vậy chứ? Anh đã tha lỗi cho tôi rồi mà!

- Được! Xem tôi trừng trị em như thế nào!

Nghe thấy hai chữ "trừng trị"! Cô hoảng hốt giãy dụa đòi xuống, nhưng không được!

- Ê này! Bỏ tôi xuốngggggggg!

- Xem lần sau em còn dám trả treo với tôi nữa không!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

- Á.....! Tôi không có mà, anh mau thả tôi xuống!

Cô bị anh bế trên vai không ngừng giãy giụa, tay liên tiếp đập mạnh vào lưng anh. Còn Vương Khải Hà thì như phốt lờ, cứ thế mà ung dung bế cô lên xe, cũng không quên quay sang thắt dây an toàn cho cô!

- Anh định đưa tôi đi đâu?

Cô gất gao, có một chút hoảng sợ khi biết tin mình sắp bị phạt. Cụ thể hình phạt là gì, cô chưa rõ, nhưng đối với cái con người biến thái trước mặt, còn có gì là không thể chứ?

- Em muốn về nhà hay CGV?

Anh nham hiểm, dừng dừng đưa tay vuốt tóc cô mà hỏi.

- Rốt cuộc, mặt anh dày mấy lớp thế?

- Nếu em thích, tôi có thể phạt em ngay tại đây!

Anh đưa tay chỉ về phần ghế xe đằng sau. Uyên Nhi giật mình, có lẽ, cô đã biết đó là hình phạt gì rồi! Thật đáng sợ!

- Tôi không muốn!

Anh vẫn ân cần, từng cử chỉ rất mực yêu thương.

- Loại chuyện này, trước sau gì em cũng sẽ phải trải qua. Chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi!

Bá đạo! Quá bá đạo! Anh ngày thường nghiêm túc bao nhiêu, thì bây giờ nhõn nháo bấy nhiêu! Ai biết được tổng tài của Vương Khải có thể thốt ra những câu như thế chứ!

- Anh mà là xăng, tôi báo cảnh sát bắt tên biến thái nhà anh.

Loại chuyện này, tốt nhất không thể nhún nhường để anh bài xích!

- Em cấm được tôi?

- Tôi sẽ kiện anh!

Cô chỉ là buột mồm theo lời mà nói bừa. Cô làm sao dám kiện anh, cũng làm gì có ai dám động đến anh cơ chứ?

- Ai sẽ nhận đơn kiện của em? Không một ai!

- Anh bắt nạt tôi!

Cô không cãi được. Hai má ửng hồng lên vì giận, bộ dạng này là đang uất ức vô cùng đấy!

- Được rồi! Không đùa em nữa, chúng ta về nhà tôi chuẩn bị một số thứ, rồi sẽ cất chuyến bay về Vân Thành!

- Còn em gái tôi?

- Em trai tôi đang đi đón rồi! Sẽ về nhanh thôi!

Cô gật gật, rồi ngoan ngoãn ngồi yên nhìn anh lái xe.

Chiếc xe rẽ vào cổng một căn biệt thự rộng lớn. Đây chắc chắn là Vương Gia. Toàn bộ căn nhà được sơn màu chủ đạo là màu trắng. Giữa sân có một hồ phun nước, bên trên có dựng tượng đá bằng sứ trắng men, vô cùng thanh khiết. Toàn bộ sân đều được lát đá vụn, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Ước

lượng rằng diện tích của sân có thể to bằng một sân bóng cỡ lớn!

Xe dừng lại giữa sân, anh quay sang phía cô, tháo dây an toàn, rồi ra trước mở cửa xe cho cô xuống!

- Nhà anh đây sao? Thật rộng nha!

- Mai sau em sẽ sống ở đây với tôi! Vì em là Vương phu nhân tương lai mà!

Anh nhấn mạnh ba chữ Vương phu nhân.

Cô biết anh thế nào cũng sẽ nói vậy. Nên mặc kệ mà chạy về phía trước khám phá.

Anh cười, môi cong lên một đường tuyệt mỹ tinh xảo, rồi theo sau cô.

Vào đến nhà, anh kéo cô ngồi lên đùi mình, rồi cứ khur khur mà ôm chặt.

- Này!

Cô bị kéo xuống bất ngờ nên đánh vào tay anh.

- Sao?

Anh vùi đầu vào hõm cổ cô, tham lam hít hương thơm đặc trưng của cô!

- Người ta sẽ thấy đó!

- Họ đang làm việc nhà, sẽ không ai để ý!

Không để ý cái gì chứ! Có mà anh ngay khi bước vào nhà đã đuổi hết người giúp việc xuống nhà dưới, để tranh thủ chiếm tiện nghi của cô, đâu có để chứ!

- Để tôi xếp đồ giúp anh!

Nói dứt câu, cô nhanh nhẩu thoát khỏi vòng tay anh, chạy vội lên tầng!

Anh lắc đầu, rồi đuổi theo!

"Phòng anh rốt cuộc ở đâu chứ!?"

Cô đang rối tinh rối mù vì tìm phòng anh! Tầng 2 có tất cả là 6 phòng, chưa kể đến tầng 3. Anh sống có một mình, đâu nhất thiết phô trương nhiều phòng đến vậy?

- Phòng tôi ở bên này!

Cô ngoảnh mặt lại, anh đang đứng bên dãy cầu thang kia mà nói.

Cánh cửa mở ra, bên trong là một căn phòng hết sức âm đạm! Hai màu chính là xám và trắng, kết cấu hết sức tinh tế, toàn bộ đồ dùng đều ngăn nắp gọn gàng!

Cô bắt đầu đi tìm kiếm mọi góc ngách. Trong căn phòng của anh có một phòng nhỏ nữa. Bên trong là để treo quần áo, giày dép, đồng hồ, và rất nhiều tư trang của anh! Đưa mắt rào quanh một vòng, cô nhận ra hết tất cả các hãng đồng hồ anh dùng, hầu hết đều là những hãng mới phát hành từ những thương hiệu nổi tiếng!

Dòm ngó một hồi, cô có bắt gặp một bức tranh, được vẽ trên kính thủy tinh. Đó là hình ảnh một bé gái với mái tóc đen nhánh, và váy hoodie màu hồng đang ngồi dựa vào gốc cây cổ thụ to lớn. Bé gái ấy như đưa mắt nhìn một cậu bé có vẻ lớn tuổi hơn chĩa cây kẹo về phía mình.

Không hiểu sao cô khi thấy cảnh tượng này lòng lại dâng lên một cõi bất an lạ thường. Nó rất khó diễn tả, loại cảm xúc này, cô chưa hề trải qua từ khi nghe tin ba mẹ mất...

Bỗng tấm kính mở ra, bên trong là một chiếc thang máy! Cô rất ngạc nhiên....!

"Cái này là sao chứ?"

Anh đợi lâu, chưa thấy cô ra, sốt sắng đi vào tìm.

- Em thông minh thật! Đã phát hiện ra nó rồi!

Cô rút tay lại! "Đâu có! Tôi mới chỉ chạm vào....!"

- Muốn biết trong đó có gì sao?

Cô gật đầu: "Ừm!"

- Tôi dẫn em đi xem!

Nói rồi, anh nắm lấy tay cô, dẫn vào bên trong thang máy và khởi động!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thang máy di chuyển chậm chậm, càng đi cô lại cảm thấy vô cùng nôn nóng. Được 5 phút, thang máy dừng hẳn. Cánh cửa mở ra, trước mắt cô là một gian phòng rộng lớn, chỉ ít là to hơn kí túc xá của cô. Ở giữa gian phòng có một bộ bàn ghế, nhìn thoáng qua có vẻ rất êm. Ngoài ra, còn có bàn pi-a, sân bóng mini, và nhiều máy trò chơi khác. Giữa trần nhà có treo một chùm đèn to lớn, phát ra ánh sáng dịu nhẹ khắp căn phòng. Cô cất nước về phía trước, chạm tay vào những đồ vật ở đó. Bên cạnh những món đồ đắt tiền thì còn có một cái kệ bàn cỡ vừa, trên kệ có một vài món đồ đã cũ, hình như là vật kỉ niệm từ rất lâu rồi.

- Căn phòng này, anh dùng làm gì vậy?

Im lặng nhìn ngắm một lát, cô nhỏ giọng hỏi.

- Tôi rất thích nơi thanh tĩnh. Ngay cả khi ở trong phòng tôi cũng có thể nghe thấy tiếng ồn nên tôi đã tự tạo bầu không khí cho riêng mình.

Cô khó hiểu nhìn anh, chẳng lẽ chỉ vì lí do đơn giản vậy mà anh xây cả một căn phòng to lớn nhường này? Nghĩ đi rồi nghĩ lại, ắt hẳn sẽ tồn tại một lí do nào khác sâu xa hơn?

- Lại đây?

Anh vẫy tay về phía cô. Uyển Nhi ngoan ngoãn lại gần anh. Đến khi cô ngồi xuống ghế, anh bắt đầu kể.

"Từ nhỏ, tôi và em trai sống dưới sự nuôi dưỡng của nội. Ba mẹ tôi rất bận, họ bận tới nỗi chẳng có thời gian chăm sóc anh em tôi vì thế đã gửi tôi lại cho ông bà chăm sóc. Năm tôi lên 5, họ bị tai nạn máy bay trên con đường đi công tác trở về nước. Tôi nhận thức được mọi chuyện, tôi không khóc, không quấy, em tôi cũng vậy. Nhưng tôi lại trở nên ít nói hơn, trầm tính hơn, ai cũng nhận thấy vậy, và bản thân tôi cũng thấy thế."

Anh ngừng lại một lúc, cười gượng gạo, anh lúc này trái ngược với hình tượng hàng ngày. Cô có thể nhìn thấu, tâm trạng của anh lúc này, anh rất buồn, một nỗi buồn u ám bao quanh anh. Sâu trong trái tim băng giá kia, là một vết rạn nứt mà ngày thường anh không muốn ai nhìn thấy. Khải Hà tiếp tục kể...

"Ngay cả khi lớn như bây giờ, tôi vẫn chưa thể bỏ được tính cách đó. Mỗi khi stress hai anh em tôi thường tới đây chơi để giải toả căng thẳng, khi đó tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều!"

Anh kể xong, không hề rơi lấy một giọt nước mắt. Là tâm cam anh đang kìm nén hay hẳn đã quá quen thuộc với cảm giác này rồi?

- Anh không sao chứ?

Cô rụt rè nhìn thẳng vào mắt anh. Cái cảm giác này là sao chứ, cô chỉ muốn ôm cái con người to lớn kia vào lòng mà an ủi, vỗ về.

- Không sao! Lên phòng thôi.

- Ừm!

Anh nắm tay cô bước vào thang máy quay trở lại phòng treo quần áo như ban đầu.

___Hello! Tớ là giải phân cách đáng yêu___

Cốc....cốc....cốc

- Ai đó?

Doãn Hiền đang ở trong phòng, nghe tiếng gõ cửa liền mau chóng chạy ra.

- Anh là ai?

Trước mặt nàng là một người đàn ông đáng người cao ráo, mặc bộ quần áo thể thao đen sọc trắng, nhìn thật hoạt bát năng động. Gương mặt đẹp góc cạnh, ngũ quan hoàn mỹ.

Cả gương mặt đẹp như điêu khắc.

- Tôi có nhiệm vụ đến đón em.

- Tôi không quen anh, đón gì chứ!

Nàng vừa nói, tay toan đóng cửa, thì y giữ cửa lại, xông thẳng vào phòng.

- Này! Anh bị điên à! Làm cái trò gì thế?

Doãn Hiền thấy hành động này thì tức tối quát lên. Mặc cho nàng ngăn cản, người đàn ông kia cứ đi về phía chân giường, xách hai cái balo đựng đầy quần áo kia lên, y mới hỏi: "Hành lý đây sao?"

- Anh hỏi làm gì? Ai cho anh động vào đồ của tôi, mau bỏ ra!

Doãn Hiền cố gắng giật lấy balo từ tay y nhưng không được.

- Người đâu!

- Dạ lão đại!

Đám người áo đen cao to lực lưỡng kia đi vào, ai nhìn cũng khỏe mạnh và đáng sợ vô cùng.

- Xách hành lý ra xe mau!

- Vâng.

Bọn họ đồng thanh nghe lệnh. Còn Doãn Hiền thì ngơ ngẩn, nàng vẫn chưa thể định thần là họ đang làm cái trò gì trong nhà nàng!

- Này! Đồ của tôi...!

Nàng định chạy theo đám người kia thì bị y kéo lại ôm vào người. Mắt nàng mở to hết cỡ, tay đập mạnh vào ngực y, nhưng y vẫn nhất quyết không buông. Được một lúc, y giữ tay nàng lại chăm chọc.

- Chị gái em dịu dàng lắm mà? Sao em lại khác một trời một vực thế?

Nàng đưa ánh mắt nhìn viên đạn lườm hấn.

- Kệ tôi! Sao anh biết chị Uyển Nhi!

- Chị dâu đang ở chỗ anh Khải rồi! Sai tôi đến đây đón em, rồi cùng về Vân Thành.

Đến lúc này nàng mới thả lỏng tay không làm loạn nữa.

- Anh có thể buông tôi rồi nói chuyện không?

Nhận thấy tư thế hiện tại của cả hai, Doãn Hiền mới bình tĩnh nói.

- Đi thôi, sẽ muộn mất!

Chưa để Doãn Hiền nói thêm gì, y cứ thế ôm nàng ra xe. Hai anh em nhà Vương Khải đều có vẻ đẹp vô thực, hơn nữa là rất một mực ôn nhu lịch thiệp, lúc lên xe y cũng quay sang cài dây an toàn cho nàng.

- Anh là em trai của Khải Hà sao?

Nàng lên xe thì lấy được một gói snack. Cứ thế vừa ăn vừa hỏi chuyện.

- Ủ!

"Cái con người gì đâu mà nhạt nhẽo, đúng là anh nào em đấy, kiếm lời level max, không nỡ nói được cái tên chắc!"

Nàng nghĩ thầm trong lòng.

- Anh tên gì vậy?

- Vương Khải Hưng!

- À!

Và thế là chiếc xe lại quay về chế độ yên lặng của cả hai. 15 phút sau xe dừng lại trước công ti của tập đoàn Vương Khải. Lí do là bởi phi cơ riêng của Vương Gia được hạ ở trên sân thượng của toà nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

- A! Nhi tỷ tỷ!

Doãn Hiền mừng rỡ nhưng chưa kịp reo lên thì đã nhìn thấy phản ứng khó coi của ai kia. Vương Khải Hà đưa ngón tay trở đề lên môi, ra tín hiệu hãy im lặng.

- O....!

Doãn Hiền ban đầu cũng cảm thấy khó chịu vì bị ngăn cách với chị mình. Nhưng để ý một lúc mới nhận ra là Uyển Nhi đang ngủ trong vòng tay của anh, nên cũng uýnh huýt, không nhanh không chậm đi lên máy bay.

Anh cũng chậm rãi bế Uyển Nhi lên. Cứ vậy, anh ôm Uyển Nhi vào phòng làm việc của anh tại phi cơ riêng này.

Doãn Hiền lần đầu đi máy bay tư nhân. Với lại, chiếc máy bay này không phải loại thường, có ba khoang tất cả, khoang cuối là phòng làm việc của Khải Hà. Khoang giữa là khu nghỉ ngơi của Khải Hưng, bao gồm 2 chiếc giường, một bộ bàn ghế nhỏ. Khoang đầu chẳng khác nào một quán cà phê thu nhỏ cả. Nó có đầy đủ các loại rượu, cà phê của một quầy nước đứng nghĩa.

Với tính hiếu động tò mò, Doãn Hiền đi loay quanh khắp máy bay để dò xét, dĩ nhiên trừ khoang cuối.

- Em nên ngồi yên một chỗ, phòng khi máy bay di chuyển, sẽ bị thương.

Khải Hưng đang đọc báo, tay cầm ly rượu vang sóng sánh đỏ tươi. Nét đẹp thêm phần cuốn hút, một chút gì đó ma mị vô cùng. Thấy nàng cứ đi qua đi lại như thế. Không chịu được mà lên tiếng dặn.

- Tôi biết rồi!

Doãn Hiền cũng nghe lời mà ngồi xuống ghế, tay cầm ly nước ép. Một lúc sau, cũng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Khải Hưng thấy vậy thì bế nàng vào khoang giữa, đắp chăn cho nàng ngủ.

Lúc này ở trong khoang cuối, một khung cảnh tĩnh lặng. Anh để cô cuộn tròn trong lòng ngủ, còn mình thì chăm chú với đồng hồ đồng. Cứ thế thoải mái quay xuống ngắm nhìn tâm can của mình ngoằn ngoèo ngủ, tự dưng đầu óc trong trẻo, hẳn lại cảm thấy ấm áp lạ thường.

2 tiếng trôi qua nhẹ nhàng êm ái.

- Ừm...!

Uyển Nhi đưa tay lên dụi dụi mắt.

- Dậy rồi? Sao không ngủ thêm chút nữa?

Khải Hà thấy bé con trong lòng đã tỉnh giấc thì ôn nhu hỏi. Cô lúc này thật sự đáng yêu hết mức a!

- Tôi đã ngủ bao lâu vậy?

- Kể từ lúc em lên đây là 2 tiếng rồi!

- Vậy bao giờ sẽ đến nơi?

Anh đưa mắt nhìn đồng hồ đeo ở tay.

- Tầm 30 phút nữa.

Cô cũng gật gật. Nhưng sau một lúc, nhận ra tư thế hiện tại của mình, cô mới gật mình.

- Tôi đã nằm trong lòng anh từ lúc đó đến giờ sao?

Uyển Nhi ngượng đỏ mặt, ai mà biết được sẽ ngủ trong cái dáng này chứ? Xấu hổ chết!

- Ủ! Em ngại ư?

- Tôi thấy bất tiện cho anh thôi...Đã làm việc lại còn phải giữ tôi trong lòng như này nữa...Sao anh không đặt tôi xuống giường a? Có phải tốt hơn không?

Anh chỉ cười, đặt vào trán cô một nụ hôn.

- Không phiền! Đó là vì tôi yêu em ngốc ạ!

- Này! Có ai nói anh dẻo miệng lắm không?

- Chỉ với mình em!

- Thôi được rồi! Coi như anh thắng, Doãn Hiền đâu rồi a?

Lập tức khuôn mặt kia tắt ngấm nụ cười. Cái gì chứ, anh đang ăn dấm chua à? Cô lúc nào cũng một tiếng Doãn Hiền, hai tiếng Doãn Hiền? Khải Hà anh có thể coi như mất giá trị rồi!

- Sao em lúc nào cũng Doãn Hiền thế?

- Vì nó là em gái tôi!

- Vậy còn tôi thì sao...?

Anh bắt đầu làm vẻ đáng thương như chú cún nhỏ, dụi dụi đầu vào tay cô. Uyển Nhi phát buồn cười, đưa tay xoa đầu anh.

- Anh là Khải Hà của tôi chứ gì!

- Hào hào! Doãn Hiền ở ngoài khoang giữa kia, hình như con bé cũng đang ngủ.

- Tôi ra xem sao!

- Nhớ cẩn thận!

- Ừm...!

Cô vừa đi lại cảm thấy trong lòng rất vui. Không biết tại sao lại gọi anh là của mình nữa? Nhưng đối với cô, đang có một cảm xúc gì đó giống như độc chiếm vậy, thật sự muốn giữ, không muốn chia sẻ cho bất kì ai! Có lẽ, Uyển Nhi đang dần tận hưởng sự ngọt ngào vô bờ bến của tình yêu!

- Chị dậy rồi sao?

- O! Sao chị tưởng em ngủ?

- Em có là con heo giống chị đâu.

- Heo cái đầu nhà em!

Hoá ra, Doãn Hiền đã dậy cách đây 30 phút. Bây giờ đang ngồi pha cafe, còn Khải Hưng thì đã ngả lưng ra ghế sofa thư thái nghỉ ngơi.

30 phút sau, máy bay hạ cánh tại đường băng của sân bay thành phố. Ngay lập tức có một chiếc xe sang trọng đầy đủ tiện nghi đến đón 4 người họ. Xe chạy một mạch qua trung tâm thành phố, dừng lại tại một khu hẻm nhỏ.

Vội mở cửa xe chạy ra. Cô lao đến ôm chầm lấy ông bà Hàn.

- Con nhớ chú di quá!

- Cháu tôi, nó đã lớn nhường này rồi sao!

Bà Hàn vừa khen ngợi, vừa đưa tay xoa đầu đứa cháu nhỏ.

- Mẹ nhớ mỗi Nhi tý! Còn con gái mẹ, mẹ không thương nữa sao!

Doãn Hiền phụng phịu dỗi hờn.

- Con đây, bà già này còn chưa hỏi tội con thì thôi, ở đó mà ganh tị.

- Thôi thôi! Hai mẹ con nhà này!

Ông Hàn thấy vậy thì ngăn cản.

- Cậu kia là....?

Ông Hàn chỉnh kính nâng lên quá sống mũi để quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới.

- Dạ đây là bạn con ạ!

- Dạ con là bạn trai Nhi ạ!

Cùng một lúc nhưng lại hai lời đối lập nhau. Một đằng là bạn, một đằng là bạn trai!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

- Rốt cuộc hai đứa là....?

Bà Hàn thấy hai người phản bác nhau thì thắc mắc không ngừng! Vương Khải Hà kéo vai cô sát lại, nhìn cô cười một cách tinh ranh!

- Nói một cách dễ hiểu con là cháu rể tương lai của hai người ạ!

Anh đồng giọng tuyên bố trước mặt mọi người.

- Hà?

Ông bà Hàn ngạc nhiên.

- Nếu tôi không nhầm thì cậu là Vương Khải Hà chủ tịch tập đoàn Vương Khải.

Ông Hàn nheo mắt nhìn kĩ, rồi chậm rãi nói.

- Chú biết con ạ?

- Tôi theo dõi chương trình thời sự, thấy cậu hay xuất hiện trên bản tin buổi tối lắm. Còn trẻ mà thành công như vậy, rất đáng khâm phục!

Ông Hàn khen ngợi.

- Được tiền bối đi trước khen ngợi, vinh dự cho Khải Hà con rồi.

Uyển Nhi cô thì há hốc mồm! Đây là Vương Khải Hà cao ngạo ngày thường đây á? Anh như một người khác, nói chuyện với ông bà Hàn thì vô cùng lễ phép, không thiếu lấy một chữ kính ngữ!

(Au: Người ta đang lấy lòng đó chị ơi -.-)

- Nhi Nhi về rồi sao?

Từ trong phía bếp, một người phụ nữ đi ra. Người này rất trẻ, nhưng lại có phần trưởng thành hơn so với cô và Doãn Hiền.

- Chị Nhật Hạ!

Hai người lao vào ôm chầm lấy nhau, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc và yêu thương!

- Để chị xem nào. Em đi có mệt không? Ngày nào cũng gọi video mà bây giờ nhìn em lớn quá nha!

- Đâu có! Em vẫn vậy mà.

Cười nói vui về một lúc, mới nhận ra sự ngớ lơ ai đó, cô mới giới thiệu.

- Đây là chị Nhật Hạ, là chị họ của tôi, hơn tôi những 5 tuổi cơ!

Cô đưa mắt qua nhìn anh.

- Còn đây là Vương Khải Hà bạn của em, anh ấy nói muốn về Vân Thành du lịch nên tiện đường về chung. Kia là Khải Hưng, em trai của Khải Hà!

- Chào chị ạ!

Anh đưa tay về phía trước lịch thiệp bắt chuyện.

- Chào hai người!

Nhật Hạ cũng không ngần ngại mà đáp.

- Chào hỏi đến đây thôi, mấy đứa đi đường mệt rồi, mau vào ăn cơm!

Bà Hàn thấy vậy liền lên tiếng.

Nhận thấy như thiếu thiếu cái gì đó, cô đưa ngón trỏ đẩy vài lọn tóc, ngó nghiêng xung quanh.

- Chị Nhật Hạ, Tiểu Long không theo sang đây sao?

- À, thằng bé chiều đi học về, liền leo lên giường ngủ mất, giờ vẫn còn đang ở nhà bà nội. Tí nữa anh Tại Chiêu sẽ đưa nó sang đây!

Tiểu Long hay còn gọi là Tại Long, tên đầy đủ là Trịnh Tại Long, con trai của Nhật Hạ và Trịnh Tại Chiêu, tiểu bảo bối của Trịnh Gia. Mới có 5 tuổi nhưng lại rất thông minh nhanh nhẹn. Là đứa cháu mà cô hết mực yêu thương.

- Tiếc thật! Em muốn gặp nó ngay bây giờ a!

- Lát nữa sẽ gặp mà, bây giờ hãy ngồi xuống thưởng thức tay nghề nấu nướng của chị đã. Cũng đã 5 tháng chúng ta chưa ăn chung mà!

Cả nhà ngồi vào bàn ăn ấm cúng, khung cảnh tuy âm đạm nhưng lại vô cùng xum vầy, vui vẻ.

- Món con thích này, mau ăn đi!

Bà Hàn liên tục gấp hết miếng này đến miếng kia vào bát cho cô.

- Di mau ăn đi! Con tự gấp được mà!

- Con xem, gầy như vậy! Còn không chịu ăn!

Bà Hàn bác bỏ. Tông giọng hết sức cưng chiều cô cháu nhỏ.

- Phải đó! Phải đó!

Nhật Hạ cũng hùa theo gấp cho cô.

- Bữa cơm nhà tôi luôn gián dị vậy đó! Nếu cậu không chê, hãy ăn nhiều một chút!

Ông Hàn nhận thấy cháu rỏ mình im lặng nãy giờ, liền quay sang quan tâm, gấp cho anh rất nhiều.

- Con cảm ơn!

Anh đưa bát đón nhận. Quả thực cái cảm giác này, anh đã mất đi từ rất lâu, chưa từng gặp lại. Từ khi ba mẹ anh mất, nỗi cô đơn như giầy vò anh từng ngày, từng giây, từng phút. Anh thèm khát một gia đình như bao đứa trẻ khác...Cái cảm xúc này bỗng dưng quay trở lại, thật khó diễn tả!

- Mọi người chỉ quan tâm Nhi tỷ! Từ bao giờ con thành người vô hình vậy chứ?

Nhận thấy sự bất công, Doãn Hiền bắt mắt bữu môi than thở.

- Ăn đi!

Mọi người chưa kịp nói gì. Khải Hưng đã nhanh tay múc một ít canh rong biển nóng hổi cho nàng. Sau đó đặt chiếc bát trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói.

Nhận thấy con gái mình đã có người khác quan tâm hộ. Ông bà Hàn chỉ nhìn nhau cười, rồi tiếp tục ăn uống.

Doãn Hiền nhận lấy bát canh. Tâm trạng thay đổi nhanh chóng.

- Cảm ơn anh a!

- Không có gì!

Ừm ừmhh

Uyển Nhi thấy cảnh tượng này thì ho sặc sụa.

- Sao thế?

Khải Hà vuốt lưng cô, tay còn lại với một ly nước cạnh bàn ăn.

- Ăn từ từ thôi!

Anh lấy khăn ướt lau giúp cô, tinh tế và dịu dàng là những gì mà ông bà Hàn thấy ở hai chàng rể này!

"Có lẽ, giao hai đứa nhỏ cho hai cậu thanh niên này, là quyết định sáng suốt, không lo không được chăm sóc chu đáo!"

Bà Hàn nghĩ thầm, và đó cũng là suy nghĩ của ông Hàn.

Sau bữa cơm, mọi người ngồi quây quần tại phòng khách tráng miệng.

- Con chào ông bà, chào dì Hiền, chào mẹ!

Tại Chiêu dẫn Tiểu Long vào. Thằng bé mặc bộ quần áo ngủ hình con gấu, nước da trắng hồng, mái tóc bòm ngửa, rất chảnh!

- Con chào ba mẹ, con đưa cháu về đây ạ! Em về rồi sao? Lớn hơn nhiều so với trước!

Tại Chiêu hỏi thăm. Anh là mẫu người đàn ông của gia đình, tính tình cởi mở thân thiện. Là chủ tịch tập đoàn Trịnh Gia, chỉ phát triển sau Vương Tại.

- Hi hi! Em vẫn vậy mà, không khác là mấy!

- Khải Hà đây mà! Gặp anh ở đây, đúng là trùng hợp!

Tại Chiêu thấy anh thì bất chuyện. Cả hai người họ đều gặp nhau rất nhiều lần trên thương trường làm ăn, đã từng hợp tác không ít lần, hợp đồng nhiều vô kể, đem lại lợi ích cho cả hai bên. Mỗi quan hệ rất mật thiết gắn bó, không đối đầu mà cùng nhau phát triển lớn mạnh, để rồi trở thành những tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới hiện nay.

- Hoá ra lại là cậu! Hân hạnh hân hạnh!

Khải Hà cũng nở nụ cười thân mật đáp lại.

- Aaaa! Nhi đáng yêu về!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tại Long thấy cô thì mừng rỡ, phấn khích.

- Tiểu Long của Nhi đây rồi! Lại đây Nhi ôm cái nào!

Đứa bé lon ton chen qua mọi người, chạy lại ôm cổ cô rất chặt.

- Tiểu Long nhớ Nhi lắm! Sao bây giờ Nhi mới về?

Giọng nói ngây thơ non nớt của một đứa trẻ thật dễ thương mà!

- Nhi phải học mà, nhưng bây giờ Nhi về với Tiểu Long rồi nè!

- Nhi có mua quà cho Tiểu Long không?

- Có! Mua cho Tiểu Long của Nhi vô vàn bánh kẹo luôn.

Thằng bé lắc đầu.

- Tiểu Long không cần bánh kẹo. Tiểu Long muốn cái khác!

- Tiểu Long! Không được đòi hỏi của di Nhi! Vậy là hư, con phải cảm ơn!

Đứa trẻ cúi gằm mặt im lặng...

- Không sao mà chị Nhật Hạ!

Cô cười cười, quay sang nhìn đứa bé kia.

- Tiểu Long muốn quà gì? Nhi nhất định sẽ cho!

- Thật chứ?

Mắt Tại Long sáng rực lên.

- Nhi hứa mà!

Cô xoa đầu nó, trong khi ở một khía cạnh khác, xung quanh Khải Hà đều là màu xám xịt. Từ lúc thằng bé đi vào cho đến lúc nó ôm cô, hần đã đen mặt như vừa ăn phải dấm chua vậy!

- Tiểu Long muốn được Nhi hôn!

Cả nhà bật cười vì độ đáng yêu của Tại Long.

- Được thôi! Tiểu Long muốn hôn ở đâu?

Nó nhắm nghiền suy nghĩ, đắn đo một lúc mới trả lời.

- Ở đây, ở đây, và ở đây!

Nó chỉ lần lượt ở má bên phải, má bên trái, và cuối cùng là môi.

- Không được!

- Ồ...?

Khải Hà lên tiếng phản đối trong sự ngạc nhiên của đứa trẻ. Còn mọi người thì đã đoán ra ngay từ đầu rồi!

- Sao lại không? Di Nhi là của Tiểu Long mà!

- Tiểu Nhi di con là của chú, vậy nên con không được đòi hôn!

- Nhưng di đồng ý rồi!

Tại Long không chịu thua. Nhất quyết cãi lại bằng được.

- Chú chưa đồng ý!

- Kệ chú chứ! Di của con mà!

Đứa trẻ ôm nàng chặt hơn. Như muốn khẳng định nàng là của nó!

- Anh bị gì thế? Ai lại đi tranh giành với một đứa trẻ 5 tuổi chứ!

Cô cũng đến cạ lời với hần. Lí do vậy cũng nghĩ ra được!

- Cái gì cũng có thể không giành, trừ em!

Cả nhà phì cười vì hành động này của anh. Quá sức trẻ con! Vương Khải Hà! Một người đàn ông lỗi lạc trên thương trường làm ăn, lúc này lại đi so đo

với một đứa trẻ!

- Anh hai à! Khí thế của anh đâu rồi?

Khải Hưng châm chọc.

- Phải đó anh bạn.

Tại Chiêu hòa theo.

Anh không quan tâm, vẫn quay ra giằng co

với Tại Long.

- Kệ chú ấy đi!

Uyển Nhi đặt lên má của đứa trẻ kia một nụ hôn rất kêu. Sau đó, đứa trẻ thích thú hôn lên môi mềm của cô. Nó không quên nhìn Khải Hà, còn lè lưỡi trêu tức anh. Một đứa trẻ nghịch ngợm!

Cả nhà nói chuyện sôi nổi. 9h 30 phút tối, Nhật Hà cùng Tại Chiêu xin phép ông bà Hàn trở về nhà.

- Cũng muộn rồi, con xin phép chú đi!

Tại Chiêu thưa chuyện.

- Ủ! Hai đứa mau về, kéo ông bà bên đó mong. Đi cẩn thận!

- Dạ!

- Con chào ông bà, chào dì Hiền, Nhi xinh đẹp, và cả hai chú đáng ghét nữa! Con về đây, ngày mai con sẽ ghé qua ạ!

Tại Long nhanh nhẩu chào. Tay cầm hai chiếc kẹo vẩy vẩy.

- Bai bai Tiểu Long! Mai Nhi sẽ dẫn nhóc đi chơi a!

- Nhi hứa nhé?

- Nhi hứa mà!

Đứa trẻ vui mừng để mẹ dắt bước ra xe.

Chiếc xe lăn bánh trở về Trịnh Gia.

- Cũng không còn sớm nữa, mấy đứa mau đi nghỉ ngơi đi!

Ông Hàn nhắc nhở.

- Để xem nào, nhà ta còn 2 phòng trống. Tùy các con sắp xếp.

Bà Hàn nói, ngay từ đầu bà đã có chủ ý không sắp đặt trước là để những đứa con của mình tự xử!

- Con với Hiền Hiền một phòng!

- Con với Nhi tỷ ạ!

Hai chị em nàng đồng thanh. Để lại sự ngỡ ngàng của hai anh em Vương Khải.

- Được rồi!

Khải Hà khẽ giọng.

Khải Hưng như hiểu ý của anh mình, cũng im lặng theo sự chỉ dẫn mà lên phòng.

Cái mà Uyển Nhi nàng không ngờ tới là trong lòng anh đã có cách để ở chung phòng với cô, mặc cô có muốn hay không. Tạm thời ang cứ để cô vui vẻ như này đã, về sau rồi sẽ biết.

Khi màn đêm thanh bình buông xuống, Cả nhà chìm vào giấc ngủ nhanh chóng, sau một chuyến bay dài.

Tinggg...

Tiếng tin nhắn rung lên trong căn phòng yên tĩnh.

From Khải Hà!

- Mau ra cửa phòng, tôi có chuyện cần giúp!

Doãn Hiền mắt lim dim đánh vắn dòng tin nhắn. Thầm khó chịu vì bị đánh thức giữa chừng! Mở cửa phòng, nàng giật mình, anh cao lớn, đứng ngay trước mặt.

- Anh làm cái quái gì thế? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- Mau đổi phòng cho tôi đi!

Doãn Hiền mân mê đuôi tóc.

- Tại sao tôi phải đổi cho anh? Còn lâu đi!

Doãn Hiền quay mặt trực đi vào trong phòng.

- 1 voucher mua sắm tại Shopping Liza?

- Tôi đồng ý!

Anh cười, khoé môi vạch lên đường cong đặc ý.

- Uyên Nhi cũng có người chị em "tốt" quá nhỉ?

- Anh có muốn đổi không thì bảo?

- Được được! Cô sang bên kia đi!

Cuộc giao dịch diễn ra vô cùng thành công. Cả hai bên đều có lợi!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Doãn Hiền mở cửa phòng bước vào, bên trong là một mảng u tối không có ánh đèn ngủ, hơn nữa còn phảng phất mùi thuốc lá.

- Nhanh vậy sao?

Âm thanh khăn khăn, của Khải Hưng phá tan bầu không khí yên tĩnh.

- Anh làm tôi giật mình đó!

Doãn Hiền tay vẫn còn đặt ở bên trái ngực. Khuôn mặt biểu cảm như mất vía.

- Bán đứng chị mình xong thấy tội lỗi à?

Khải Hưng nhếch môi cười châm chọc.

- Anh....!

Doãn Hiền ưỡn khuỷu im lặng. Vì sao? Vì y nói quá đúng đi. Nàng ngồi xuống giường, song mới chợt nhớ ra là phòng chỉ có một chỗ ngủ duy nhất êm ái là cái giường này.

"Nên ngủ thế nào đây? Thật khó xử!"

Nàng lúng túng. Một đằng cũng muốn nằm trên giường ấm, nhưng một đằng cũng không thể tranh chấp với con người kia. Y là khách, và lại khi chia phòng, nơi đây đã là của y, càng không thể để y nằm ghế sofa được....

"Chẳng lẽ mình lại phải nằm trên cái nơi thô ráp, lạnh lẽo kia ư!?"

Doãn Hiền thở dài náo lòng. Nghĩ đến cảnh tượng nằm trên chiếc ghế kia.

- Cô nằm trên giường đi. Tôi sẽ nằm ở đây.

Khải Hưng từ ban công đi vào. Y ra ngoài đó để giải quyết xong điều thuốc sau đó mới vào phòng. Ngay từ khi nàng bước vào, y đã nhận thấy nàng không ưa mùi thuốc, liền ra ngoài ban công hút.

Bây giờ thì nhường giường cho nàng ngủ. Quả thực Khải Hưng là người đàn ông rất tốt, ngoài lạnh trong nóng, nắng mưa thất thường, song cũng chẳng thể phủ nhận đức tính tốt đẹp của y.

- Không được đâu! Anh là khách...

Doãn Hiền mân mê vạt áo ngủ, bối rối nói.

- Không sao. Mau ngủ đi, muộn rồi!

Khải Hưng tiến về phía giường, lấy đại một cái gối, vất xuống ghế dài, y ngã lưng rộng, mọi hành động đều toát ra khí chất hơn người.

- Ừm!

Doãn Hiền không nói gì hơn. Chỉ gật đầu, rồi cũng kéo chăn lên ngủ.

- Cảm ơn anh a...!

Trước khi chui vào giấc ngủ, nàng không quên cảm ơn hẳn...

- Không có gì!

_____ Ở gian phòng bên kia _____

Anh bước vào phòng mà không gây ra bất kì tiếng động nào. Nhìn thấy cô đang say giấc nồng, anh tiến về phía giường, nhẹ nhàng vén chăn lên đắp cho cô.

- Tôi nào ngủ cũng không đắp chăn sao? Thật là, tôi không cho phép em ốm vì lí do này đâu!

Khải Hà tự nghĩ, tự cười một mình như vậy. Rồi anh cũng nằm xuống cạnh cô, gất gao ôm lấy thân ảnh bé nhỏ của cô, giấu vào sâu trong ngực ấm.

Uyển Nhi cọ cọ người. Còn đưa tay vòng qua người ôm lấy anh một cách rất tự nhiên. Cảm nhận được hơi ấm của anh, cô nói trong mơ màng.

- Ừm...! Ấm thật a!

Anh hôn nhẹ lên trán cô, tay còn vuốt vuốt mái tóc đen nhánh kia.

- Đây bảo bối, em vừa cho thằng nhóc con kia hôn khi không có sự đồng ý của tôi?

Rồi chợt nhớ ra chuyện lúc tối, anh tự hỏi.

"Môi này là của tôi, gương mặt này của em cũng là của tôi, cả thầy đều là của Vương Khải Hà tôi hết."

Ý nghĩ độc chiếm hiện lên ngày càng rõ rệt trong tâm trí anh. Khải Hà quá yêu cô, yêu đến mức anh có thể quên đi bản thân mình, bỏ mặc tất cả vì cô.

Đến bản thân anh còn mặc nhiên không hiểu tại sao lại yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên nữa. Anh chỉ biết khi ở cạnh cô, anh cảm thấy vô cùng thoải mái, ấm áp.

Quay trở về quá khứ, 10 năm trước, khi anh 14 tuổi. Anh đã gặp và dành tình cảm yêu mến cho một bé gái rất dễ thương. Ấn tượng cả buổi ban đầu hẳn gặp bé gái đó là khi bé gái này đang khóc. Dù lạnh nhạt và ít nói, nhưng anh lại không nỡ bỏ lại cô bé ấy. Anh rời khỏi sân bóng, lại gần gốc cây cổ thụ nơi cô bé ấy ngồi, đưa cho bé gái ấy một cây kẹo.

- Em đừng khóc!

Anh chẳng biết làm gì ngoài việc dỗ dành con người trước mặt. Cô bé ấy ngẩng lên nhìn anh, bé gái ấy rất dễ thương, môi nhỏ chúm chím, đôi mắt đã đỏ hoe vì khóc. Ít ra trong kí ức của anh, của một người đàn ông trưởng thành 24 tuổi, vẫn nhớ hình ảnh bé gái ấy, không biết 10 năm trôi qua, cô bé ngày nào đã lớn và thay đổi bao nhiêu?

Anh bắt chuyện được với bé gái ấy, họ chơi với nhau rất vui vẻ. Rộn rã tiếng cười đùa, đó là lần đầu tiên anh thân mật cười đùa với người khác kể từ

khi bố mẹ hấn mắt.

Chuỗi ngày tốt đẹp đó diễn ra chẳng được lâu khi anh nghe tin cô bé ấy đã chuyển khỏi thành phố.

Bé gái ấy như chiếc chìa khoá, kéo anh ra khỏi lớp vỏ bọc u tối, rồi cũng chính cô bé ấy đã đẩy anh vào sâu lại bên trong lớp vỏ.

Anh quyết tâm học hỏi, và phát triển sự nghiệp mà ba mẹ để lại, để rồi hiện tại trở thành một Vương Khải Hà lầy lùm danh tiếng.

Anh chưa bao giờ quên được cô bé ấy và luôn tìm kiếm khắp mọi nơi, nhưng kết quả đều vô ích. Cho đến khi anh gặp nàng, Uyên Nhi đã thay đổi con người anh một lần nữa, cho anh được sống dậy một lần nữa....

Anh tự dặn bản thân mình, hãy chôn vùi những kí ức kia vào quá khứ, hãy gửi cho thời gian giữ hộ. Phải quan tâm đến cái của hiện tại, chính là người con gái nằm cạnh mình Trương Uyên Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Ngủ thôi Nhi Nhi...

Khải Hà hôn nhẹ lên mái tóc cô, rồi khẽ giọng nói.

Căn phòng bên này rơi vào tĩnh mịch thì căn phòng bên kia có biến...Đêm sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu Doãn Hiền không tỉnh giấc!

- U!

Trung Quốc tuy ban ngày nắng dịu, nhưng đêm đến, sương xuống, khí trời se se lạnh, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh. Cái lạnh lướt qua da thịt của Doãn Hiền, khiến nàng tỉnh giấc, tìm kiếm chiếc chăn. Song bỗng nhiên nàng đưa mắt qua nhìn cái con người to lớn đang nằm trên ghế sofa lạnh lẽo kia.

"Mình phải đem chăn cho anh ta mới được.."

Ý nghĩ thoáng vụt qua, nàng rón rén nhẹ nhàng từng bước ôm chiếc chăn về phía y.

"Anh ta không thấy lạnh sao!?"

Nàng vừa lẩm bẩm vừa phủ chăn lên người Khải Hưng.

Khải Hưng vốn là ông trùm của bang Vương Đế. Tính khí nóng nảy, độ cảnh giác cao, không lúc nào là không đề phòng. Nhận thấy như có ai đó đang chạm vào người mình, y tỉnh dậy, nắm lấy cổ tay nàng kéo xuống, không chủ động, nàng ngẩng lên khuôn ngực rắn chắc của y.

- A....!

Doãn Hiền theo phản xạ "A" lên một tiếng...

- Sao còn chưa ngủ?

- Tôi thấy thời tiết trở lạnh....mà anh thì không có đắp chăn...nên....!

- Nên cô quan tâm tôi?

Doãn Hiền cúi mặt không dám nhìn vào mắt y, vì nàng đang nằm trên người y. Khải Hưng được thể nằm dưới, nàng tránh mắt đi đâu, Khải Hưng lại nhìn vào mắt nàng đi đó. Cảnh tượng ám muội vô cùng.

- Tôi chỉ là tội nghiệp anh thôi...

Doãn Hiền bị đoán trúng tâm đen, không cãi lại được liền né tránh.

- Chỉ có một cái chăn duy nhất, cô đưa tôi rồi, cô sẽ đắp bằng cái gì?

- Tôi có thể không đắp...

Doãn Hiền vẫn cứ trả lời, mà không đoán được ẩn ý của Khải Hưng.

- Chỉ bằng chúng ta đắp chung đi, vện cả đôi đường, sẽ không ai bị lạnh.

- Hà...?

Khải Hưng lật chiếc chăn lên, phủ kín người cho cả hai, rồi luồn tay qua tóc, áp đầu nàng nằm xuống ngực y.

- Rồi ý tôi là thế này này! Ngủ đi!

Doãn Hiền vẫn chưa hiểu hành động này của hắn. Nhưng với cái tư thế hiện tại...đêm nay sẽ lại mất ngủ rồi!

- Ô nhưng mà...!

Doãn Hiền ương bướng, ngẩng đầu lên nhìn y.

- Mau ngủ đi! Còn quấy rầy tôi ngủ, cô sẽ nhận hậu quả đấy!

-.....

Doãn Hiền im bất, tựa đầu vào y ngủ....

_____ 7h sáng tại Hàn Gia _____

Khải Hà theo thường lệ mà thức dậy rất sớm. Anh là con người thuộc về công việc nên đã quen với giờ giấc như vậy, muốn ngủ thêm cũng không ngủ được.

Nhìn tâm can bé nhỏ đang nằm trong vòng tay mình say giấc, anh cảm thấy tâm trạng tốt hẳn lên. Anh muốn sau này, mỗi khi thức dậy đều có cô nằm cạnh như vậy, sẽ rất hạnh phúc.

Anh gỡ tay cô đang ôm lấy mình xuống. Kéo chăn lên đắp cho cô rồi đi vào phòng tắm.

Anh thả lỏng người dưới dòng nước mát lạnh. Khải Hà có thói quen tắm buổi sáng, mà lại còn tắm bằng nước lạnh nữa. Bước ra khỏi phòng, anh quần khăn tắm, mái tóc ướt, từng giọt nước nhỏ xuống bả vai càng thêm vẻ nam tính quyến rũ cuốn hút. Anhblại gần vali, chọn một bộ quần áo thể thao màu đen, có đường sọc đỏ ở hai bên, trông vô cùng năng động khoẻ khoắn, tràn đầy sức sống.

- Con dậy rồi sao?

Bà Hàn đang chuẩn bị bữa sáng, thấy Khải Hà từ trên tầng đi xuống thì lên tiếng hỏi.

- Vâng, chú Hàn đâu rồi ạ?

- Ông ấy đang ngồi đọc báo ở bàn uống nước ngoài hiên kia, con ra đó đi, dì sẽ pha cafe cho con.

- Con cảm ơn dì!

Bà Hàn xua tay, cười vui vẻ.

- Hầy, sắp làm cháu rể ta rồi mà còn khách sáo nữa!

Khải Hà cười rồi từng bước ung dung từng bước đi ra hiên nhà trước thềm cửa.

Lúc này, ở trên phòng kia, Doãn Hiền cũng thức dậy. Nàng định xuống khỏi người Khải Hưng nhưng chưa kịp đặt chân xuống thì bị một cánh tay to lớn giữ eo lại.

- Anh làm gì vậy?

Doãn Hiền đánh vào tay Khải Hưng, gắt gỏng. Gì chứ? Ôm nàng nguyên một đêm qua chưa đủ à? Y ôm rất chặt, như thể sợ nàng lăn xuống đất không bằng. Nhưng ngủ ở tư thế này, Doãn Hiền lại không cảm thấy bị mỏi nhừ gì cả, ngược lại thì rất êm, đó là lí do đêm qua nàng ngủ rất ngon a!

- Dậy làm gì sớm vậy chứ?

Y chưa chịu mở mắt, nhưng miệng thì chậm rãi nói từng chữ.

- 7h rồi! Dậy thôi!

- Tôi muốn ngủ tiếp!

- Vậy anh cứ ngủ đi, tôi xuống nhà!

Doãn Hiền một lần nữa bị kéo lại khi chặt vật đòi xuống khỏi con người kia.

- Tôi muốn em ngủ cùng!

- Anh không thể nào nói được câu nào đáng hoàng hơn à? Buông ra, tôi muốn xuống nhà!

Nàng dẩy dựa, quấy rối.

Cộc....cộc....cộc

- Khải Hưng à? Dậy ăn sáng thôi con.

Tiếng của bà Hàn vang lên khiến Doãn Hiền vội bịt miệng lại, hai mắt hoảng loạn mở to hết cỡ, đáng yêu vô cùng. Nàng không thể để bà Hàn biết tới qua nàng đã ngủ ở đây, và ngủ với cái tư thế không mấy hay ho này được. Nói đi rồi nói lại, nàng mới có 18 tuổi, ai lại ở chung phòng với một người đàn ông qua đêm chứ? Để gây hiểu lầm lắm a!

Khải Hưng nhìn bộ dạng thành khẩn lúc này của nàng thì buột miệng cười.

- Vâng, di cứ xuống trước đi ạ, con xuống ngay đây!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Tui đính chính 1 chút tránh gây hiểu lầm cho các reader nhé! Có một bạn đã góp ý rằng, Uyên Nhi đã học đại học, sao lại có 18 tuổi. Sau khi đọc xong tui mới nhận ra điều này, và tui quyết định sửa chi tiết, Uyên Nhi sẽ là 20 tuổi, sinh viên năm cuối đại học Bắc Kinh. Còn Doãn Hiền 18 tuổi, năm đầu đại học, tui thấy độ tuổi như này rất ổn, sẽ không gây khó dễ trong nhân vật. Cảm ơn và xin lỗi a ~

Xem em kia? Vừa nãy còn làm loạn, sao giờ lại ngoan ngoãn thế?

Khải Hưng đáp lời bà Hàn xong thì quay sang nhìn Doãn Hiền. Tay dịu dàng khẽ vuốt vài cọng tóc rối vì mới ngủ dậy của nàng.

- Kệ tôi!

- Dậy thôi.

- Ờ!

Doãn Hiền nhanh chóng leo xuống khỏi người y, chạy tọt vào trong phòng.

Doãn Hiền đi ra, nàng mặc chiếc áo hoodie ngắn, kết hợp quần baggy ống thun. Với chiều cao có một mẫu của Doãn Hiền, mặc style này rất hợp, còn đáng yêu nữa.

- Tỷ nữa sẽ đi đâu sao?

"Anh không thể nói có chủ ngữ được à?"

Doãn Hiền nghĩ thầm.

- Đương nhiên là đi gặp bạn.

Doãn Hiền cũng kiêu hãnh, dùng cách trả lời không có chủ ngữ nói lại với y. Dĩ nhiên, Khải Hưng nhận thấy điều này, liền đứng phắt dậy, nhanh chóng tiến về phía Doãn Hiền.

- Này, đi về đây làm gì?

Doãn Hiền đưa tay ra phía trước phòng thủ, chân liên tục lùi lại về phía sau...Lưng chạm vào tường, nàng giật mình, mở to mắt...

- Em dám nói trống không với tôi?

Khải Hưng cầm lấy cổ tay Doãn Hiền, đưa lên trên đầu ghim chặt vào tường, mặc nàng đẩy giụa không thôi.

- Anh chẳng nói trống không với tôi?

Hắn bật cười, không nói gì, liền áp môi mình vào môi nàng, Doãn Hiền sau 5 giây ngỡ ngàng thì cũng nhận thức được, định mở miệng ra hét lên, ai ngờ miệng nhỏ vừa hé mở, Khải Hưng hung hăng đưa lưỡi tiến vào. Nàng rụt rè bao nhiêu thì y lại càng lấn tới bấy nhiêu, cái lưỡi tinh nghịch càn quấy khắp khoang miệng. Một hồi lâu, sinh khí cạn kiệt, tay vì bị giữ nên không thể ra hiệu cho hắn được, nàng sút vào chân y.

- Mệt rồi sao?

Khải Hưng luyến tiếc rời khỏi đôi môi nhỏ kia. Vương vấn giữa không trung một sợi chỉ bạc lấp lánh.

- Ai cho phép anh hôn tôi?

Doãn Hiền bị bức đến phát hồng, hai gò má hiện nét hồng, đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc. Y đã lấy đi nụ hôn đầu đời của nàng, lại còn thô bạo đến vậy, môi đã sưng đỏ cả rồi.

- Vì tôi phạt em.

- Tôi không làm gì sai cả!

Doãn Hiền cố cãi lại, trong khi cái con người kia thì bình thản nhìn nàng.

- Em nói trống không.

- Tại sao tôi phải dùng kính ngữ với anh? Anh chắc cũng chỉ bằng tuổi tôi, không hơn không kém. Nhìn cái mặt non thế kia!

Khải Hưng một lần nữa lại cười phá lên vì suy nghĩ quá sai lầm của nàng.

- Nghĩ bằng tuổi sao còn gọi tôi là anh?

- Tôi...theo lẽ tự nhiên thôi!

Làm gì có cái lẽ nào như thế chứ.

- Nói cho em nghe, tôi 22 rồi. Hơn em những 4 tuổi đấy.

4 năm lận, hoàn toàn đủ chứng cứ và lí lẽ khiến nàng phải dùng kính ngữ với hắn. 2 năm đã quá đủ rồi, giờ là 4 năm lận.

- Nhưng anh cũng nói chuyện không đầu không đuôi với tôi còn gì.

Nàng uý khuất bĩu môi.

- Ý em là muốn Khải Hưng tôi tình cảm hơn sao?

Y nở nụ cười ranh mãnh, nâng cằm nàng lên, một mực ôn nhu rõ ràng hỏi.

- Ai cần chứ?

Doãn Hiền bị bóp cằm thì bất mãn chu môi, thái độ chống đối, không chịu hợp tác vô cùng.

- Tôi cho em nói lại.

- Tôi không cần...

- Vậy được thôi, tôi lập tức mách Uyển Nhi sự việc tối qua?

- Anh...đừng nói.

Doãn Hiền ban đầu cứng rắn, nhưng suy xét cho cùng, nếu để Uyển Nhi biết, hậu quả nhất định khó gánh nổi. Và lại, Uyển Nhi còn đang trong thời gian xin giúp nàng lên Bắc Kinh học, nếu lỡ mà Uyển Nhi đời ý? Thì nàng chỉ có nước chết! Thế nên khi nghe Khải Hưng đe dọa, mặt bỗng tái mét không còn một giọt máu, buộc phải nhún nhường hạ thấp tông giọng của mình xuống.

"Phải bình tĩnh Doãn Hiền à, mày nhất định phải cư xử thật tốt."

Nàng nói thầm trong lòng để trấn an bản thân. Tính tình Doãn Hiền trước giờ rất lí lẽ thông minh nhưng lại cũng rất hay cáu gắt. Tự dặn mình phải kìm nén không được cục súc, Doãn Hiền thở dài một hơi.

- Sao? Vừa nãy còn cứng giọng lắm mà?

- Là anh dọa tôi.

Cảnh tượng nhẵn nhừ của y làm Doãn Hiền càng bức tức, chỉ muốn đập y sang một xó cho bỏ tức.

- Xem cái bộ dạng xù lông của em kia, lấy quần áo giúp tôi đi, rồi cùng xuống nhà. Tôi đi tắm.

- Ồ!

Y buông lỏng cổ tay nàng, quay đầu bước về phía nhà tắm. Doãn Hiền lại gần vali hất lấy ra một bộ quần áo thể thao thoải mái, gấp ngăn nắp để trên học tủ. Thấy tiếng đóng cửa nhà tắm vang lên, Doãn Hiền toan bước xuống nhà, cử chỉ nhẹ nhàng hết sức.

- Em đừng có đi trước tôi!

- Hà...!

Doãn Hiền bịt miệng, mắt chữ Ô mồm chữ A quay trở lại vị trí cũ.

"Cái tên đáng ghét này."

Sau 15 phút, Khải Hưng bước ra, cả thân hình còn vương hơi nóng của làn nước, vạm vỡ quyến rũ hồn người. Nếu không phải là ông trùm của một bang phái nổi tiếng máu lạnh, thì y chắc hẳn sẽ là một người mẫu nam cho một thương hiệu nào đó chẳng hạn?

Doãn Hiền mãi mê đắm chìm vào vẻ đẹp kia. Nàng say đắm quan sát từng đường nét tinh tế trên cơ thể y, quả thực con người khi đã cuốn hút, thì dù là một đường gân nhỏ cũng cảm thấy u mê lạ thường.

- Xuống nhà thôi.

Câu nói phá tan mộng tưởng, kéo Doãn Hiền về thế giới thực. Nàng ngại ngần, cười khờ cho qua.

- Ồ đi thôi..

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Cả hai bước xuống nhà cùng một thời điểm, nhưng Doãn Hiền xuống trước, Khải Hưng đi sau.

Quay trở lại 10 phút trước, Doãn Hiền vì tránh để ông bà Hàn nghi ngờ nên đã đề nghị người đi trước người đi sau. Nào ngờ Khải Hưng cố chấp không phối hợp, nàng phải vật vả lắm mới thuyết phục năn nỉ được y.

- Xuống rồi sao?

Khải Hà thấy họ xuống thì lên tiếng hỏi.

- Vâng.

Khải Hưng trả lời ngắn gọn, đủ ý rồi cũng im lặng.

- Tôi qua hai đĩa ngũ ngon chứ?

Bà Hàn cất tiếng từ trong bếp vọng ra, ngay lập tức, sắc mặt của Doãn Hiền thay đổi. Ý bà Hàn hỏi ở đây chỉ là mỗi người trong hai người họ tới qua liệu có ngũ ngon hay không? Nào ngờ trúng tâm đen của Doãn Hiền!

- À vâng, ngon lắm ạ.

Khải Hưng cười hàm ý quay sang nhìn Doãn Hiền trả lời.

"Coi về không tôi?"

Khải Hà ngồi nhìn họ nói chuyện, quan sát ánh mắt của họ dành cho nhau, từng cử chỉ, trong đầu bỗng tiên đoán về đứa em dâu tương lai.

- Chị Nhi chưa dậy à?

- Bây giờ tôi sẽ lên gọi cô ấy dậy.

Dứt câu, Khải Hà đứng dậy, đi lên phòng Uyên Nhi. Khải Hưng thấy vậy, liền kéo Doãn Hiền xuống ghế, bắt đầu trò "trêu đùa" của mình.

Cánh cửa hé mở, cô vẫn đang say giấc trên chiếc giường rộng lộn xộn kia. Trước khi ra khỏi phòng, anh đã đắp chăn cẩn thận cho cô rồi mới đi, nào ngờ bây giờ chăn, gấu đều bị nàng đạp rối tung cả.

- Dậy thôi.

Anh ngồi xuống cạnh cô, tay luồn vào những lọn tóc, ôn nhu xoa đầu, giọng nói dịu dàng đầy sủng nịch.

- Ừm...

Cô với tay lơ lửng, nắm vào bàn tay to lớn của anh, có ý định đẩy ra.

- Ngủ thêm một chút nữa mà!

- Mọi người đang đợi em phía dưới dậy ăn sáng đấy.

Anh di chuyển bàn tay, mân mê đôi má hồng phúng phính của cô.

- Không muốn mà!

- Hình như dì Hàn bảo có trà sữa...

Ngay lập tức, Uyên Nhi đập chăn, ngồi phắt dậy. Quay mặt sang bên cạnh, nhìn thẳng vào mắt anh.

- Thật sao?

- Chịu dậy rồi?

Anh thấy thế thì cười đắc ý, một cú lừa thành công xuất sắc, và người dính bẫy lại là cô_một chú cá bự đáng yêu!

- Tôi hỏi anh thật không mà?

- Tôi đùa đấy.

- Anh...! Tôi ngủ tiếp.

Cô định nằm xuống, thì bị bàn tay kia kéo lại, anh ôm cô bế dậy, bước vào phía nhà tắm. Cản quấy một hồi biết không có hiệu quả, cô đành uýnh huýt để anh bế đi.

- Đánh răng đi, rồi xuống ăn sáng, một lúc nữa em ra ngoài với tôi.

Cô đang đánh răng, chút bọt kem đánh răng trắng xốp vẫn còn dính trên miệng. Cô tay cầm bàn chải đánh răng, ngẩng mặt lên nhìn hình bóng của anh trong gương.

- Đi đâu cơ?

Khải Hà đứng dựa người vào cửa, khoanh tay đứng nhìn cô.

- Tỷ nữa em sẽ biết.

- Nhưng hôm nay tôi muốn ở nhà với dì Hàn a! Dù sao tôi cũng mới về, để mai đi có được không?

- Vậy em không định mua gì cho chú dì Hàn sao?

Nhắc đến mới nhớ, hôm qua cô ở bên anh cả sáng, mãi chơi nên quên mất không mua quà gì cho ông bà Hàn. Có mua thì cũng chỉ là bánh kẹo cho Tiểu Long, nên khi anh nhắc tới cô mới suy nghĩ đến việc này.

- À, tôi quên mất....

"Uyên Nhi à! Mày đáng trí thật, chú dì chăm sóc mày như vậy, ấy thế mà chuyện nhỏ nhặt như này cũng quên cho được..."

- Vậy em đồng ý ra ngoài với tôi rồi chứ?

- Ừm!

Khải Hà cùng nàng xuống nhà, ngồi vào bàn, bắt đầu bữa sáng quây quần bên gia đình nhỏ.

- À chú dì, lúc nữa con xin phép ra ngoài với Khải Hà.

- Được chứ!

Ông bà Hàn ngay lập tức đồng ý với lời đề nghị của cô cháu gái.

- Hai anh chị đi đâu thế, em theo với!

Doãn Hiền nghe vậy thì đặt đĩa xuống, bám víu lấy cánh tay cô nũng nịu.

- Không được!

Khải Hà chẳng thèm liếc mắt đến Doãn Hiền, thẳng thừng từ chối. Doãn Hiền bĩu môi, nhìn anh, ánh mắt như mang hận thù từ bao đời.

- Tỷ nữa tôi đưa em đi!

Khải Hưng nhanh chóng đồ ngoan nàng bằng câu nói hết sức lãng tử.

- Ừm...cảm ơn anh a!

Doãn Hiền cười thâm trong lòng, ai ngờ hai gò má cũng ửng hồng nhanh chóng, nàng khẽ cúi đầu, gảy một nhúm cơm nhỏ lên đầu đĩa, khuôn miệng chúm chím ngại ngùng, không giấu đâu hết vẻ đáng yêu của nàng công chúa nhỏ.

"Xem ra con bé có vẻ nữ tính hơn rồi."

Bà Hàn nhìn vẻ mặt này của Doãn Hiền thì hài lòng quay sang hích tay ông Hàn, như muốn nói điều suy nghĩ.

Chẳng trách bà Hàn lại như vậy, hồi nhỏ, Doãn Hiền là một cô bé xinh xắn, nhưng lại quá năng động, lớn lên chút nữa tức là khi học mẫu giáo, ông bà Hàn thường xuyên nhận được điện thoại phàn nàn từ giáo viên về thái độ và sự nghịch ngợm của nàng. Từ bắt nạt, cướp snack của bạn, đến đánh bạn, phá đồ chơi của lớp, mọi tội danh đều có cả. Lên đến khi bước vào tiểu học, Doãn Hiền vẫn chẳng thể khá hơn là mấy, tính tình nóng nảy, vẫn rất hay trêu chọc các bạn xung quanh, cho đến nỗi, chẳng ai muốn bắt chuyện hay ngồi cạnh nàng. Lên trung học cơ sở, Doãn Hiền ngày càng uly lực hơn, cái mà ông bà Hàn không ngờ được là con gái cưng của họ lại trở thành trùm bảo kê thu tiền của trường.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Ông bà Hàn đã nhiều lần khuyên bảo bằng nhiều hình thức khác nhau, nói nhẹ có, nói nặng có, mắng có, đánh cũng có, nhưng rồi kết quả thu được vẫn là con số 0. Doãn Hiền vốn là con người mang bản tính ương ngạnh, có lần nàng bị ông Hàn giáo huấn cho một trận, nhưng thái độ vẫn bướng bỉnh, không chịu thay đổi, còn trốn ông bà Hàn đi cắt tóc theo ý mình, muốn trở thành một đứa con trai như mơ ước, kết quả là bị ông Hàn phát hiện, tức giận đến mức đuổi nàng ra khỏi nhà, Uyển Nhi vội vàng can ngăn, mọi thứ mới lắng xuống được phần nào.

Nay thấy con gái mình lớn hơn, trưởng thành chính chắn hơn, ông bà Hàn lấy làm vui mừng khôn xiết. Trên cả vậy, Doãn Hiền đã có phần dịu dàng hơn trước, nữ tính, nhưng lại không làm mờ đi sự năng động hoạt bát, thông minh.

Có lẽ trong chuyện này, Khải Hưng là người có công lớn nhất. Trước giờ, trong ý nghĩ của Doãn Hiền không hề có sự nhún nhường, đặc biệt là tình cảm. Cho đến khi Khải Hưng xuất hiện, nếm trải hương vị chớm nở ngọt ngào của một cô gái đang tuổi mới lớn, điều này khiến Doãn Hiền nâng ít nhiều cảm nhận được sự chở che, rồi tự khắc để bản thân dựa dẫm, mềm yếu.

Ăn cơm xong, thấy hai nàng công chúa nhỏ đang chăm chỉ dọn dẹp, bà Hàn lên tiếng.

- Hai đứa cứ để đó, đi dọn cho, ra ngoài thì nên mau chóng, đừng để trễ việc tốt.

- Không sao đâu ạ, con dọn giúp dì xong rồi đi cũng chưa muộn.

Bà Hàn từ trong bếp, đi vội ra bàn ăn, giành lấy chiếc đĩa từ tay Doãn Hiền xuống, đẩy lưng hai chị em về phía cầu thang.

- Mau lên chuẩn bị, để bà già này dọn giúp hai đứa.

Thấy vậy, hai chị em cô cũng không nói gì thêm, ngoan ngoãn nghe lời lên phòng.

Khải Hà cũng đi theo sau, hướng về phía phòng Uyển Nhi.

- Mặc bộ này đi.

Anh lấy trong vali ra một chiếc túi, bên ngoài có in logo của thương hiệu V&M_ một trong các thương hiệu thời trang đứng đầu Trung Quốc, hầu hết các mẫu đều rất lộng lẫy, yêu kiều mang tầm cỡ quốc tế.

- Cái này....?

- Mặc thử đi, sẽ rất đẹp.

Cô gật đầu, bước vào phòng tắm. 5 phút sau, Uyển Nhi bước ra, mang hình mẫu trưởng thành, chẳng khác nào một thư kí giám đốc thực thụ cả.

Chiếc áo tay bông, trễ vai màu đỏ đô làm lộ ra xương quai xanh tuyệt đẹp. Chân váy xoè, giản dị nhưng lại bắt mắt, lịch thiệp trang trọng.

- Đẹp lắm!

Khải Hà thấy cô thì như bị hút hồn, khó kìm lòng trước vẻ đẹp kia, anh mỉm cười tán dương. Cô nhìn xuống phía dưới, rồi lại nhìn mình trong gương, nở nụ cười rạng rỡ.

- Cảm ơn anh a! Thật đẹp...

Khải Hà lại gần cô, ấn nhẹ vai nàng ngồi xuống ghế, còn mình thì quỳ xuống phía trước, nâng đôi bàn chân nhỏ nhắn kia đặt lên đùi, anh lấy ra một đôi giày cao gót màu trắng bạc, trên quai đeo có đính kim cương lấp lánh, từ từ đeo vào cho cô.

Uyển Nhi ngơ ngác tròn mắt nhìn anh, một người đàn ông quyền lực, nổi tiếng lạnh lùng, lại giúp cô mang giày. Trong lòng cô lúc này là cả mớ cảm xúc hỗn độn đan xen, Uyển Nhi, hình như đã rung động trước hành động này của anh. Ngoài anh ra, thì còn ba cô, họ chính là hai người đàn ông duy nhất luôn để ý giúp cô những hành động nhỏ nhặt nhất. Nhớ về ba, nhớ về mẹ, nhớ về những kỉ ức thân thuộc năm xưa, cô khó kìm lòng mà bật khóc. Từng giọt nước mắt trong suốt tựa pha lê rơi xuống bàn tay của anh, Khải Hà vội vàng dỗ dành an ủi.

- Sao thế bảo bối?

Cô như bị cảm xúc chặn lại, nghẹn ứ chẳng thể thốt nên lời.

Anh thấy nàng càng khóc thì lại càng xót xa, Khải Hà ôm cô vào lòng, trấn tĩnh cô, truyền cho cô cảm giác ấm áp nhất.

- Ngoan đừng khóc, anh làm gì sai sao, anh xin lỗi.

Anh đã bỏ đi cách xưng hô hàng ngày, thay vào đó là cách gọi đầy yêu thương.

- Không có...

Cuối cùng, cô đã nín khóc, trả lời anh, nhưng trong âm thanh vẫn còn nức nở.

- Vậy sao lại khóc, nói anh nghe?

- Tôi nhớ ba mẹ...

Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, anh biết cảm giác này thế nào mà, vì chính bản thân anh cũng đã từng trải qua. Khải Hà cũng đã phải chịu nỗi mất mát to lớn này, cũng đã từng mất đi hơi ấm của ba mẹ, mất đi chỗ dựa vững trãi, đối với anh mà nói, khoảng thời gian đó gần như là anh đã mất hết tất cả.

- Nếu em muốn cô chú vui thì phải sống thật hạnh phúc, chỉ có như vậy, họ khi dõi theo em mới cảm thấy an lòng. Anh sẽ thay họ chăm sóc em, chăm sóc bảo bối nhỏ của họ.

Cô nhìn anh, rồi không nói gì, cứ thế luồn tay qua ôm anh, áp mặt vào lồng ngực Khải Hà, cứ yên lặng như vậy...

- Cảm ơn anh...

- Đừng nói cảm ơn.

Anh hôn lên khoé mắt cô, nụ hôn nhẹ tựa khói sương, nhưng như vậy thôi cũng đủ khiến cô cảm nhận được tấm chân tình anh dành cho mình.

- Nào, đi thôi.

- Ừm.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Ra đến cổng, đã có một chiếc oto đậu sẵn ở đó. Khải Hà đi trước nhanh tay mở cửa xe, hơn nữa trong lúc cô bước vào, anh không quên để tay lên thành xe, phòng những lúc cô sơ suất va đầu vào đó. Anh nâng niu bảo bối của mình lắm a!

Chiếc xe chuyển bánh, điểm đến là trung tâm thương mại lớn nhất nhì trong nước để mua sắm. Cô cùng anh, tay trong tay đi vào cửa hàng. Cánh cửa vừa mở đã thu hút ánh nhìn của bao cô gái đang chọn đồ nơi này.

- Chào Vương tổng ạ, ngài cần chúng tôi giúp gì không ạ?

"Anh ta nổi tiếng vậy sao? Đi đến đâu cũng có người nghênh đón đáng hoàng."

Ý nghĩ kia vụt lên trong đầu Uyển Nhi.

- Chọn đồ cho cô ấy giúp tôi.

- Vâng ạ! Mời tiểu thư đi bên này.

Rất nhanh chóng, nhân viên của trung tâm thương mại đã đưa tay chỉ đường cho nàng, thái độ hồ hởi, thân thiện vô cùng.

- Cảm ơn...

Tiếng chuông điện thoại của Khải Hà vang lên, anh nhìn màn hình điện thoại, đắn đo một lúc, rồi yêu chiều cúi nhìn bảo bối của mình.

- Anh đi ra ngoài nghe điện thoại, em ra phía kia, họ sẽ chọn đồ giúp em, được chứ?

- Ừm, tôi biết rồi.

Cô bấm môi, ngoan ngoãn đi theo người hướng dẫn.

- Tiểu thư người hãy thử chiếc này đi ạ.

Cô nhân viên ân cần đưa cho cô một chiếc đầm màu trắng tinh khiết. Uyển Nhi nhận lấy nó từ tay cô ấy, rồi khẽ giọng, có chút bối rối nói với cô gái.

- Chị cứ gọi tôi là Uyển Nhi là được ạ!

- Nhưng tiểu thư là người thân thiết với Vương tổng, chúng tôi không thể gọi khác được, mong tiểu thư đừng thông cảm.

- Không sao đâu, anh ấy sẽ không trách mọi người mà, cứ gọi như tôi nói, mọi chuyện tôi chịu là được, chứ cách xưng hô này, tôi thấy không thoải mái lắm...

Những lời nói này của cô thật khiến họ cảm kích. Trước giờ, hầu hết những tiểu thư hay phu nhân nhà nào đó vào đây đều tỏ thái độ kênh kiệu, xấc xược, nhưng Uyển Nhi lại rất lễ phép, khiêm tốn, dễ gần nên nhanh chóng nhận được sự yêu quý của mọi nhân viên. Chính vì vậy, họ giúp đỡ cô rất nhiệt tình và chu đáo.

- Thôi được rồi, em hãy thử chiếc này đi.

Dẫu sao nhân viên ở đây nhìn qua một lượt, ai cũng hơn tuổi cô cả, cách gọi chị em sẽ phải lễ hơn.

- Dạ...

Uyển Nhi bước vào phòng thử đồ, rất nhanh chóng cũng bước ra, nhưng bộ dạng này xem có vẻ là đang khó xử gì đó?

- Chị...có thể giúp em kéo khoá sau lên không ạ? Tay em không với tới được...

- À không sao, để chị.

Cô nhân viên tư vấn đứng chờ cô nhanh tay kéo chiếc khoá dọc theo đường sống lưng lên giúp nàng.

- Em xem nó vừa khít này, chắc chắn chiếc váy này được thiết kế cho em.

Quả thực, chiếc đầm ôm khít với cơ thể cô. Không quá bó, nhưng lại rất vừa mắt. Quai áo thiết kế thoải mái, có đính đá quý lấp lánh từng hàng. Cổ áo khoét sâu xuống, để hân rờ ra khe ngực hấp dẫn. Phần ngực phía trên lộ ra, một màu trắng nõn. Ở giữa eo của chiếc đầm thắt nơ bằng vải đính óng ánh.

Uyển Nhi đứng trước gương, hết sức ngạc nhiên về bản thân lúc này. Cô có chút gượng gạo, chút bối rối, nhưng lại duyên dáng của nét ngượng ngùng. Cô quay sang hỏi người nhân viên.

- Cái này, chẳng phải "thoáng" quá rồi không à?

Người phụ nữ kia nhìn bộ dạng của cô thì che tay bịt miệng cười tủm tỉm.

"Cô gái này là lần đầu mặc loại quần áo như này sao?"

Uyển Nhi ngây ngốc không biết họ đang cười mình. Chỉ là cô ngày thường ăn mặc "kín cổng cao tường" đã thành thói quen rồi. Lúc nào cũng là bạn trung thành với áo sơ mi, không thì đồ hello kitty, hơn nữa thì là crop top trễ vai, chứ khoét sâu thế này, cơ bản là chưa nghĩ tới ngày mặc.

- Không sao đâu, Vương tổng sẽ rất thích cho xem!

Cô ngốc ra mặt, vẫn chưa thể hiểu hàm ý của họ. Rồi cười cười cho qua.

- Anh à, em thích chiếc này!

Từ đầu một cô gái khác lao đến, không nói không rằng, tay chỉ thẳng vào chiếc đầm Uyển Nhi đang mặc, một mực nũng nịu nói với người đàn ông đang đi đến kia.

- Xin lỗi tiểu thư, chiếc đầm này đã có người đặt rồi ạ, mong tiểu thư vui lòng sang bên kia chọn một chiếc khác phù hợp hơn ạ.

Cô nhân viên đứng cạnh cô lên tiếng, cúi đầu hết sức kính cẩn.

- Cô bị điếc à, tôi muốn nó!

Cô ta vênh váo đẩy người nhân viên ngã khụy xuống nền đá. Uyển Nhi thấy vậy thì vội vàng chạy lại đỡ cô đứng dậy.

- Nay, cô không biết phép cư xử lịch sự sao?

Uyển Nhi một tay đỡ nhân viên đứng dậy, ngược mắt lên nhìn cô ta.

- Tôi làm gì đến lượt cô lên tiếng? Biết tôi là ai không, còn không mau cởi bộ đầm này ra? Nó không xứng với cô chút nào!

Cô ta tiếp tục dùng lời lẽ như một kẻ không có học thức ra vẻ. Người đàn ông kia bước đến, lên tiếng.

- Sao thể bảo bối của anh?

- Anh à, đám nhân viên ở đây khi dễ em.

Cô ta bám lấy cánh tay của người kia, giọng nói như bản thân là người bị hại, nếu mọi thứ bình thường, có lẽ, cô ta là diễn viên xuất sắc nhất Uyển Nhi từng biết.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

- Bình tĩnh, ai khi dễ em, anh lập tức không tha cho kẻ đó.

Người đàn ông kia đưa tay ôm lấy eo cô ta, thái độ như cưng chiều một món đồ chơi nào đó. Vì hân đứng khuất phía sau cô ta, nên Uyển Nhi chưa thể nhận ra hân là ai?

- Vâng.

- Các người làm ăn kiểu gì thế?

Hắn gằn giọng, đe dọa mọi người.

- Xin lỗi thiếu gia, nhưng chiếc váy này thực sự đã có chủ ạ.

- Là ai hăng tay trên?

Hắn bước lên một bước, lập tức nhận ra Uyên Nhi, chính là cô gái ở quán bar hôm đó.

- Là em sao?

- Lại là anh à?

Uyên Nhi cũng nhận ra con người trước mặt. Hắn là Lâm Hải Nam, tên sắc lang biển thái có ý định đòi bại với cô trong quán bar đêm hôm đó.

- Trái đất này tròn thật, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lâm Hải Nam cười mưu mô, tiến về phía cô, ánh mắt sắc bén lướt một lượt từ trên xuống dưới thân cô, như một con thú dữ bị bỏ đói. Quá vô sỉ!

- Tôi cũng không muốn gặp anh.

Uyên Nhi trả lời cho qua, thái độ phớt lờ hắn, mãi miết đồ người nhân viên kia đứng dậy.

- Hoá ra người chọn chiếc đầm của cô ấy lại là em, cũng không tồi, rất đẹp.

- Anh à, anh mau bắt cô ta đưa lại cho em đi, em muốn nó!

Cô gái đứng cạnh hắn ta tiếp tục đòi hỏi, quyết tâm muốn giành lại chiếc đầm trắng của Uyên Nhi.

- Em có thể im lặng không?

Lâm Hải Nam khó chịu ra mặt, đưa mắt liếc nhìn khiến cô ta vùng vằng ưỡn khuỷu im lặng. Từ lúc được chọn là "thú vui" của Lâm Hải Nam thì đây là lần đầu tiên hắn nặng lời với cô ta.

- Không lấy chiếc này nữa, qua bên kia mua cái khác đi! Thật phiền phức!

Hắn nói thẳng vào mặt cô ta một cách bẽ bàng.

- Không cần đâu, nếu cô ta thích, thì hãy để cho cô ta đi.

Uyên Nhi im lặng một lúc, rồi cũng quay sang dứt khoát nói với người nhân viên.

- Nhưng tiểu thư à.....

- Không sao, em có thể chọn cái khác mà.

Uyên Nhi xuê xoa cho qua, cô chỉ muốn hai con người này biến mất khỏi mắt cô càng nhanh càng tốt.

- Em còn nhớ lời đề nghị nằm dưới thân tôi chứ?

Hắn ngạo mạn nói những lời này vào tai cô. Từng chữ từng chữ Uyên Nhi chỉ muốn nhét lại vào mồm hắn, thật sự là quá dơ bẩn. Lâm Hải Nam đường đường là thiếu gia của Lâm thị, lại không thể ăn nói có học thức một chút à?

- Anh....sao lại làm như thế với em?

Cô à đứng cạnh hắn ta phụng phịu, uất ức.

- Còn nói nữa tôi sẽ cho cô cút khỏi Lâm gia ngay và luôn đấy.

- Tránh xa cô ấy ra!

Khải Hà nghe điện thoại xong, thấy cảnh tượng này thì nhanh chóng đi vào, gương mặt tối sầm, tay chìa khẩu súng về phía Lâm Hải Nam, buông lời đe dọa, trông chừng như sắp ăn tươi nuốt sống ai đó!

-Ồ, Vương tổng, cách chào hỏi này có vẻ không được thân thiện lắm nhỉ?

Lâm Hải Nam đứng dậy nhìn về phía Khải Hà, gương mặt cợt nhả, như thể không sợ người trước mặt.

- Cậu ta có làm gì em không?

Khải Hà đỡ Uyên Nhi đứng dậy, một lần nữa cảnh tượng này lặp lại. Cô núp phía sau lưng Khải Hà, được tấm lưng vững trãi kia che chở bảo vệ, cảm giác luôn an toàn khi ở cạnh anh.

- Tôi không sao....chúng ta về thôi...

- Được.

Anh nói rồi đặt một nụ hôn lên mái tóc cô.

- Này, tôi còn chưa nói chuyện bằng hành động với cô ấy mà, các người bỏ đi sớm vậy làm gì?

Lâm Hải Nam vừa dứt lời thì ngay lập tức Khải Hà lao đến, cho hắn ta một nắm đấm, kết quả là Lâm Hải Nam ngã ra nền đá, khoé miệng rỉ máu. Rất nhanh sau đó, Khải Hà bắn một viên đạn vào ngay cạnh chỗ đầu hắn. Chỉ chệch một xen-ti-mét nữa thôi thì có lẽ ngày này năm sau Lâm gia sẽ có đám gỗ của Lâm Hải Nam. Hắn đau điếng ôm tai, chắc do khoảng cách của viên đạn và tai quá gần đến nỗi tiếng súng ảnh hưởng đến màng nhĩ bên trong tai. Lâm Hải Nam phát choáng, mọi thứ đều thành ảo giác. Cô gái đứng cạnh hắn ta nhìn thấy cảnh này thì như người mất hồn, trợn chân ngã xuống. Khải Hà cười khẩy mang đầy nét khinh bỉ.

- Mới có vậy mà đã hồn xiêu phách lạc như thế sao? Cố giữ tỉnh táo mà nghe Vương Khải Hà tôi nói đây.

Khải Hà cất khẩu súng vào sau cạp quần, tay ôm lấy eo Uyên Nhi, đứng trước mặt hắn như muốn tuyên bố sự độc chiếm của anh dành cho cô.

- Trương Uyên Nhi này là người phụ nữ của tôi. Dám động đến cô ấy, tôi lập tức cho Lâm Thị các người không ngóc đầu lên nổi. Tôi nói được là làm được, vậy nên, tốt nhất hãy mau đẹp bỏ cái ý định bản thù của mình đi, đến lúc tan gia bại sản thì đừng bảo Khải Hà này không nhắc nhở trước!

Nói xong, Khải Hà cùng Uyên Nhi ra ngoài mặc trong sự ngỡ ngàng của nhiều người. Thế là một buổi sáng hôm đó, đám nhà báo đã đánh hơi được rất nhiều thông tin quý giá. Nào là chủ tịch tập đoàn Vương Khải lấy lòng danh tiếng công khai người phụ nữ của riêng mình. Tiếp đó là sự việc thiếu gia của Lâm Thị ăn chơi lêu lổng, trêu hoa ghẹo bướm, hay người thừa kế của tập đoàn Lâm Hải bị Vương Khải Hà đánh mất thể diện ở trung tâm mua sắm? Tất cả đều được đăng tải và xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, tivi, bản tin, báo đài,... Nhưng chốt lại Vương Khải Hà là người được hô danh, còn Lâm Hải Nam thì lại bị thiệt hại về cả danh dự, nhân phẩm, lẫn thể xác!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Thật sự không sao chứ?

Anh đặt cô ngồi xuống ghế đã ở công viên, ngay cạnh trung tâm mua sắm. Cũng không quên cởi áo, khoác lên cho cô. Nói gì thì nói, anh vừa rồi trực tiếp bế cô ra, chiếc đầm cũng chưa kịp tháo xuống, thành ra, bao nhiêu tiện nghi đều phơi bày ra cả.

Hãy thử nghĩ xem, một con người với bản tính độc chiếm cao như Khải Hà, còn lâu mới để cô mặc như vậy. Tiện nghi của cô, là của mình anh, anh chưa được khám phá, làm gì những người khác có cơ hội?

- Tôi không sao mà.

Uyên Nhi khẳng khái khẳng định. Kể ra, Lâm Hải Nam cũng chưa có hành động gì quá đáng với cô, xét kỹ hơn thì cũng chỉ là do lời nói quá sức ngông cuồng của hắn. May cho hắn là độ nhắm bắn của Khải Hà kỳ lừng a, chệch một xiu nữa thôi, chắc đêm nay nhiều người mất ngủ quá!

- Ngồi đây đợi, anh đi mua nước hoa quả cho em?

Uyên Nhi hai chân khua qua khua lại trên nền cỏ xanh mượt, độ non tơ mịn màng của cô tiếp xúc với da bàn chân mỏng manh, tạo nên xúc cảm thật sáng khoái điều này khiến cô không ngừng thích thú. Nghe Khải Hà nói vậy thì ngẩng mặt lên nhìn anh.

- Sữa chuối được không a?

Cô bấu môi, làm vẻ mặt năn nỉ, có một sự thật là gương mặt đáng thương này của cô bao giờ cũng dụ dỗ được nam nhân kia từ tảng băng lạnh lẽo thành bánh mì ngâm nước cà.

Mây đậm khẽ nâng lên, anh nghi hoặc nhìn cô gái nhỏ đang ngây thơ nhìn mình, đôi mắt long lanh như thạch bảo, mà ý nghĩ của ai đó lúc này lại đen ngòm dần và đều.

- Em thực sự muốn nó sao?

Khải Hà cứ ngỡ bản thân nghe lầm, liền kiên trì hỏi lại một lần nữa để xác nhận, kết quả nhận được vẫn là hai chữ đơn giản mang hàm ý sâu xa "sữa chuối".

- Ở đây sao?

- Ừm, ở quầy đối diện với cửa hàng pizza kia a! Sữa chuối ở đó rất ngọt, hương thơm lại vô cùng hấp dẫn!

Khải Hà đã biết mình hiểu nhầm, liền gạt bỏ suy nghĩ không mấy trong sáng của mình sang một bên, nghe theo lời bảo bối nhỏ đi mua sữa. Trên đường đi vẫn không thể ngừng thắc mắc, rốt cuộc cái sản phẩm sữa chuối kia được sản xuất từ bao giờ, và ai là người sản xuất cơ chứ? Trước giờ anh chỉ có nghe qua sữa nho, sữa dâu, xoài,...chưa bao giờ thấy người ta nhắc đến sữa chuối, chẳng trách lại dễ gây hiểu lầm vậy.

Uyển Nhi ngồi loay hoay một hồi thì nhìn thấy chú chó nhỏ màu trắng, lông mượt, nhẹ tênh như sợi tơ mỏng. Cổ nó có gắn chiếc chuông nhỏ chi bằng đầu ngón tay trở, nhìn vào nó giống một chú chó thuộc dòng giới quý tộc a!

Không đắn đo, cô cúi xuống nhẹ nhàng bế nó, đặt lên đùi mình vuốt ve. Chú chó không phản kháng, bài xích cho cô cưng chiều, hơn nữa còn nhắm mắt lại mà tận hưởng.

- Tiểu Kỳ! Tiểu Kỳ à?

Từ phía xa vang lên tiếng gọi vọng lại, chắc là người chủ của chú cún này. Âm thanh ngày một gần hướng về phía cô. Chú chó giật mình mở mắt, nó nhảy từ trên đùi cô xuống, cái đuôi ngoe nguẩy chạy về phía người đang gọi. Là một nam thanh niên, anh ta bế chú cún lên ôm ngang người.

- Lần sau không được chạy lung tung như vậy nghe chưa? Mày làm tao lo đấy Tiểu Kỳ à.

Chú cún tên Tiểu Kỳ kia ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của nam nhân này.

- Cảm ơn cô!

Chủ nhân của Tiểu Kỳ đi về phía nàng cảm kích. Ất hẳn anh ta rất thân với chú cún này.

- Là anh sao?

Uyển Nhi nhận ra người này có chút quen thuộc, từ khi anh ta đi đến, cô đã cảm giác thân mật, đến khi anh ta lại gần cô vẫn đang ngỡ ngàng, cho đến lúc anh ta lại gần hẳn, cô mới reo lên vui vẻ.

- Uyển Nhi đó à?

Anh thấy cô hỏi mình thì theo phản xạ mà nhìn, biết là người quen anh cũng nở nụ cười khả ái. Nam nhân này có gương mặt thân thiện, ngũ quan bội phần thanh tú, cả người đều toát lên vẻ hiền lành, khó mà cưỡng lại được sức hút của con người này.

Anh là Mạc Từ Kha, là hàng xóm trước kia cạnh nhà cô. Hồi nhỏ, hai người chơi với nhau rất thân, cô coi Từ Kha như anh trai ruột, vì anh luôn quan tâm chăm sóc, che chở cô mỗi lần khó khăn. Từ Kha thì khôi ngô, con người này đối với cô một mực là nhân nhện yêu thương, luôn nhường tất cả cho cô.

Lần tiền cô ra sân bay lên Bắc Kinh, đã hứa là cả hai sẽ giữ liên lạc. Vậy mà trở trêu thay điện thoại cô bị lấy cắp, thành ra cũng chẳng thể liên lạc được. Nay lại gặp được anh ở đây, cô không giấu nổi sự vui mừng trong ánh mắt.

Hai con người cảm xúc rối bời, cũng khó mà kim lại bởi anh em đã thân với nhau từ nhỏ, xa cách lâu ngày gặp lại cảm kích là chuyện thường tình. Uyển Nhi như đứa trẻ mới lớn, lao vào vòng tay rắn chắc của anh. Cái ôm rất chặt, cái ôm chan chứa tình cảm chỉ giữa những người anh em như họ mới hiểu.

Có một điều mà cô không biết, hành động này thu gọn vào mắt của Khải Hà. Anh như muốn bóp nát hộp sữa đang cầm trong tay, cô dám ôm người đàn ông khác trước mặt anh?

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Khải Hà đen mặt, hắc tuyến nổi đầy trán, xung quanh cơ thể phát ra một loại ám khí đáng sợ. Nhìn vào anh lúc này, chỉ một câu đề diễn tả, màu đen của lửa giận bao trùm lấy con người anh.

Khải Hà nhanh chân tiến về phía cô và Từ Kha đang đứng thân mật ôm nhau. Thò bạo nắm cổ tay cô kéo về phía mình.

- A, anh làm gì vậy?

Uyển Nhi đang vui mừng chưa dứt đã thấy tay mình bị khoá chặt bởi tay anh. Những vết đỏ hằn lên trên cổ tay trắng nõn, dù vậy anh vẫn quyết không buông.

- Cậu là ai thế? Mau bỏ cô ấy ra.

Mặc Từ Kha thấy tình cảnh này thì đành nạt nhìn Khải Hà. Bất nạt ai thì được, chứ động đến em gái anh, tuyệt đối Từ Kha sẽ không bỏ qua, dù là một chút nhỏ nhặt đi chăng nữa.

- Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi.

Khải Hà vừa dứt câu, cô đã ra sức phản ứng, đôi mắt mở to tròn, lắc đầu, cô vội nhìn Từ Kha giải thích.

- Không phải đâu, anh ấy là bạn em thôi.

Khải Hà hoàn toàn không hài lòng với thái độ này của cô. Uyển Nhi làm như vậy là có ý gì chứ? Muốn làm anh tức phát điên lên sao? Thân mật với nam nhân khác khi đi cùng với anh, đã vậy, giờ còn chối phăng một cách phũ phàng mối quan hệ này.

"Bảo bối! Xem ra không trùng trị em không được!"

- Cậu làm cô ấy đau đấy, mau bỏ cô ấy ra.

Từ Kha trước con người này đã thay đổi khác hẳn so với khi đối diện cùng Uyển Nhi. Sự hiền lành điềm đạm vốn có đã bị đánh bay mất bởi vẻ thiếu kiên nhẫn, khó chịu kia. Vừa định đưa tay ra để đón lấy tay cô thì bị Khải Hà hắt lại, chấm dứt cuộc tranh luận.

- Làm phiền anh đã lo lắng cho Vương phu nhân rồi, tôi xin phép!

Chưa kịp nói gì, cô đã cảm nhận được cả cơ thể mình bỗng nhẹ tênh, anh bế cô vác lên vai, mặc Uyển Nhi dậm từng cái mạnh, tấm lưng vững trãi kia không những không phản kháng, ngược lại còn di chuyển nhanh hơn về phía trước.

Biết không thể cứu vãn tình hình, cô chỉ có thể cố nói vọng về đằng sau mấy câu nhảm nhừ: "Anh Từ Kha, làm phiền anh rồi, em đi trước, tối anh nhớ ghé nhà đi Hân dùng bữa nhé, em sẽ giải thích sau a!"

Câu nói vừa rồi như đổ thêm dầu vào lửa, Khải Hà vỗ mông cô một tiếng, còn dùng lời nói thoang thoảng ngụ ý nguy hiểm với Uyển Nhi: "Em còn dám mời anh ta về nhà? Bảo bối, em đừng trách tôi!"

- Aaaaaaaa! Cái đồ biến thái, ai cho phép anh vỗ mông tôi.....!

Mặc Từ Kha nghe thấy lời nhảm của cô thì hài lòng gật đầu, nhưng về mặt vẫn chẳng thể giấu hết sự khó hiểu, thật sự, anh đang thắc mắc rất nhiều điều, đặc biệt là mối quan hệ giữa cô và Khải Hà. Khi nghe nam nhân kia nói cô là vợ anh, Từ Kha đã có chút bất ngờ, xen lẫn cảm giác buồn khó tả. Biết là Uyển Nhi vẫn luôn coi anh là người anh trai tốt bụng, nhưng Từ Kha lại chưa bao giờ muốn dừng lại ở đó cả. Anh và cô tiếp xúc với nhau từ nhỏ, mọi thứ về đối phương đều hiểu rất rõ. Cô muốn ăn gì, anh lập tức mua? Cô thích quần áo như thế nào, anh liền mua tặng. Cô bị ai trêu ghẹo, anh quyết không tha cho kẻ đó. Anh luôn làm mọi thứ cho cô, nhưng nó chỉ dừng lại ở mối quan hệ anh em sao? Ai nhìn vào cũng bảo anh với cô hợp đôi vô cùng, nhiều người thường gọi là thanh mai trúc mã. Ấy vậy mà, chỉ sau 3 năm đại học, ít tiếp xúc hơn, ít tiếp xúc hơn, cô có lẽ đã thay đổi. Đã không còn là bé gái ngày nào cần anh chăm sóc, cần anh bảo bọc che chở, vì đã có bên cạnh một người đàn ông, một chỗ dựa vững chắc khác.

Mặc Từ Kha tự dặn bản thân không được nhụt chí. Anh đã lẫn lộn trên thương trường khốc liệt lâu như vậy, có chút khó khăn này đã là gì? Bỏ cuộc đối với anh mà nói, nó là hai từ đã quá xa lạ. Phải, trong từ điển sống của Từ Kha không có từ bỏ cuộc, anh quyết theo đuổi cô đến cùng, anh tin một ngày nào đó cô sẽ rung động!

Hoa có chậu, chưa hẳn đã trồng mãi ở chậu đó. Nó có thể được thay đổi chỉ trong một tích tắc, đó chính là khi chiếc chậu kia bị vỡ!

Khải Hà từ lúc bế cô chẳng nói chẳng rằng, cứ im lặng lái xe mặc cho cô càn quấy đủ đường. Xe dừng lại trước cửa một khách sạn xa hoa bậc nhất ở trung tâm thành phố.

- Anh đưa tôi đến đây làm gì? Mau đưa tôi về, tôi muốn về!

Uyển Nhi hoảng hốt, biết được điều gì sắp đến với mình, cô hét lên.

Anh mở cửa xe, theo tư thế cũ bế cô vào trong. Quầy tiếp tân thấy Vương tổng đến thì hồ hởi đón chào, để ý thấy cô gái trên vai anh, họ bắt đầu rầm rầm bàn tán.

- Mau thả tôi xuống, này, da mặt anh dày mấy lớp thế, tôi không giống anh đâu! Tên biến thái, anh là cái đồ sắc lang....!

- Sắc lang chỉ với em!

Khải Hà chẳng màng lướt mắt qua nhìn họ, ném chìa khoá xe cho nhân viên bảo vệ, rồi ung dung mang nàng vào thang máy. Cửa thang máy mở ra ở tầng cao nhất của toà khách sạn, nơi đây là tầng chuyên dành cho các phòng tổng thống, chỉ dành cho chủ tịch tập đoàn, tổng giám đốc công ti nổi tiếng, dĩ nhiên Khải Hà là một trong số họ!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Lửa giận bùng ngút, Khải Hà cứ thế chốt chặt cửa phòng, ném cô xuống chiếc giường king-size trơn trợt. Uyên Nhi sợ hãi, theo phản xạ mà lùi lại phía sau. Chiếc giường quá rộng lớn, nhưng với cô thì sao lại nhỏ đến vậy, mới chỉ lùi có vài ba bước tiến, thế mà lưng đã tiếp xúc với thành giường lạnh lẽo. Uyên Nhi giật mình, mắt mở to nhìn nam nhân trước mắt. Khải Hà cúi từng cúc áo, tiến về phía cô, bàn tay thô bạo nắm cổ chân Uyên Nhi kéo về phía mình. Cô vội vã túm chặt lấy grasp giường, nhưng người kia quá khoẻ mạnh, khó trách cô không thể kháng cự.

- Aaaaaaa! Anh làm gì vậy chứ?

- Câu này đáng ra nên để anh hỏi em mới đúng!

Lời vừa dứt, anh đặt môi mình lên môi cô, tạo ra một nụ hôn cuồng nhiệt. Ngay lập tức, cánh hoa anh đào nhỏ bị day day đến không thương tiếc, cứ cái đà này, e là sẽ bị sụng lên ít nhiều. Uyên Nhi khó khăn lắm mới lấy được chút sinh khí, vừa mở miệng nhỏ ra định giải thích thì liền bị chiếc lưỡi ranh ma tiến vào lũng súc khắp khoang miệng. Hương hoa hồng dịu nhẹ hoà vào cùng vị bạc hà nam tính, một tổ hợp hoàn hảo được tạo ra khi môi lưỡi giao nhau mãnh liệt. Khải Hà tay dò tìm hai gò bồng nhấp nhô, ra sức nhào nặn liên hồi, sau một lớp vải mỏng, Khải Hà dần cảm nhận được sự phản ứng từ cô, hạt đậu đỏ trước ngực đón nhận kích thích dồn dập từ bàn tay của anh mà trở nên cương rắn.

Quai hàm lệch xuống bả vai, anh đưa tay ra phía sau lưng cô, chỉ sau vài giây khoá của chiếc đầm đã trở lại vị trí ban đầu. Khải Hà luyến tiếc rời khỏi đôi môi mọng, vùi đầu vào hõm cổ, tham lam hít hương dầu thơm nhẹ nhàng, khó kìm lòng mà cắn mạnh, Uyên Nhi khẽ rên lên một tiếng.

- Ừm..

Vùng da bị anh cắn nát từ trắng nõn mà hiện lên vết tím xanh. Cứ tiếp diễn như vậy, từ cổ đến ngực cô, không biết bao nhiêu là vết hôn cuồng bạo của anh. Mỗi lần bị tiếp xúc như vậy, cô mẫn cảm cử động, đầu gối co rút, không ít lần va chạm vào cự vật đang nóng lên đáng sợ phía sau quần anh.

Uyên Nhi cô cũng bị kích thích không ngừng, hang động bên dưới đã ẩm ướt, miệng nhỏ phát ra tiếng rên khiêu gợi, u mê vô cùng. Cơ thể kia không ngừng đòi hỏi, da thịt đấu tranh với lí trí đang dần bị lấn át, sự phản kháng đi dần bị dập đi bởi dục vọng. Uyên Nhi xấu hổ không thôi, đôi mắt ửng đỏ, phủ một tầng sương mờ, uất ức dồn nén thành nước mắt.

Anh đã hiểu lầm cô, còn không cho cô cơ hội được giải thích, đã vậy còn hung hăng chiếm lấy tiện nghi của cô nữa, có phải đáng ghét quá không? Khải Hà thấy cô nức nở thì ngưng động tác lại nhìn cô.

Nước mắt nức nở nén thành từng giọt như hạt trân trâu trong suốt, lăn dài trên khuôn mặt mỹ miều.

- Đừng khóc.

Khải Hà hôn lên gò má ửng hồng, môi mỏng tiếp xúc với vị mặn của nước mắt. Tuy là tức giận thật, nhưng nhìn thấy tâm can của mình uỷ khuất, liền nhanh chóng xoa dịu bằng hành động thập phần ôn nhu kia.

- Anh còn định trêu tôi đến bao giờ nữa.

Tiếng nấc thút thít như một đứa trẻ, Uyên Nhi nhìn Khải Hà đầy uất ức, tay liên tục đánh mạnh vào ngực anh.

Khải Hà cũng mặc kệ cho cô đánh, rõ ràng anh là người chịu thiệt, ấy vậy mà suy cho cùng cô vẫn là người có quyền trách móc.

- Tiếp tục nhé? Anh sẽ không chơi đùa như vậy nữa?

Anh thấy cô đánh chán chê rồi thì dứt cổ tay cô lại. Ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi so với vẻ dịu dàng vừa nãy, một ánh mắt thật ranh mãnh, hơi thờ trơ đầy mùi nguy hiểm. Khoẻ miệng giương lên, hình thành một đường cong hoàn hảo.

- Không..

Uyên Nhi miệng nói không, nhưng sao thấy thật ngượng, như thể tiếng "không" kia là do bị gượng ép. Cơ thể cô cả người không ngừng khó chịu, vịn vẹo dưới thân anh, mặt dịch tiết ra ngày càng nhiều, dừng lại ở lúc dang dở thế này, đến cô cũng không thích ứng được, hướng chi phía dưới đã ướt nhẹp

cả rồi. Nếu ngay từ đầu không bị anh treu ghẹo, giờ cũng có thể dứt khoát từ chối. Đây là lần đầu cô trải qua loại chuyện này, chẳng trách Uyên Nhi cô không có tiền đồ, bị thuần phục nhanh đến vậy!

- Em chắc chứ?

Đến khi nói, tay anh dọc theo bắp đùi trắng mịn, tìm đến hang động huyền bí kia. Chạm nhẹ vào lớp quần lót ren, Khải Hà liền nhận được phản ứng từ "cánh môi" kia, dâm thủy ướt dính, hoa huyết hé mở mấp máy như còn e thẹn.

Uyên Nhi khó mà kháng cự được. Những lúc như thế này, lí trí cô luôn thất bại. Hành động của anh tiếp đến dồn dập, lại rất uyển chuyển, cái cơ thể này không chịu nghe theo cô thì phải biết làm sao?

Trong lúc u mê, đầu cô bỗng nảy lên một ý nghĩ." Rốt cuộc Khải Hà anh đã làm loại chuyện này với bao cô gái khác mà lại thuần thuộc đến vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

- Không được mà...

Uyên Nhi đưa bản thân thoát khỏi suy nghĩ ngớ ngẩn kia, nhìn về mặt quý dị của anh mà sợ hãi không thôi. Khuôn mặt trắng hồng tươi tắn mỗi ngày giờ đây tái mét một màu xanh lo lắng.

Khải Hà cứ thế tuột phẳng chiếc đầm bó trên người cô xuống, thô bạo quăng nó xuống đất. Cảnh xuân chẳng mấy chốc hiện ra trước mắt, da thịt trắng nõn tựa men sứ, bộ ngực đầy đặn hút mắt. Do chiếc đầm kia khi mặc sẽ để lộ dây áo trong, nên Uyên Nhi đã sử dụng miếng lót của chiếc đầm, đồng nghĩa với việc, khi đầm bị gỡ xuống, phía trên của cô sẽ không còn lấy một chút che chắn.

Uyên Nhi vội vã lấy tay che đi hai bên gò bồng, cố gắng thoát khỏi vòng tay của nam nhân kia, ngồi dậy mà lùi lại phía sau. Bàn tay to lớn của anh nắm trọn hai bờ mông căng tròn của cô kéo lại về phía mình. Uyên Nhi dùng tay che ngực thì sẽ không giữ được bàn tay đang nghịch ngợm phía dưới kia, mà nếu dùng tay ngăn anh lại, thì phần trên biết tính sao? Đúng là cái tình huống trở trêu này, Uyên Nhi cô điên mất, chỉ một cái ôm thôi mà, đầu cần phạt cô bằng cái hình phạt quá sức này chứ. Cô nghĩ đến mà chỉ muốn rủa thảm!" Vương Khải Hà! Anh đi chết đi! Aaaaaa!"

Khải Hà hung hãn tách hai chân cô ra, cỡi đi chiếc quần lót ren cuối cùng còn sót lại, ung dung quan sát nơi tư mật kín đáo. Thủy dịch lại tiết ra, hoa huyết thì thoáng run lên nhẹ nhẹ. Đúng là tiểu dâm đảng, miệng từ chối, chân tay phản kháng, mà phía dưới lại biểu hiện tốt vậy.

- Ừm, buông raaaa!

Uyên Nhi ngượng đỏ mặt, dẩy dựa đạp chân mà bị anh giữ chặt. Khải Hà không nói không rằng, cúi đầu xuống quan sát, đồng thời nâng mông cô cao lên một chút, tiện đà ngậm lấy "cánh môi" đang mấp máy kia, mút trọn mật dịch, đầu lưỡi di chuyển khắp hang động, không ngừng liếm láp.

Uyên Nhi cắn môi, ngăn bản thân phát ra tiếng rên xấu hổ. Anh hết sức hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô lúc này, bảo bối thật biết hợp tác. Chiếc lưỡi không xương di chuyển từ từ, uốn éo mềm mại. Kích thích quá lớn, Uyên Nhi hơi nhô người lên phía trước, miệng nhỏ bắt đầu có những tiếng rên âm muội.

- Ừm...um....đừng mà!

Mồ hôi ướt đầm một mảng gối, lọn tóc mái dính vào phần xương hàm của khuôn mặt. Uyên Nhi khó nhọc hô hấp, cơ thể đang nóng lên ít nhiều. Nhận thấy cô đã sẵn sàng cho một cuộc vận động mạnh, Khải Hà kéo khoá quần xuống, một cục vật to lớn núp dưới bao quy đầu hình nấm hung hăng giương lên.

Phân thân để anh tự nhiên đặt lên bụng phẳng của cô, hai chân bị dang rộng. Da thịt cùng cực long tiếp xúc lấy nhau, cả căn phòng yên lặng, ngoài tiếng nỉ non của Uyên Nhi thì còn tiếng "bach bach" nhỏ.

Trong mơ màng, cô cảm nhận được có một cây gậy nóng hổi đang tiến đến cửa mình, liền bàng hoàng mà nhận thức.

- Đừng, đừng, sẽ đau lắm...Anh mau dừng lại....!

Khải Hà hiểu rõ tâm lý hiện tại của cô, cứ vậy mà đâm thẳng vào hoa huyết bé nhỏ. Vì là lần đầu nên tấm màng mỏng rách ra, Uyên Nhi đón nhận một cơn đau tê dại.

- Aaaaaaaa! Đau quá, mau đi ra, huhu, tôi ghét anh.

Ra làm sao được chứ! Bé con của cô kẹp chặt lấy cậu nhỏ của anh như muốn đứt rời đến nơi vậy.

- Bảo bối, em thả lỏng ra một chút, cứ thế này sẽ giết phần thân của anh mất, ngoan, một lát nữa sẽ không đau!

Uyển Nhi đau nhức, kèm theo tức giận, không thèm trả lời anh. Biết cách an ủi này không còn hiệu quả, Khải Hà lần nữa tìm đến hai núi đồi phía trên của cô mà xoa nắn dịu dàng để giúp cô thả lỏng.

Bây giờ, khắp da thịt Uyển Nhi, nơi nào cũng thật nhạy cảm, lại cộng thêm sự thuần thực của Khải Hà mà khó có thể đoán rõ xúc cảm của bản thân lúc này. Hạ thân có phần đau đớn, nhưng phía trên lại thập phần sung sướng, một mớ hỗn độn vô cùng, rất cực, Uyển Nhi chốc nhát lại rên rỉ, chất dịch trắng trào ra, thuận tiện bôi trơn.

Vốn đã định xoa dịu cô thêm lúc nữa, nhưng thứ dịch kia lại khơi lên hứng thú cao trào của anh. Khải Hà bắt đầu luân động...

Uyển Nhi đã quen dần so với mấy phút trước, tiếng khóc trách móc đã không còn, chỉ còn lại một mảng kích thích tốt độ, bất chấp rên rỉ.

- Ừm...A....

Khoái cảm cứ thế theo sự luân chuyển phía trong mà tăng lên, không có dấu hiệu ngừng lại, thân thể Uyển Nhi dần mất đi kiểm soát, đôi tay mảnh khảnh vòng qua lưng anh, bám vào bờ vai rộng lớn. Tầm lưng trần dính mồ hôi nhớp nháp cũng trở nên quyến rũ.

Tốc độ ra vào ngày một tăng, Khải Hà thấy cô chủ động phối hợp thì không giấu nổi sự hưng phấn, tăng nhanh thêm chút nữa, nhanh thêm chút nữa, Khải Hà thán phục.

- Hự.....Tiểu dâm đảng em thật tuyệt, rất tuyệt...!

Anh vui sướng quá mà quên đi rằng đây là lần đầu của cô. Uyển Nhi một lần nữa đón nhận cơn đau như người, đầu ngửa, há miệng hết lên.

- Nhanh quá, aaaaa, đau chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Khải Hà áp môi vào vùng da cổ của Uyển Nhi, hơi thở nam tính vừa chạm vào bề mặt nhạy cảm liền mẩn đỏ. Cộng thêm một vết cắn liền từ đó thành tím. Uyển Nhi cự quạ, ngửa mặt nhìn lên thành giường, gò bồng nhô cao thờ dốc.

Tiếng thở của hai con người như hoà trộn, một đằng là nhịp nhàng, một đằng là thờ dốc. Khải Hà tiếp tục trườn sát lên hồi, hơn nữa tốc độ tăng lên rất nhiều.

Uyển Nhi không còn chút sức lực nào nữa, liền ngất lịm đi. Anh vẫn không buông tha cho cô, cự vật thì luân động không ngừng, bàn tay tà ác hết ngực rồi xuống mông, không chịu để yên.

Một chút kìm ức sót lại sau đó là khi lên đến đỉnh điểm cao trào, anh phóng thích chỗ tình dịch ấm nóng kia vào bên trong cơ thể cô....

Anh nằm xuống bên cạnh cô, cứ để cự vật ở bên trong hoa huyệt như vậy mà ôm cô ngủ. Thật hết nói nổi!

Sau 3 giờ đồng vật vả bị anh lấn lộn, thì cô cũng ngủ được một giấc no nê trong vòng tay ấm áp của anh đến 2 giờ chiều.

Vừa tỉnh dậy, Uyển Nhi toan bước xuống giường thì chợt nhận ra cậu nhỏ của anh vẫn chôn chặt bên trong cơ thể mình. Nhìn thấy con người to lớn đang thân nhiên nằm ngủ trước mặt mình, cô không giấu nổi sự tức giận với anh. Đã hành cô hàng giờ đồng hồ như vậy còn không chịu rút ra, đúng là đau chết điếng. Rốt cuộc, anh đang ngủ thật hay là giả vờ thế, mau dậy và rút ra mau.

Thật ra là Khải Hà đã thức được một lúc rồi, anh chưa muốn rút ra vì sợ cô thức giấc, đồng thời cũng muốn ngắm nhìn cô một chút nên mới lặng thinh vậy.

Đôi mắt phượng hoàng hé mở, anh ôn nhu nhìn cô hỏi:" Còn đau không?"

Cô mặc anh, không màng để ý, sống mũi cay cay, khoé mắt hoen đỏ nhìn anh. Khải Hà thấy vậy thì mau chóng tìm cách dỗ dành, lúc này, anh có hơi quá. Mỗi lần cô ngất đi đều vô mộng cô cho tỉnh lại rồi tiếp tục mả sát, chẳng trách anh được, có trách phải trách cơ thể cô quá khít với anh đi!

- Nhi Nhi, đừng khóc, khó chịu lắm sao? Anh xin lỗi.

- Phải, rất khó chịu, mọi thứ đều khó chịu cả!

Uyển Nhi trách cứ, tay đánh vào ngực anh.

- Anh xin lỗi, lần sau sẽ nhẹ nhàng hơn, sẽ không làm em đau nữa.

- Còn lâu mới có lần sau!

Uyển Nhi lườm anh, vẻ mặt đáng yêu vô cùng.

- Được được!

Miệng thì nói là được đấy, nhưng ai mà biết được trong đầu anh đang nghĩ gì. Một lần với anh làm sao mà đủ được, huống chi là sau này còn phải hợp tác dài dài để tạo ra những công chúa, những tiểu tử tinh nghịch nữa chứ!

Cổ họng Khải Hà khô rát, cự long vẫn ở vị trí tốt, liệu có nên làm thêm một vài hiệp nữa?

- Mau lấy ra, tôi muốn đi vệ sinh cá nhân.

Uyển Nhi gắt gỏng ra lệnh, cô nhìn ánh mắt của Khải Hà cũng đủ biết anh nghĩ gì, cô còn lâu mới cho phép anh làm bậy thêm lần nữa.

- Nhi Nhi à, anh chưa đã, cậu nhỏ của anh lại muốn bé con của em nữa thì phải làm sao đây, hay là...?

Nét mặt của Khải Hà khác hoàn toàn so với vẻ trầm ổn hàng ngày. Nhiều khi cô tự hỏi, cái gương mặt vạn người mê này dày bao nhiêu lớp, lạnh lùng cao ngạo là vậy, một Vương Khải Hà thẳng thắn bộc trực, oai phong lẫm liệt trên thương trường đầy rẫy phức tạp lại có thể thốt ra những lời này, đúng là một minh chứng cho chân lí đừng nhìn mặt mà bắt hình dong.

- Không...nhất quyết không!

Uyển Nhi chưa kịp phản kháng, con người kia đã đỡ mình, đề lên người cô. Hai cá thể trần truồng lần nữa giao nhau. Uyển Nhi áp tay lên ngực anh hông đẩy ra, kết quả vẫn là ai khỏe hơn, người ấy thắng!

Khải Hà cứ dọc theo người cô mà cắn mà mút. Vết tích cũ chưa voi, vết tích mới liền đề lên, loại áo nào có thể che được hết chúng đây, thật quá nhiều, quá dày!

Cả khung cảnh như ngừng lại 5 giây khi tiếng chuông điện thoại của Uyển Nhi vang lên, phá tan bầu tĩnh mịch. Chỉ riêng anh là vẫn tiếp tục hành động của mình, bỏ qua tất cả mà day day da thịt cô.

- Haha, nhột quá! Dừng lại đi, anh là cún à?

Uyển Nhi bật cười, Khải Hà cứ lướt qua như vậy, là mỗi lần nhột không thể tả. Hơn nữa còn đang có điện thoại, anh cứ như vậy, làm sao cô nghe điện thoại an ổn được?

- Dạ? Con nghe này đi?

- Con đang ở đâu thế, trưa không về ăn cơm sao?

- Dạ....con ở.....cùng với anh Khải Hà ạ!

Uyển Nhi găng mím môi để tránh phát ra tiếng rên ma mị kia. Khải Hà ngậm lấy hai hạt đậu trước ngực cô mà mút, mà mân mê. Xúc cảm lại một lần nữa dâng lên, cứ thế này, nếu coi không kết thúc cuộc điện thoại với bà Hàn sớm thì mọi chuyện sẽ lộ hết.

- Giọng con làm sao thế?

- Dạ không có gì đâu ạ! Chỉ là có chú chó nó đang liếm nghịch ngợm trên người con thôi....

Uyển Nhi vội vàng giải thích, Khải Hà nghe cô nói mình là cún thì đen mặt. 25 năm sống trên cuộc đời, chưa anh dám ví anh với một con vật như vậy cả, Uyển Nhi cô là trường hợp cá biệt đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

"Em dám? Cô gái nhỏ, gan của em lớn quá rồi!"

Khải Hà nét mặt mang ý cười gian xảo, đầu lưỡi quấn chặt lấy hạt đậu trước gò bồng, bắt đầu day liếm.

Uyển Nhi bị kích thích đột ngột, cả người lại nóng lên một trận dữ dội. Cả thân đều buồn buồn, như có luồng điện phóng qua cơ thể. Vội nói lời chào tạm biệt với bà Hàn để xử lý cái con người nghịch ngợm kia.

- Di à, con cúp máy nhé, lát nữa con sẽ về...

Bà Hàn biết cô đang ở cạnh anh nên cũng rất an tâm. Một lòng là giao cháu mình cho Vương Khải Hà. Không phải nói cũng biết, bà Hàn chính là có ấn tượng tốt với cậu cháu rể này. Bà liền nhanh chóng đồng ý cúp máy.

- Được được, hai đứa chơi vui về, tạm biệt!

- Dạ con chào di...

Uyển Nhi cô thấy người đi yêu dấu ngày nào một mực cưng chiều mình, giờ lại không suy nghĩ, toan nhường luôn cô cho anh. Cô lắc đầu, phải nói là thật ba chấm đi, từ khi Khải Hà xuất hiện, cô có cảm giác, mình như được nhường qua cho anh nuôi, chứ không phải di nuôi nữa. Bà Hàn một mực quan tâm biểu hiện rõ ràng với anh a, chẳng trách cô không ghen tị? Nhiều khi còn tự hỏi, liệu có phải đây là di của mình không, hay đã là di của người khác rồi nữa.

Bà Hàn như có thần giao cách cảm, ở nhà hắt xì liên tục!

"Chết tiệt, ai lại nhắc tôi nữa vậy trời?"

Bà Hàn than vãn, cái mũi này đã nhảy lên nhảy xuống hàng chục lần rồi, nhiều không kể xiết. Lúc là mạnh một hơi như đang có ai đó nhắc mình liên tục, lúc thì từng lượn từng lượn nhỏ, ý như đang nói xấu mình. Bà Hàn thờ dài, lắc lắc đầu, tự dằn bản thân." Chắc là do bị dị ứng gì đó thôi!"

Quay trở lại căn phòng kia của khách sạn. Uyển Nhi cô vừa cúp máy, cũng là lúc Khải Hà rút cự vật ra. Thứ to lớn kia vừa ra khỏi nơi tư mật, đã hùng hăng tiến vào, khiến cho cô chưa thể thích ứng kịp. Uyển Nhi há miệng hét lớn, mồ hôi tiết ra không ít!

- Aaaaaaa, tên đáng ghét nhà anh, thô bạo như vậy!

Khải Hà nghe tiếng hét của cô, không những không để ý, ngược lại còn liên hồi luân động. Những cú thúc vào đồn dập, hoa huyết nhỏ nhần mới chỉ làm quen một hai lần, lại bị động mạnh như vậy. Phía dưới co rút mạnh mẽ, Khải Hà cúi đầu, ghé sát vào tai cô nhần mạnh từng chữ:" Đây là phạt em vì dám ví Khải Hà tôi với cún!"

Uyển Nhi tuy nửa tỉnh nửa vờ nhưng cũng nghe trọn vẹn những lời này. Đối với con người này, ngoài phạt phạt và phạt ra thì sẽ chẳng có gì đặc biệt thú vị hơn! Mọi chuyện đều phải giải quyết bằng những hình phạt bá đạo mà chỉ anh mới có thể nghĩ ra và dĩ nhiên anh là người đặt ra, đồng thời là người nắm quyền.

- Đâu có, con cún dễ thương mà...

Uyển Nhi lấp bắp biện hộ, chỉ lỡ miệng một giây thôi, là đón đau hàng giờ!

- Nhưng tôi không thích vậy, trừ khi, em đồng ý cho con cún này "ăn thịt" tiếp, xem ra còn có thể suy xét!

Khải Hà đưa ánh mắt sắc bén, lướt dọc một đường trên người cô, ánh mắt như thiêu đốt da thịt.

Tình cảnh hiện tại của hai người lúc này cũng vậy, anh là người phía trên, anh là người có thể, anh thắng!

Hơi thở ấm nóng của anh phả vào làn da mơn chớn ướt áp mồ hôi của cô, vùng da nhạy cảm đỏ lên. Anh hôn lên nơi đó, và cũng không quên nhần lại một vết tích. Sau một hồi cắn mút, vùng cổ hiển nhiên mà xuất hiện thêm một vết mới, anh thỏa mãn nhìn thành quả của mình để lại.

Phía dưới lại tiếp tục ra vào, nhanh chậm tùy lúc. Uyển Nhi có cảm nhận được chút ít đau đớn, nếu chỉ phối cảm xúc cô của hiện tại ra mười phần thì năm bảy phần đều là sung sướng.

Hoa huyết nhỏ ôm trọn lấy cự long, quả thực là vừa khít như lời anh nói. Có lẽ, hai cơ thể này sinh ra vốn đã dành cho nhau thật.

- Hự...thật khoái!

Anh nhìn cô, miệng tấm tắc khen ngợi. Những lời này thật là ngượng chết cô! Sự hưng phấn đạt tới đỉnh điểm, anh thúc mạnh vào người cô một cú, nó sâu đến nỗi chạm đến cả tử cung.

Một con ê buốt ập tới, Uyển Nhi cầu mạnh vào vai Khải Hà. Móng tay cô tưởng chừng như từng bước từng bước găm vào da thịt màu đồng sáng bóng kia. Uyển Nhi dồn hết đau đớn ra sức cào xé tấm vai rắn chắc, mấy vết xước hiện lên rõ rệt!

Uyển Nhi ngất lịm đi, anh bế cô vào nhà tắm, đặt cô xuống bồn tắm rộng lớn sang trọng, anh dùng nước ấm vệ sinh giúp cô. Vì là lần đầu nên anh hiểu

rõ, khi tắm xong cũng không quên thoa thuốc giúp cô. Đặt Uyển Nhi nằm trên giường, anh vội chần đắp lên giúp cô, đặt lên chân Uyển Nhi một nệm hõn, rồi mới rời khỏi giường.

Khải Hà tiến về phía bàn ghế, bắt đầu mở laptop cá nhân của mình ra và nhập mã xác nhận. Đây là dòng máy tính hiện đại tiên tiến nhất thế giới hiện nay, số lượng mới công bố ra thị trường có hạn là 5 chiếc, anh đã nhanh tay mang về cho mình 3 chiếc, có phải quá phở trương không?

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Khải Hà click chuột tại một hộp thư mục gồm nhiều kí tự khác nhau. Hộp thư mở ra, bên trong có một đường link dẫn đến một trang web được bảo mật rất cao, sau khi phá thành công đường cản, từ màn hình hiện ra phần thu camera ở đầu đó. Một màn cãi vã lộn xộn!

Đó chính xác là camera ghi hình của hệ thống theo dõi của Lâm gia.

Lâm Hải Nam huyết sáo ung dung tự tại từ cửa đi vào, ngay lập tức có một bình hoa không biết từ đâu bay tới. Hắn giật mình, vội né tránh khỏi bình hoa. Chiếc bình xấu số theo quán tính mà đập vào thành cửa vỡ tan tành, một âm thanh loảng xoảng vang lên. Khải Hà vội di chuyển mở nhỏ loa của laptop, tránh để cô thức giấc, rồi tiếp tục quan sát sự việc tiếp theo xảy ra.

Từ phía xa, xuất hiện giọng nói ẩn chứa muôn vàn tức giận, thanh âm khàn khàn, có lẽ là của một người đàn ông trung niên.

Đó là Lâm Hải Thiên, cha của Lâm Hải Nam. Sắc mặt ông trông vô cùng khó coi hướng về phía hắn, ông giờ chiếc gậy gỗ đang cầm trên tay chỉ thẳng vào mặt hắn, quát lên, âm hưởng còn đọng lại chút run rẩy: "Mày, mày còn dám vác mặt về đây sao?"

- Ông à, ông làm gì vậy chứ, con nó còn nhỏ, chút bồng bột nhất thời, đâu cần thiết phải ám hại nó vậy chứ!

Kia là Phi Nhã Lam, hay còn gọi là Lâm phu nhân, một người phụ nữ cũng đã bước sang cái tuổi trung niên của vòng đời, nhưng trên khuôn mặt, khắp nơi đều là trang điểm, như thể bà ta đang cố che đi cái khuyết điểm lão hoá mà tuổi tác đem lại, có một sự đáng tiếc là càng che đậy bao nhiêu thì gương mặt kia lại càng tàn tạ héo úa bấy nhiêu.

Bà ta chạy lại ôm lấy hắn, khuôn mặt hốt hoảng giải thích với Lâm Hải Thiên. Trong khi đối với hắn lại hoàn toàn dừng đọng, không có chút gì là quan tâm đến lời ông nói.

- Bà à, bà đừng câu nệ như vậy chứ, đến lúc ảnh hưởng đến sức khoẻ, lại khổ lắm!

Lâm Hải Nam kênh kieu cười, cả thầy đều là chống đối.

- Con à, đừng nói nữa, mau, mau xin lỗi ba con đi, đừng để ông ấy nóng giận.

Bà ta thấy cảnh tượng ngày càng rối bời thì vội nắm lấy cánh tay Lâm Hải Nam khuyên ngăn, rốt cuộc vẫn là chẳng thu về được gì.

- Mày, cái thằng nghiệt súc, tao đáng ra không nên đẻ ra mày, mau rút khỏi cái nhà này, rút khỏi đây, Lâm gia không cần loại con cháu mất nết như mày! Khụ...khụ...

Ông Lâm nhìn thái độ của hắn thì càng tức giận, đuối máng, tâm trạng phần nộ dẫn đến việc ho liên tục. Ông Lâm lấy vội cánh tay xoa ngực mình. Lúc này từ trên nhà, một cô gái cỡ 20-21 tuổi, khuôn mặt trẻ đẹp chạy về phía ông Lâm, đỡ vội lấy cánh tay ông.

- Ba à, ba đừng nóng giận quá, sẽ ảnh hưởng đến sức khoẻ.

- Ba không sao, con ngoan, mau lên nhà học bài tiếp đi.

Thì ra là Lâm Hải Yến, con gái út của Lâm Hải Thiên, em gái Lâm Hải Nam. Gương mặt xinh đẹp, còn mang nét phúc hậu của ông Lâm, tính tình hiền lành dễ mến, nghe lời cha mẹ.

- Anh hai, anh mau xin lỗi ba đi! Đừng như vậy nữa mà.....gia đình mình chưa đủ căng thẳng sao?

Lâm Hải Yến đưa ánh mắt cầu khẩn qua van nài từ Lâm Hải Nam một lời xin lỗi. Nhưng hắn chỉ lạnh nhạt phớt lờ, không nói không rằng đi thẳng lên gác, lúc xuống xách theo một cái vali to rộng.

- Tôi sẽ rời đi theo ý ba là được chứ gì? Được, tôi sẽ không làm phiền các người nữa, tạm biệt!

Lâm Hải Nam quay lưng rời đi lạnh nhạt trong bầu không khí gay gắt của căn nhà. Bà Lâm vội giữ lại vali hắn, nói lắp bắp: "Con, con à, Hải Nam, đừng

đi, ông ấy không đuổi con đâu, ở lại đi!"

Quả thực, nói "con hư tại mẹ, cháu hư tại bà" là chưa bao giờ sai hết. Lâm Hải Nam từ nhỏ đã được cưng chiều, hình thành nhiều thói quen xấu. Ông Lâm nhiều lần răn dạy đều bị bà ta ngăn lại cả, đối với bà ta mà nói, mọi chuyện xảy ra, Lâm Hải Nam lúc nào cũng đúng. Vẫn biết là người mẹ nào cũng thương con, nhưng thế này là nuông chiều dẫn đến sinh hư, không phải là yêu thương gì. Lâm Hải Nam càng lớn càng ngang ngược, ngang nhiên phá phách bóc lột ngoài xã hội, hết lần này đến lần khác đều sinh sự. Có lần, vì bồi thường thiệt hại của hắn gây ra mà Lâm gia đã chịu ảnh hưởng không nhỏ, cổ phiếu tụt giảm trầm trọng, tình hình sa sút. Sau khi gây dựng lại chút ít, thì lại bị Lâm Hải Nam làm cho tan tành cả! Ông Lâm vì tức giận quá mức, suy nghĩ lo âu nhiều mà sức khỏe cũng bị yếu đi. Lâm Hải Nam sau bao lần vẫn chưa thể sửa đổi tâm tính, ra ngoài cờ bạc, hôm nay lại gây sự với Vương Khải Hà, bị đám nhà báo đánh hơi thấy, thiệt hại lớn về danh dự của tập đoàn Lâm thị.

Cũng còn may sao khi Lâm gia còn có một đứa con gái ngoan ngoãn hiền lành như Hải Yến, nếu không sẽ không còn hi vọng gì nữa.

- Bà bỏ nó ra, mặc nó cho tôi!

Nói rồi, ông ra lệnh cho hai vệ sĩ kéo bà lại, bà ta vùng vẫy tìm mọi cách hòng thoát ra nhưng không được.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lâm Hải Nam thấy mẹ như vậy thì nắm chặt tay đầm, đưa ánh mắt căm hận nhìn về phía ông Lâm.

- Tôi sẽ đi và xây dựng sự nghiệp của riêng mình, ông nói tôi thất bại, hãy cố sống tiếp mà nhìn tôi thành công. Còn nữa, nếu các người dám động đến mẹ tôi, Lâm Hải Nam này sẽ lấy mạng từng người!

Nói xong, hắn quay mặt bước vội đi! Chỉ còn lại tiếng hét của bà Lâm, ánh mắt thất thần của ông Lâm, và khuôn mặt ảo não của Hải Yến. Căn nhà như bị nhấn chìm trong biển im lặng...

Lâm Hải Nam vốn là người thông minh, chẳng qua là do lười biếng và sự ngông cuồng đã biến hắn thành một con người như ngày nay. Hắn luôn bác bỏ mọi lời khuyên, thái độ bất cần là vậy, nhưng liệu lần này hắn có thực sự quyết tâm, ông Lâm buộc phải làm đến mức đường này, nếu không cơ ngơi của Lâm gia ông sẽ không biết giao cho ai.

Phía trước màn hình, Khải Hà giương môi mẫn nguyện, khoé miệng nhếch lên quý dị đến đáng sợ, không ai có thể đoán được suy nghĩ của anh lúc này. Khải Hà ban đầu chẳng có ý định sẽ động đến Lâm Hải Nam, lần trước ở quán bar đã không tính toán mà rộng lượng bỏ qua cho hắn, không ngờ sáng nay hắn lại làm càn, tất nhiên anh tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng như lần trước, hơn nữa còn là có ý định với người phụ nữ của anh? Hắn vốn dĩ không có cửa!

Anh cũng chưa tuyệt tình đến mức nhấn Lâm gia xuống vực phá sản đã là nhân nhượng lắm rồi, một khi để Khải Hà phải "quan tâm" đến, ắt mọi thứ đều sẽ không có kết cục tốt. Anh cũng chẳng có ý định tạo ra cuộc mâu thuẫn này, chỉ trách Lâm Hải Nam ngay từ đầu trong mắt ông Lâm đã chẳng ra làm sao!

- Ừm...

Uyển Nhi sau 30 phút cũng thức dậy, cánh môi động đập khẽ nhấc lên. Khải Hà gấp laptop lại, nhẹ nhàng tiến về phía cô. Anh ngồi cạnh cô, từng ngón tay thon dài đan vào mái tóc còn rối, vẽ mặt hết mực cưng chiều. Ánh mắt anh dành cho cô luôn khiến người khác phải ngạc nhiên, một mực là ôn nhu sủng nịch, hoàn toàn đi ngược lại với hình tượng của một người đàn ông băng lãnh.

- Dậy rồi sao?

Uyển Nhi lười biếng nhắm mắt, không thèm nhìn con người đang ngồi cạnh mình, quay người sang bên kia, tay thuận tiện kéo lấy chăn phủ kín người. Đáng vẻ này không phải giận dỗi sao? Khải Hà nhìn cô rồi khẽ cười, kéo chăn xuống, cúi đầu, đặt xuống má cô một nụ hôn.

- Anh...!

Uyển Nhi định cãi lại, nhưng chợt nhận ra mình đang giận anh, nên không phản ứng. Tiếp tục bơ lạnh Khải Hà.

- Thôi mà bảo bối, anh xin lỗi.

Cô nghe mấy lời này cảm thấy thiếu muối vô cùng. Anh lúc nào cũng xin lỗi, rồi rốt cuộc là vẫn không nhận được mà hành cô cả tiếng đồng hồ. Đau đến tê tái cả người, cái lời xin lỗi này, cô cho là không cần thiết đi!

Anh hiểu rõ tính tình cô, vật nhỏ này khi đã dỗi thì rất khó lường. Biết năn nỉ cũng vô ích, Khải Hà bước xuống giường, đi thay quần áo. Cô thấy vậy thì

bầu môi, phồng má, cái con người này mới vậy đã bỏ cuộc rồi sao. Những lúc này sao lại từ nhanh như vậy, chả bù cho những lúc bá đạo bắt bẻ cô cả! Uyển Nhi định hành anh một lúc, cô khê thờ dài, giờ thì bất thành rồi...

- Em không muốn về sao?

Khải Hà đã thay đồ xong, còn cổ tình ghé mặt vào tai cô thì thầm. Hơi nóng toả ra chạm vào vùng cổ, cô nhận thấy sự đặc ý trong anh. Cuối cùng cô vẫn phải đầu hàng!

Anh được có lần lên, đi một mạch về phía cửa phòng. Tiếng cạch mở cửa vang lên động lại trong căn phòng, Uyển Nhi li lợm túm chặt chăn, ghi thêm chút nữa cho đến khi anh ra khỏi phòng. Chờ một lúc, thấy tiếng đế giày đã vang xa rồi lảng hắt, Uyển Nhi đạp chăn ra, tâm trạng khác hẳn với vài phút trước, một khuôn mặt thoải mái mãn nguyện vô cùng, cô vươn vai, vận mình cho đỡ mỏi rồi đặt chân trần xuống nền đất.

Bây giờ cũng 6 giờ tối, Khải Hà cũng đã giúp cô vệ sinh sạch sẽ, giờ chỉ thay đồ nữa thôi là có thể vui chơi xả láng rồi. Uyển Nhi đang hết sức tự hào về thành tích của mình, lừa được Khải Hà đi cũng không phải chuyện đơn giản, nên có thể xem là một tiền đồ tốt đẹp.

Tối nay cô có hẹn ăn tối với một vài người bạn, nên đã bạo dạn một phen cắt đứt "cái đuôi" kia, nào ngờ thành công mỹ mãn. Người đẹp trai như anh, ai chẳng muốn có được, nếu là người khác thì sẽ rủ anh đi cùng, nhưng với cô lại khác, đối với cô mà nói, nơi nào không có anh là có tự do. Uyển Nhi cô chưa bao giờ quý trọng tự do như bây giờ, chính xác là từ khi trở thành điểm nhắm của anh.

Uyển Nhi quyết định phá huỷ hình tượng dịu hiền mọi hôm, hôm nay cô sẽ sở hữu một loại hình tượng cá tính tràn trề! Đó là lí do mà cô phối hợp áo crop top dài tay với quần baggy thùng xệ ống, mái tóc cột hai bên, trang điểm không quá cầu kì mà nhẹ nhàng lướt qua một lớp.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Uyển Nhi nóng lòng mở cửa, vừa định bước ra liền bị một cánh tay to lớn chặn cửa lại...

- Anh....chưa về sao.....?

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Uyển Nhi sững sờ nhìn con người trước mặt. Mọi kế hoạch đi chơi coi như sụp đổ tan tành. Cô cứ nghĩ anh đã rời đi, nào ngờ lại là chính mình mắc lừa. Anh chỉ là ra trước đứng đợi cô ở cửa, một cú lừa ngoạn mục!

- Em thấy anh đứng đợi liên không vui?

Khải Hà nhíu mày, quan sát kĩ mới thấy cô đã thay trang phục khác. Loại trang phục này, anh nhìn qua cũng nộ mồm đoán được cô là đang có hẹn.

- Không có.....

Uyển Nhi vội lắc đầu xua tay, chối bay chối biến. Biết giải thích sao giờ, cô chỉ có thể nói không phải.

- Có hẹn sao?

Bị đoán trúng tâm đen, Uyển Nhi run lên nhẹ, còn có chút giật mình. Đôi mắt trong vắt như nước mùa thu mở to bối rối nhìn anh. Đã đến bước đường này, cô chỉ có thể thành thật rồi tìm cơ năn nỉ anh chứ biết làm sao được. Uyển Nhi than ngán thờ dài trong lòng, lần này cô đã quá chủ quan rồi, cứ nghĩ là qua được mắt anh.

- Tôi có hẹn họp lớp với mấy người bạn cũ....

Lòng bàn tay đã rịn mồ hôi, hai ngón tay trở chạm nhau không ngọt. Uyển Nhi từ nhỏ đã có thói quen như vậy, dần dần rồi thành phản xạ của bản thân luôn. Mỗi khi hồi hộp đều ra vẻ lưng túng như vậy. Hơn nữa cô trước giờ số lần nói dối đều đếm trên đầu ngón tay, căn bản Uyển Nhi chính là con người nói dối không ai tin. Khải Hà chỉ dò hỏi cô vài câu nói là vội khai hết thảy, một lần nữa lại không có tiền đồ!

- Vậy sao không nói với anh từ sớm?

Khải Hà ngắt một lúc, nhìn cô, gặng hỏi tiếp: "Hay là em không muốn cho anh đi cùng?" Nói đến đây, trong câu nói của anh không giấu nổi sự tức giận, thậm chí còn là ngạc nhiên với vật nhỏ của mình. Người như anh, hoàn hảo về mọi mặt, về ngoài cuốn hút, khí chất ngời ngời, địa vị miễn bàn, trước giờ người muốn quán theo anh không ít, ấy thế mà cô lại một mực muốn "cắt" anh đi. Có lẽ chính vì điểm này mà anh lại càng cưng chiều cô hơn, cô luôn có một cái gì đó nổi bật hơn so với họ, anh quả thực rất thích!

Uyển Nhi thấy anh hiểu nhầm ý mình thì vội vàng giải thích. Mà chính bản thân cô cũng không biết liệu có đúng là như vậy hay không. Uyển Nhi chỉ muốn được đi gặp bạn một mình, được thoả sức vui chơi, tâm sự đủ trò, nếu để anh đi theo khác nào là đang gián tiếp dâng toàn bộ bí mật bấy lâu cất giữ cho

anh biết. Hơn nữa, buổi họp lớp lần này còn có một số nam nhân khác, cô chính là hiểu rất rõ người đàn ông này, biết chỗ đó có nam nhân làm sao anh để cô đi, bằng không họ sẽ bị ánh mắt lạnh lẽo kia của anh làm cho hồn xiêu phách lạc mất!

- Đâu có....

Khải Hà đợi câu nói này từ nãy đến giờ. Uyên Nhi cô bảo không tức là có, dĩ nhiên anh đã kịp nắm lấy cơ hội này, dón cô vào nước đường cùng!

- Vậy chúng ta cùng đi?

Uyên Nhi biết chẳng thể chối cái được nữa, liền ngoan ngoãn đồng ý. Những lúc thế này cô cảm thấy anh thực sự rất giống với định nghĩa cái đuôi đích thực. Mấy ngày trước, nhờ có anh mà cô toàn vẹn rời khỏi quán bar, anh còn mở lời muốn đưa cô về, trong lòng rất cảm kích, đánh giá ban đầu của cô lúc đó về anh, Khải Hà là một chàng trai ấm áp. Nhưng đến thời điểm hiện tại, cô hoàn toàn hối hận về những suy nghĩ nhất thời đó!

Cô nghĩ anh ấm áp, nhưng sự thực thì anh chính là băng chứa trá hình. Cô nghĩ anh dứt khoát, thiếu kiên nhẫn, nào ngờ lại dai hơn đĩa, nhất quyết bám đuôi cô bằng được. Trong mắt những cô gái khác, anh sở hữu một khuôn mặt đẹp hơn tạc tượng, trong mắt cô là dày nghìn lớp không đếm xuê!

Uyên Nhi vẫn dai dẳng tìm cách trốn anh, dù gì cũng đã cứng, cô nhất quyết phải cứng đến cùng!

- Thôi không cần mà, tôi có thể tự đi được, anh bận lắm, tôi không muốn phiền mà, tôi chúng ta sẽ gặp nhau sau ha?

Uyên Nhi nói xong, xoay người định đi trước thì bị cái ôm của anh kéo quay ngược lại. Khải Hà giấu cô vào trong lồng ngực ấm áp, phóng khoáng nói:" Sẽ không phiền, Vương phu nhân tương lai à, em khách sáo cái gì chứ?"

Uyên Nhi chu môi cam chịu. Vương phu nhân gì chứ, còn chưa cầu hôn, chưa đám cưới, mà cô đã đồng ý làm Vương phu nhân của anh đâu. Khải Hà anh hết lần này đến lần khác lấy lý lẽ cô là người phụ nữ của anh để bài xích cô cả.

- Ai bảo tôi là của anh, ai bảo tôi là Vương phu nhân gì gì đó chứ? Tôi là Trương Uyên Nhi tôi thôi!

Cô vẫn đang ở trong vòng tay của anh. Bị anh ôm thế này cũng không hẳn là khó chịu, hơn nữa còn rất dễ chịu. Hương thơm bạc hà nam tính trên người anh lúc nào cũng khiến cô cảm thấy thoải mái. Uyên Nhi áp mặt vào áo anh, tay giật giật tay áo anh nói lí lẽ.

Khải Hà càng xiết chặt cái ôm hơn. Anh là vậy, một con người luôn muốn khẳng định chủ quyền của mình bằng mọi cách. Ánh mắt nhu hoà nhìn cô, cung chiều hỏi:" Vậy tôi phải làm sao thì tiểu thư của Trương gia mới chịu gả cho tôi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Uyên Nhi bạo dạn tinh nghịch nheo mũi anh, nét mặt vui vẻ, còn có một chút ngại ngùng. Anh đối với cô mà nói, tuy lạnh lùng như vậy, nhưng bên trong lúc nào cũng ấm nóng cả, cái này người ta gọi là "ngoài lạnh trong nóng". Mỗi lần ở bên cạnh anh, trái tim bé nhỏ của cô lại rung lên từng đợt liên hồi. Có thể nói đây chính là loại cảm giác ngọt ngào của tình yêu đầu tiên.

- Anh đó, dẻo miệng!

Anh áp mặt mình gần sát vào mặt cô, một tay xoa đầu cô, đặt lên môi cô một nụ hôn, dù nhẹ nhàng nhưng lại quá nhiều sùng nịch.

- Đâu có mà bảo bối, anh là thương em thật lòng đó.

Nói xong anh đưa hai bàn tay cong cong lại, làm thành hình trái tim đặt vào bên ngực trái. Vẻ mặt tươi cười, đáng yêu nhìn cô. Anh cứ giữ nguyên hình trái tim như vậy rồi khẳng khẳng khẳng định.

- Anh yêu em nhiều hơn này nữa.

Uyên Nhi mỉm cười nhìn anh, chỉ có những lúc ở bên cô, anh mới trở thành hình dạng trẻ con như vậy, cũng chỉ có cô chính là người thay đổi trái tim anh. Một người con gái chân yếu tay mềm, lại có thể tay không phá vỡ lớp băng trần cứng rắn của anh để cự nhiên giữ một vị trí trong trái tim của anh, tưởng chừng như là nghịch lí, nhưng lại hết sức thống nhất trong thâm tâm mỗi người.

- Được rồi, chúng ta đi thôi?

Uyên Nhi chủ động đưa tay vòng qua cánh tay anh. Hai người cùng nhau rời khỏi khách sạn. Chiếc xe lao nhanh đến trung tâm thành phố dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Anh bước xuống xe, mở cửa cho cô, hai người sánh vai nhau đi vào, thanh mai trúc mã, cô và anh vốn sinh ra là để thuộc về nhau.

Cái thế giới này rộng lớn vô cùng, nhưng lại gặp nhau, đó là một điều đáng nhớ. Có lẽ cô sẽ nhớ mãi, nhớ cái lần gặp đầu tiên, cái lần cô núp sau lưng anh đón nhận sự bảo vệ che chở. Cô vẫn chưa thực sự trở thành bạn gái của anh, chỉ vì trong cô luôn có một nỗi niềm nấp lo toan, liệu ngoài cô ra, anh còn người phụ nữ nào khác?

- Uyên Nhi, cậu đến rồi!

Một người bạn thấy cô đến thì vui vẻ mở lời, chạy vội đến ôm trằm lấy cô.

- Kỳ Kỳ, cậu khoẻ chứ?

- Minh vẫn vậy à, nào ngồi đi!

Tư Kỳ toan định kéo cô đi, nhìn thấy anh đứng sau cô, vẻ mặt lãnh đạm, cả người có một chút run sợ trước con người này. Uyên Nhi hiểu được suy nghĩ của Tư Kỳ, thấy cô như vậy, Uyên Nhi vội giới thiệu.

- À, giới thiệu với mọi người, anh ấy là Khải Hà...

Uyên Nhi nói đến đây thì dừng lại, bởi cô đang đắn đo nên giới thiệu về anh như thế nào. Nhiều khi, trong những mối quan hệ mập mờ không rõ ràng như này, người khó xử thường là nữ nhi.

- Tôi là bạn trai của cô ấy, Vương Khải Hà, hân hạnh được gặp.

Thái độ anh lúc này đã biểu hiện khác hơn so với vài phút trước. Có cười, có chào hỏi, nhưng xem ra vẫn không khiến những người trước mắt khỏi run sợ. Cô đứng cạnh anh khẽ thở dài, điều gì đến cũng đã đến, cô đã biết ngay từ đầu nếu để anh đi theo sẽ thành ra như thế này mà!

Tư Kỳ cười trừ cho qua, không để mọi người chờ lâu, Tư Kỳ kéo cô lại chỗ mình ngồi, bỏ mặc Khải Hà đứng phía sau. Một âm thanh tuy nhẹ nhưng lại như chứa vạn điều giả tạo, cái âm giọng mà nghe qua đã khiến người ta cảm thấy chán ghét, vốn đã cố che giấu giọng nói thật, nhưng lại quá bất thành vang lên hướng về phía anh.

- Vương tổng, anh hãy ngồi đây đi ạ, cạnh em còn chỗ trống.

Đó là Phi Yến, cũng là một bạn học của cô, cũng không phải thân, cũng chẳng tiếp xúc nhiều, hơn nữa con người này nhìn qua đã khiến người ta ngại tiếp xúc. Học cùng với cô cũng hết 4 năm trung học, tính tình Phi Yến ra sao tất cả mọi người ngồi đây đều rất rõ. Hơn nữa, trước khi thi đến, mọi bạn học cũng đã nghe phong phanh về công việc của thị, bao nhiêu việc không chọn, lại chọn làm kỹ nữ. Ngày họp lớp này, để Phi Yến đến, chính là nỗi bất mãn của không ít người, nhưng xét cho cùng, thị vẫn là thành viên của lớp, nên đành nhắm mắt xua tay cho qua loa mà đồng ý.

Khải Hà nghe điệu bộ này đã cảm thấy thập phần là chán ghét. Nhưng lại muốn thử xem thái độ của cô đối với hành động này là thế nào nên vờ như không để ý đến Uyên Nhi, từng bước về phía Phi Yến.

Cô nhìn anh, ánh mắt có vài phần khó chịu, nhưng lại không rõ, không thể hiện ra bên ngoài. Bản thân Uyên Nhi cũng chẳng hiểu nổi, tại sao lại có cảm giác này, cái cảm giác chỉ muốn nhào ra kéo anh về ngồi bên cạnh mình. Tự dưng lại cảm thấy suy nghĩ ích kỷ nhưng vẫn muốn thực hiện, nhưng cuối cùng, Uyên Nhi vẫn là mặc cho anh đi về phía Phi Yến. Cô quay sang nói chuyện với vài người bạn học bên cạnh, tuyệt nhiên không thêm đề ý anh. Khải Hà vì hành động này có chút mất hứng, định trêu chọc cô một chút, vậy mà bảo bối đã bỏ cuộc nhanh như vậy, còn không chịu nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Mọi người đã đến đông đủ cũng là lúc mở tiệc. Phục vụ từng nhóm đem đồ ăn lên, chẳng mấy chốc, hương thơm hấp dẫn đã lan toả khắp căn phòng.

Xung quanh chỗ cô ngồi, mấy vị bạn học đều nói chuyện vui vẻ cả, mọi người đều kể về cuộc sống hiện tại của mình, thi thoảng lại nhắc về những kỉ niệm đáng nhớ trong quá khứ. Uyên Nhi cũng là đang rất hào hứng đi, miệng nhỏ không ngừng tươi cười, nụ cười ấy đã đôn tim của biết bao nhiêu nam nhân đang ở đây.

Một người vui vẻ cười đùa, người kia thì đen mặt, tâm tình đã không mấy tốt đẹp. Uyên Nhi cứ mãi miết nói chuyện với bạn học, mà quên đi sự hiện diện của Khải Hà. Anh vốn ban đầu chỉ định trêu cô một chút, nào ngờ lại là chính mình bị ngớ ơ.

Cứ chốc nhất một lần, chốc nhất lại một lần, suốt buổi nói chuyện, anh cứ ngó nghiêng quan sát cô, xem Uyên Nhi có phản ứng gì không.

Kết quả vẫn là không một biểu hiện.

"Nào mọi người! Chúng ta cùng nâng ly!"

Một người bạn học đứng dậy, trên tay cầm li rượu sóng sánh, màu đỏ cực kì hút mắt, đề nghị.

Uyển Nhi bị sự nồng nhiệt lấn át, cô còn quên cả việc mình không uống được đồ uống có cồn, kể cả là rượu loại nhẹ.

Giống như mọi người, cô cũng cười tươi, nâng ly rượu đặt bên cạnh lên.

"1....2....3 uống!"

"Phải hết nha, hết nha!"

"Ày, Thế Thành, cậu mau uống đi, để ý Tư Kỳ làm gì!"

"Đứng đứng, cậu xem, có khi từ lượng của Tư Kỳ sẽ hơn cậu mất!"

Mấy người bạn học đã biết rõ tâm tư của Thế Thành đối với Tư Kỳ, được nước châm chọc. Thế Thành chỉ biết cười trừ cho qua, còn ở đằng này, Tư Kỳ mạnh dạn nâng ly.

"Từ lượng của tôi, tốt hơn các cậu nghĩ đấy!"

Nói xong, Tư Kỳ uống một lần cạn ly.

Rồi có một người bạn nữa đề ý đến Uyển Nhi, cô ta nói: "Uyển Nhi, cậu không dám uống sao?"

Phi Yến thấy Uyển Nhi đang lẩn tránh, dăm chiêu nhìn ly rượu mà chưa uống, đồng thời, nghe được lời của vị bạn học kia, cô ta cũng hòa theo lên tiếng.

"Đúng đó, Uyển Nhi, xem ra cậu vẫn là nhút nhát như ngày nào a!"

Uyển Nhi thấy mọi người nói vậy thì có chút bối rối. Cô trước giờ chưa từng uống thử bất kì một loại rượu nào, dù nặng hay nhẹ.

Cứ thử một lần xem sao?

Uyển Nhi nâng ly rượu lên, vừa định đưa lên miệng, liền bị một cánh tay chặn lại.

Khải Hà ngồi gần đó, thấy vậy cũng không nhìn được cảnh tượng trước mắt.

Anh biết, cô dị ứng với đồ có cồn!

Hơn nữa, cô không thích uống được với chúng, chỉ cần một ngụm thôi cũng sẽ cảm thấy chóng mặt.

"Um...Khải Hà...!"

Cô giật mình, lặng lẽ nhìn anh.

"Này cậu, Uyển Nhi đang uống mà!"

"Làm gì vậy chứ?"

"Hãy, đứng là...!"

Mấy người bạn học thấy kế hoạch thất bại thì lên tiếng phản nản. Phi Yến hậm hực nhìn sự việc, cô ta nắm chặt tay thành nắm đấm, vò lấy vạt váy bằng lụa trơn.

"Các người là bạn mà không hiểu sao? Cô ấy bị dị ứng với cồn, dồn ép một cách ngu ngốc!"

Khải Hà tức giận, nắm chặt lấy ly rượu tưởng chừng như sắp bóp nát ra thành trăm mảnh vụn, đặt mạnh xuống bàn, nhìn qua cũng thấy vẻ này thật đáng sợ.

Cô biết mình vừa làm gì!

Cô cũng biết mình đã khiến anh giận.

Cô biết, vừa rồi chính anh là người gỡ rối giúp cô...

Hai bàn tay Uyển Nhi nắm lấy bắp tay anh, lay lay nhẹ.

Anh thấy phản ứng của cô như vậy, quay xuống nhìn, ánh mắt anh thực sự giận, sắc bén vô cùng, nhưng trong đó, vẫn là tuyệt đối ôn nhu mà anh dành

cho cô.

Tất cả mọi người im lặng.

Họ không dám kì kèo như cách đây vài phút nữa.

"Nếu các người muốn uống, bao nhiêu cũng được, tôi uống thay cô ấy!"

Khải Hà giơng giặc tuyên bố, lần nữa cảm ly rượu lên, đưa lên miệng, một tích tắc đã không còn giọt nào vương lại.

Phi Yến nghĩ ra một âm mưu khác, cô ta tiến về phía hai người, tay cầm theo một chai rượu, là loại rượu có tỉ lệ cồn cao hơn so với loại thường.

"Vậy coi như, Vương tổng chịu phạt của mỗi người chúng em một ly?"

Cô ta xảo quyết đưa ly rượu trên tay ra trước mặt anh, Khải Hà không day đưa nhiều, giật lấy uống hết.

Cứ như vậy, từng người từng người một tiếp rượu, anh đều đón nhận cả.

Uyển Nhi ánh mắt lo lắng nhìn anh, cô biết Khải Hà là người trong giới làm ăn, đối với anh mà nói, việc uống rượu là đơn giản và bình thường. Nhưng uống nhiều như vậy, sẽ là không tốt.

"Hà à, hay thôi đi, anh đã uống nhiều như vậy rồi...."

Uyển Nhi e dè giật tay áo anh, ánh mắt trùng xuống, ngoan ngoãn như một chú cún nhỏ.

"Không sao mà!"

Khải Hà nói để cô an tâm hơn.

Mọi người hoà vào buổi tiệc, anh từ lúc đó cũng ngồi cạnh cô, không về vị trí cũ.

Tận tình để ý, gấp thức ăn vào bát cho cô.

Uyển Nhi chặt vật dùng nĩa cắt thịt, lạch cạch loảng xoảng cả.

"Đề anh!"

Khải Hà đẩy đĩa của mình sang cho cô, lấy đĩa của cô về phía mình. Giọng nói nhẹ nhàng, thập phần là dịu dàng ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Nhận lấy đĩa thịt đã được cắt tinh tế thành từng miếng nhỏ, Uyển Nhi ánh mắt biết ơn nhìn anh.

"Cảm ơn a!"

Anh chỉ cười.

"Em từ bao giờ lại trở nên khách sáo với anh như vậy?"

"Mẹ tôi dạy, ai đối tốt với mình thì phải cảm ơn."

Uyển Nhi ngây thơ giải thích. Một cô gái với tâm hồn lạc quan, vui vẻ, luôn biết vâng lời người lớn.

"Được rồi, anh nhận lời cảm ơn này, mau ăn đi."

"Ừm."

Mọi người xung quanh đều ngây ngẩn. Xém chút nữa là bị sặc hết cả. Vài cô gái chứng kiến thì thấy ghen tị, anh quá đối dịu dàng với cô, họ luôn khao khát bản thân cũng được như vậy.

Được một lúc, Uyên Nhi có ý liếc nhìn đĩa tôm.

Cô chính là con người cuồng hải sản đó.

Rồi bỗng cảm thấy bản thân thật lười bóc vỏ.

Đẹp đi!

Uyên Nhi chán nản ngồi nghịch nĩa, ánh mắt vẫn không thể ngừng dán vào đĩa tôm. Đó là loại tôm hùm, lại là cỡ lớn nữa, nhìn con nào cũng thật bắt mắt, cái vỏ màu đỏ chói.

Nhìn kiểu gì cũng sẽ rất tuyệt!

Khải Hà để ý cô nãy giờ, không nhìn được mà khẽ cười thầm.

Anh gấp lấy một con tôm, dùng nĩa và thìa, rất nhanh chóng đã lột gọn vỏ, đôi tay uyển chuyển nhuần nhuyễn, thuần thục.

Anh đặt con tôm đã được tách vỏ hoàn toàn vào đĩa của cô. Uyên Nhi ngay sau đó vui mừng ra mặt, vội đón lấy con tôm, híp mắt cười.

"Khải Hà, cảm ơn lần nữa a!"

Anh ghé mặt vào tai cô thì thầm, âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe thấy.

"Không cần cảm ơn, tối về hãy trả ơn!"

Uyên Nhi nghe xong câu nói mập mờ ám khí kia thì vô hình dung nhớ lại chuyện lúc sáng. Cả mặt đỏ lên trông thấy, rõ ràng đang ăn mà, lại nghĩ đến những chuyện đó.

Cô đánh vào tay anh: "Anh đó, đừng nghĩ nhiều như vậy chứ!"

Mọi người dùng bữa trong tiếng nói cười rộn ràng. Sau khi xong bữa, Phi Yến đưa ra lời đề nghị.

"Bây giờ vẫn còn rất sớm, nếu trở về chẳng phải sẽ chán sao? Hay chúng ta đi đâu đó chơi đi?"

Mọi người nghe xong đều đồng tình với ý kiến này, một lần nữa cả gian phòng lại rộ lên tiếng tranh luận, mỗi người muốn đi một nơi, người này phán bác ý kiến người kia, cục diện bỗng chốc um xùm rối loạn.

"Hay là đến quán bar đi?"

Một cô gái trong số họ lên tiếng, mọi người dừng tranh luận, thay vào đó là gật đầu tán thành.

"Được!"

"Được đó!"

"Hào, ý kiến rất hay!"

Tất cả sau khi thanh toán, bắt đầu di chuyển đến địa điểm vui chơi tiếp theo là bar Thiên Thanh, quán bar sầm uất của thành phố, nơi hội tụ đủ mọi yếu tố của xã hội, nơi vùng tiền của những kẻ giàu có.

Uyên Nhi ban đầu nghe đến thì liền muốn trở về nhà, cô vốn không thích những nơi ồn ào như vậy, nghĩ đến là thấy bí bách. Thiếu không khí, thiếu ánh sáng, Uyên Nhi thường nhanh chóng bước vào những nơi như này. Huống chi, cô vẫn chưa thể quên được chuyện lần trước, đến hôm nay đối với cô vẫn là ám ảnh, vẫn may là gặp được anh hôm đó. Nhưng mọi người cứ lôi kéo, vài người dùng ý nói cô không nể tình bạn, vài người lại bảo chỉ vào một lần này với lớp, lôi kéo mãi, cô đành khuất phục, cả người bám sát lấy anh không rời đi nửa bước, anh đi đâu cô theo đó, anh ngồi đâu cô ngồi đó. Khải Hà biết vật nhỏ của anh có phần nhút nhát, lại biết cô vẫn còn kiêng chuyện cũ, anh cũng luôn để ý đến cô từ đầu đến cuối. Anh không cho cô động vào bất kì một loại thức uống có cồn nào, kể cả cocktail, thay vào đó, anh dặn phục vụ chuẩn bị riêng cho cô một ly nước trái cây ngọt ngào.

Mọi người bắt đầu thuê phòng riêng, đó là loại phòng vip của quán, rộng tầm 7-8 mét vuông. Bầu không khí bắt đầu nóng lên rạo rực, mọi người hoà vào làn nhạc, nhảy nhót múa may điên cuồng. Sót lại ở ghế lúc này chỉ còn ít người: Anh, cô, Tư Kỳ, Thế Thành và hai ba người bạn khác.

Đều là những người không thích ồn, bị buộc đến nơi này.

Phi Yến phô ra những điệu nhảy sexy nhất trước mặt anh, trong mắt Khải Hà vẫn là một luồng vô cảm.

Khải Hà bị một bàn tay đưa lên ngang mắt, che khuất tầm nhìn thẳng, vài giây sau anh cũng biết đó là Uyên Nhi. Chỉ có ở cô mới có một hương thơm đặc trưng như vậy, không phải là loại nồng như nước hoa, chỉ đơn giản là một loại hương thơm nhẹ nhàng, chỉ cần lướt qua cũng mãi không quên.

"Anh đừng nhìn nữa..."

Uyển Nhi thấy anh cứ nhìn về phía Phi Yến đang thân hình nóng bỏng phía trước liền không nghĩ ngợi đưa tay lên che mắt anh.

Khải Hà xoay người, cầm lấy tay cô bỏ xuống, rồi cứ như vậy giữ luôn không buông.

"Em sao thế?"

Anh biết bảo bối nhỏ đang nghĩ gì, cố tình hỏi ngược lại cô. Thật ra, Khải Hà đang suy nghĩ về một số việc linh tinh, với sự nhạy bén như anh làm gì có chuyện ngồi không rảnh rỗi ở cái nơi nhàm chán như này. Ai ngờ cô lại hiểu lầm anh là đang nhìn Phi Yến.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nguy hiểm

Uyển Nhi có chút phụng phịu, bĩu môi, tại sao Khải Hà lại hay trêu chọc cô đến vậy, rất đơn giản, cái gương mặt mỗi khi hồn dỗi này của cô thật sự rất đáng yêu, chỉ muốn được cưng nựng thật nhiều.

"Anh...để ý Phi Yến sao?"

Anh bật cười vì suy nghĩ ngây ngô của cô.

Để ý sao?

Vương Khải Hà anh ngoài cô ra thì từ lâu đã chẳng còn hứng thú với người phụ nữ khác.

"Cô ấy nhảy cũng đẹp đó chứ?"

Uyển Nhi nghe xong câu nói này thì ỉu xiu, gương mặt như trùng xuống, cô là đang ghen à!

Cô muốn nhảy cùng họ, anh không cho, giờ lại đi khen người khác nhảy đẹp.

Vương Khải Hà là cái đồ đáng ghét!

"Anh đi lên mà bắt chuyện với cô ấy, còn ngồi đây làm gì!"

Cô giật mạnh tay mình ra khỏi tay anh, nhưng lại bị anh giữ lại. Nhìn bộ dạng này của cô hão dễ thương, anh đưa tay cô đặt lên má mình.

Rất nhẹ nhàng chậm rãi!

Cô cố gắng rút tay ra, anh lại càng ghi chặt.

"Anh không có nhìn cô ấy."

Khải Hà trầm giọng giải thích, ánh mắt ôn nhu đáng tin cậy.

"Anh lại còn chối, rõ ràng là nhìn đến không chớp mắt..."

Uyển Nhi không càn quấy nữa, mặc cho anh giữ tay để trên mặt, quay đi chỗ khác lẩm bẩm.

"Chỉ là nghĩ linh tinh thôi, không thu vào mắt một chút nào cả."

Cô vẫn mặc anh giải thích, mình thì không để ý, miệng trách móc.

"Cái gì mà linh tinh, mắt nhất thiết vẫn phải để chỗ đó còn gì..."

Anh lại gần cô hơn, ôm cô đặt lên đùi mình. Uyển Nhi bất giác giãy giụa, đây là nơi công cộng, hơn nữa còn có rất nhiều bạn học, anh làm như vậy thật khiến cô xấu hổ không thôi.

Anh nâng cằm cô lên, để cho cô đối diện với mình, mắt chạm mắt, khoảng cách giữa hai gương mặt là rất gần.

"Anh chỉ yêu mình em thôi, những thứ khác không hề để ý, hình bóng thu vào mắt cũng tuyệt nhiên là em, không có của người khác, đừng giận nữa, được không?"

" Có chúa mới tin lời anh."

Cô đánh mạnh vào ngực anh, rồi mặc kệ anh ôm, với lấy ly nước cam được chuẩn bị riêng, nhấp môi.

Vị thật sự rất ngọt!

Vương Khải Hà dặn quầy phục vụ chuẩn bị riêng cho cô, nhưng lại sợ họ không đảm bảo, đã tự vào mượn vài phút để chính mình vắt nước cam cho cô.

Uyển Nhi là người phụ nữ duy nhất được CEO của Vương Khải đối xử đặc biệt của đặc biệt như vậy.

" Em muốn vào vệ sinh một chút..."

" Anh dẫn em đi?"

" Anh đừng có biến thái như vậy chứ, em tự đi được, cũng đâu phải là trẻ con nữa mà cần người dẫn đi."

Khải Hà cười, tự giác nói lỏng tay cho cô đi ra ngoài, Uyển Nhi vừa bước ra khỏi cửa, Phi Yến liền rút điện thoại gọi cho ai đó, khoé môi cô ta cong lên ỷ mị.

Khải Hà có nhận thấy điều này, liền nghĩ đợi thêm một chút nữa nếu chưa thấy cô quay lại sẽ đi tìm.

Uyển Nhi vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh liền có một đám thanh niên chặn ở cửa, liên tục huýt sao, trêu chọc, cô nhảy cảm lách người đi về phía trước để tránh họ càng nhanh càng tốt.

Một bàn tay thô ráp kéo cô lại, Uyển Nhi bị dồn vào chân tường.

" Đây em gái, đi đâu nhanh vậy?"

Một tên khác chen miệng vào tiếp lời.

" Bọn anh muốn làm quen với cô em một chút, hà có phải tránh né a?"

" Phải, phải, làm quen chút thôi."

Những tên khác hòa theo.

" Tôi không muốn làm quen với các anh!"

Uyển Nhi khó chịu ra mặt, đẩy bàn tay của tên đang chạm vào tóc cô ra, Uyển Nhi bước về phía trước.

" Đây cô em, làm gì mà gắt vậy?"

Một tên cao to nhất trong đám, gương mặt hung tợn, tóc buộc ngược về phía sau, ép cô vào tường.

" Hay là cô em chê chúng tôi không nhiều tiền như Vương Khải Hà nên không muốn tiếp? Hử?"

" Mau tránh ra!"

Uyển Nhi dùng tay gắng sức đẩy hấn ra, kết quả vẫn là vô ích.

Một nữ nhi bình thường làm sao có thể so sức với một tên quái đản to lớn?

" Ày, chúng tôi muốn nói chuyện đằng hoàng, cô em lại tỏ thái độ không hợp tác như vậy là có ý gì đây?"

Một tên khác đang đưa tay định đặt lên má cô, Uyển Nhi không suy nghĩ, tát thẳng vào mặt tên kia một tát.

" Con nhỏ này! Mày dám tát tao?"

Khuôn mặt đen kịt cùng râu ria lùm xùm của hấn bị nhận một tát thì đỏ lên nhanh chóng, gò má có vết xước do chiếc nhẫn mà cô đang mang xoẹt qua.

Hấn toan dơ bàn tay lên tát cô, thì một tên khác gần giọng, liếc nhìn hấn như muốn nhắc nhở gì đó, hấn hiển nhiên bỏ tay xuống.

" Cô em đừng nóng vậy chứ? Bọn này là muốn chơi đùa với cô em một chút thôi mà?"

Hấn nắm cổ tay cô khoá trụ trên đỉnh đầu, mặc cho cô vùng vẫy, la hét.

" Cút ra! Mau buông tôi ra!"

"Cô em có gào thét cũng vô ích."

Cô nâng chân đá vào hạ bộ hắn, thoát khỏi bàn tay hắn, luồn qua đám người chạy đi thì bị một bàn tay khác giữ lại.

"Con mẹ nó! Bắt nó vào phòng cho tao!"

Hắn vừa đau điếng ôm lấy hạ bộ, vừa ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Mất bình tĩnh

Hắn thô bạo bóp lấy cằm cô ghì mạnh, Uyển Nhi dù đau nhưng cũng kiên quyết chống đối.

"Nghe nói mày là bảo vật của Vương Khải Hà?"

Hắn cười quỷ dị, ánh mắt điên dại nhìn cô.

"Tao sẽ cho mày nếm trải cảm giác mà Vương Khải Hà đã từng làm với gia đình tao!"

Hắn nhắc đến anh.

Hắn nói anh đã hại gia đình hắn?

Điều hắn nói không phải thật chứ?

Anh không phải là người đi phá gia đình người khác, không phải vậy!

Uyển Nhi lắc đầu, cô không biết nên làm gì cả, cô một mực không muốn đem những gì hắn nói để vào tâm trí.

Bởi cô tin anh...

"Mau buông cô ấy ra!"

Một giọng nói vang lên, trong tâm trí cô chợt hé lên tia vui mừng.

"Khải Hà, anh đến rồi..."

"Mày là ai thế? Dám xen vào chuyện của bọn tao?"

Hắn liếc nhìn, bọn đàn em của hắn cũng sùng sỏ, cái máu chó nổi lên cồn cào, chân tay đều ra vẻ xoa nắn muốn khiêu khích.

Khoan đã? Uyển Nhi chợt ngừng lại trong suy nghĩ.

Cái giọng nói này?

Thật sự rất khác....

Không phải anh....

Không phải Hà!

Mà là của Từ Kha.

Bọn chúng xông lên, một màn hỗn độn nổ ra trong khe nhỏ, Uyển Nhi lách người chạy về phía Từ Kha.

"Em không sao chứ?"

Từ Kha vừa vung tay đâm tên đầu tiên một cú, một tên khác lao đến, anh dùng chân đạp hắn văng mạnh vào thành tường, chân tay hoạt động, trí óc cũng không quên hỏi thăm cô.

Cuộc đả kích càng trở nên nguy hiểm hơn, khi chỉ có một mình anh phải chống lại với mấy con người to xác.

Cô lo lắng đứng về phía sau nhìn anh, Từ Kha hạ được vài tên, mồ hôi toát ra nhễ nhại, anh cũng đã thấm mệt.

Trong lúc đó, khi anh đang đỡ lấy một đòn, thì có một tên cầm dao lao về phía cô, anh không suy nghĩ, gạt tên kia ra, đỡ mũi dao cho Uyên Nhi.

Phân nửa con dao cắm vào bụng anh, máu nhanh chóng rỉ ra, Từ Kha khụy xuống, hai tay ôm bụng.

Đám người thấy vậy thì hoảng sợ, bỏ chạy toán loạn, cô đỡ lấy anh, khuôn mặt hoảng hốt.

" Từ Kha, Kha à, anh không sao chứ?"

" Tiểu Nhi, không sao, bọn họ bỏ đi rồi..."

Từ Kha thều thào, giọng nói ngắt quãng, bàn tay đầy máu nắm lấy tay cô mà an ủi, rồi cũng rất nhanh vài giây sau ngắt lịm trong vòng tay cô.

Uyên Nhi luống cuống lo lắng, cô hoảng hốt hét lên cầu cứu, rất tiếc là một cỗ vô vọng, thanh âm trầm nhỏ của một cô gái vốn không thể lần át được tiếng nhạc sập sinh chói tai ngoài kia.

Khải Hà đợi cô một hồi lâu không thấy quay lại, sốt ruột đứng dậy đi tìm. Vừa tiến gần đã nghe tiếng hét quen thuộc, Khải Hà sai bước nhanh hơn.

" Tiểu Nhi!"

Trong góc tường kín, Uyên Nhi mặt mũi lấm lem nước mắt ôm lấy Từ Kha gào thét, anh nhìn thấy hết.

Khải Hà chạy vội lại đỡ hai người dậy, thuận tay song song gọi xe cứu thương. Quán bar trong vài phút sau rơi vào trạng thái yên lặng đã không còn ồn ào, mọi người hoảng loạn rồi đi nhanh chóng, bởi họ kiêng dè họ sẽ là nạn nhân tiếp theo.

Giường đẩy đưa Từ Kha vào trong xe, các y tá luân phiên sơ cứu để cầm máu.

Uyên Nhi mất bình tĩnh, toan chạy theo chiếc xe liền bị anh giữ lại, ôm vào lòng.

" Tiểu Nhi, nghe anh bình tĩnh lại!"

Cô vùng vẫy trong tay anh, nắm mạnh vào bắp tay rắn chắc của anh, Uyên Nhi nước mắt chảy dài, rồi cũng vô lực dừng mọi hành động lại.

" Anh mau buông ra, tôi phải đi cùng anh ấy!"

Khải Hà giữ cô lại, bàn tay đặt lên gương mặt đang đỏ ửng lên vì khóc của cô, anh để cô nhìn thẳng vào mắt mình, trấn tĩnh.

" Bây giờ em phải bình tĩnh lại, nói cho anh nghe đã có chuyện gì?"

Cô đẩy tay anh ra, nước mắt không ngừng rơi.

" Anh nói tôi phải làm sao?" Uyên Nhi kích động hét lên " Anh ấy vì cứu tôi mà nằm bất động trong đó, anh muốn tôi làm sao bình tĩnh?"

Anh có chút sững sờ, cô trước giờ chưa từng nổi cáu với anh như vậy.

Trong lòng băng khuôn dâng lên một cỗ nhói đau...

Anh không nói gì thêm, anh làm cô giận sao?

" Anh xin lỗi, anh sẽ đưa em đến bệnh viện."

" Không cần, tôi sẽ tự bắt taxi!"

Dứt lời, cô bỏ đi bắt xe, mặc anh suy nghĩ gì, mặc anh biểu hiện ra sao, cô một chút cũng không thu vào mắt.

Khải Hà lái xe theo sau cô, Uyên Nhi chạy đến phòng cấp cứu, qua một lớp kính mờ mờ, cô quan sát thấy các bác sĩ đang di chuyển bận rộn.

Anh nhìn thấy cô, tay cởi áo vest, muốn khoác lên cho cô, liền bị cô bác bỏ. Uyên Nhi hất áo ra, chiếc áo rơi xuống nền đất. Cô như người vô hồn nhìn vào phòng cấp cứu, nơi có ánh đèn mờ nhạt cùng tiếng máy chỉ nhịp tim lên loi.

Khải Hà bắt lực nhìn cô, dựa người vào tường, biết trước sẽ thành ra như vậy, anh thà nhận làm tên biến thái đi theo cô vào nhà vệ sinh nữ, sẽ không để cô xảy ra chuyện.

Từ Kha? Sao lại gặp anh ở đây? Đó là điều anh vẫn luôn quan tâm từ lúc sự việc xảy ra cho đến giây phút hiện tại.

Khải Hà trầm mặc, cả người toát ra một loại ám khí lạnh lẽo đến đáng sợ.

Hãy mong rằng sự xuất hiện của Từ Kha chỉ là trùng hợp...

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Uy lực

Bác sĩ vừa bước ra, cô đã cuống quýt hỏi dồn dập khiến cho vị bác sĩ có hơi mất giết mình.

"Bác sĩ, anh ấy, anh ấy sao rồi ạ?"

"Vết thương khá sâu, cũng may là được đưa đến bệnh viện kịp thời, hiện tại do tác dụng phụ của thuốc, nên bệnh nhân vẫn còn hôn mê, sáng mai sẽ tỉnh lại."

Ông nâng gọng kính lên, sau khi thông báo tình hình của Từ Kha, vị bác sĩ ly khai.

Uyển Nhi mở cửa vội vã vào phòng, mặc cho anh đứng đó, cô không mấy may chút quan tâm. Cô làm vậy, có phải đã quá đáng không?

Ai mà biết được, anh cũng đang phiền lòng lắm...

Vạn vật không thấu, anh không buồn, cô không thấu, anh tự treo cho mình một nỗi buồn cô độc.

Đứng lặng nhìn cô chạy vào với người kia, cô ôm người kia trong tay, mọi thứ đều lọt gọn trong mắt đen sâu thẳm...

Khải Hà không muốn làm cô giận cũng không đành làm phiền, thấy cô đi vào, anh lặng lẽ rời đi. Xuống đến hầm xe, Khải Hà mới gọi điện thoại cho Khải Hưng.

Lúc này, y cùng Doãn Hiền đang chơi game ở khu trung tâm nổi tiếng của thành phố.

"Này! Anh phải nhường tôi chơi trước chứ!"

Doãn Hiền phụng phịu đặt khẩu súng đồ chơi đang cầm trên tay xuống, giận dỗi đập mạnh xuống bàn, chẳng liếc y đến một cái, chỉ chăm chú nhìn vào màn hình đang hiển thị số điểm, ánh mắt vạn phần tiếc nuối.

Máy dừng lại ở số 23, nàng nhận được số điểm như vậy, y bỏ xa nàng với cách biệt lớn, Khải Hưng nhận được 977 điểm tròn vẹn.

"Đó là tại em chơi không tốt bằng tôi, chơi trước chơi sau vẫn vậy. Trong trò chơi không thể có bước nhường."

Khải Hưng hãnh diện về điểm số của mình, tự thán phục bản thân, hôn lên chiếc súng rồi đặt xuống, cũng không quên buông lời châm chọc.

"Anh không nhường thì thôi, tôi không chơi nữa!"

Doãn Hiền hậm hực bỏ đi, liền bị anh giữ lại.

"Được được, tôi sẽ không tấn công nữa, để cho em chơi thoải mái được chưa?"

"Vậy có phải tốt không."

Doãn Hiền tươi cười trở lại, nhấc khẩu súng lên, chuẩn bị cho một ván chơi tiếp theo.

Rồi điện thoại của y vang lên âm thanh quen thuộc, Khải Hưng một tay vẫn ôm khẩu súng, một tay nghe điện thoại, tâm tình chưa mấy quan tâm đến tên người gọi đến.

"Cậu đang ở đâu?"

Nghe được âm thanh không thể lẫn đi đâu được, y nhanh chóng đặt vật trên tay mình xuống, đặt ngón trỏ trên môi, ra dấu hiệu im lặng cho nàng.

Khải Hưng chính là con người không sợ trời, không sợ đất, sợ duy nhất anh trai mình, Vương Khải Hà!

"Em đang đưa Hiền Hiền đi chơi, anh có việc gì sao?"

"Biến lớn! Cho cậu 3 phút trở về Hội Quán 410."

Khải Hà nhanh chóng "vâng dạ" rồi kéo Doãn Hiền rời đi.

"Nè, tôi chơi chưa xong mà! Tôi muốn chơi nữa a!"

Doãn Hiền vẫn cố níu lại cục diện, chân như ghim chặt xuống nền đá.

"Chị Nhi và anh Hà gặp chuyện rồi, phải về sớm một chút!"

Nghe y nhắc đến cô, nàng ngoan ngoãn theo sau, khuôn mặt chẳng mấy chốc hiện rõ sự lo lắng.

"Họ gặp chuyện gì sao?"

"Tôi không biết, trước hết phải trở về!"

Khải Hưng lái xe nhanh chóng, trên đường nhận được một cuộc gọi nữa, vẫn là của anh.

"Em đang đến, anh cần gì sao?"

"Đưa Doãn Hiền đến bệnh viện, cô ấy đang ở đó với Tử Kha, dặn Hiền Hiền trông chừng cô ấy cẩn thận."

"Em biết rồi!"

"À, bổ chỉ thêm vài người canh chừng phòng bệnh của Tử Kha cẩn thận, xong việc lập tức trở về 410!"

Khải Hà nói xong cũng không đợi y trả lời mà tắt máy.

Chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện thành phố, y cũng không để nàng ra vội, đặt tay lên xoa đầu Doãn Hiền đầy dịu dàng ôn nhu, y dặn dò.

"Nghe nói người tên Tử Kha đó gặp nạn, chị Nhi đang trong đó, em đi vào để ý chị ấy một chút, tôi sẽ bố trí người canh chừng cẩn thận!"

Doãn Hiền ngoan ngoãn gật đầu, mở cửa xe đi vào.

Khải Hưng khởi động xe, chiếc xe lao vội đến địa chỉ tiếp theo mà anh vừa nhắc, tay nhấn điện thoại gọi đi.

"Dạ lão đại, bọn em nghe!"

Đầu dây bên kia vang lên một chất giọng ồm ồm, xen vào là tiếng nhạc âm ỉ.

"5 phút phải có mặt ở bệnh viện thành phố canh chừng cho bảo bối của tôi, muộn một giây dừng gặp mặt Khải Hưng này!"

"Vâng vâng!"

Đầu dây bên kia vang lên rõ rệt tiếng đồng ý, còn có tiếng ra lệnh tắt nhạc, chẳng mấy chốc lại yên lặng, chính xác là họ trong 10

giây ngắn ngủi đã di chuyển đi nhanh chóng.

Khải Hưng chính là con người như vậy, đi đến đâu cũng sẽ có người một lòng giúp việc. Chính bởi sự uy tín mà y có được trong giới qua các cuộc làm ăn không thể sòng phẳng hơn, đó là lí do người ta nể phục y.

Họ nghe y mà làm việc, nhưng lại không biết diện mạo thật của y. Với những người mới bước chân vào giới, cho đến những người đã làm lâu, có rất ít trong số họ biết được chân dung thật của anh. Khải Hưng chính là bí ẩn như vậy, ngoài những người thân cận bên cạnh anh, thì những người khác chỉ biết đến anh với cái tên gọi "Vương Lão Đại", sâu hơn thì là tên thật "Vương Khải Hưng" một chữ cũng không hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tóm gọn

Khải Hưng quyết định không tiết lộ bản thân mình vì y không muốn làm ảnh hưởng đến những người xung quanh y.

Y chọn đi theo con đường này đã là dứt khoát, y làm mình y chịu, y không muốn những người bên cạnh y bị tổn thương.

" Cách "

Tiếng mở cửa vọng lên trong gian phòng tĩnh mịch, Doãn Hiền bước vào, thấy Uyển Nhi mệt mỏi ngồi cạnh giường bệnh, Tử Kha vẫn đang nằm đó chưa có tỉnh.

Thấy có tiếng động, cô ngẩng mặt lên nhìn nàng, mái tóc đã rối vài phần, gương mặt xơ lụi lấm lem nước mắt.

" Nhi tỷ à....."

Doãn Hiền bước lại gần giường, đỡ cô ngồi ra ghế sofa lớn.

" Sao em lại đến đây?"

Doãn Hiền tay vuốt vuốt, chỉnh lại vài lọn tóc rối cho cô.

" Anh Khải Hà bảo em tới trông tỷ...."

" Anh ấy....đâu cần thiết phải làm vậy?"

Uyển Nhi có chút bối rối, cô vừa nãy là do mất bình tĩnh không kiềm chế cảm xúc của bản thân mà nổi nóng cáu gắt vô cớ với anh, giờ suy nghĩ lại, cả tâm can bao phủ bởi sự áy náy vô cùng.

" Anh ấy là lo lắng cho tỷ nên mới hành động như vậy thôi, tỷ đừng giận anh ấy nữa..."

Uyển Nhi có chút nghi hoặc nhìn nàng.

" Anh ấy cho em tiền cameo sao?"

Có một sự thật rằng gần đây, lòng tin chị em gắn kết mấy chục năm của cô dành cho nàng đã bị lung lay ít nhiều. Lí do rất đơn giản, Doãn Hiền từ một con người không ưa Khải Hà lại có thể ngày ngày nói tốt về anh với cô, quá mâu thuẫn đi!

" Cameo gì chứ! Em là thật lòng đó!"

Doãn Hiền chu chu môi, hậm hực ngồi buồn thong. Nàng cũng vô tội mà, chỉ là sau lần đổi phòng có chút quyền lợi thì nàng nói tốt hơn về anh, cái này gọi là mua một tặng một.

" Thôi được rồi, chị không dư hơi cãi cọ với em nữa, cũng muộn rồi, mau trở về, đêm nay mình chị ở đây trông là được."

Doãn Hiền không cam lòng để cô ngồi lại cái nơi lạnh lẽo này một mình, cũng một phần nhỏ là do anh em nhà Vương kia nhờ vả. Nàng nắm lấy tay cô, trầm giọng nói.

" Em nói tỷ nghe, tỷ có đuổi Doãn Hiền này cũng không đi, tỷ nghỉ ngơi chút đi, em sẽ trông chừng cho."

" Tuy con nhóc nhà em vậy!" Cô cốc đầu nàng một cái rồi mỉm cười.

Căn phòng lại rơi vào trạng thái im lìm, Doãn Hiền cùng Uyển Nhi ngồi trên ghế, dựa người vào nhau ngủ an ổn.

Bên này tĩnh mịch, bên kia đang chuẩn bị cho một cuộc tra tấn không báo trước.

" Anh..." Khải Hưng lái xe đến nơi, đóng sầm cửa một cách thô bạo, nhanh chân đi lên phòng Khải Hà.

" Mau cho người đi điều tra, bằng mọi giá, trong đêm nay phải tóm gọn bọn lưu manh đó." Khải Hà tựa cả thân mình vào thành ghế sofa dài 2 mét, chân vắt chéo, mắt nhắm nghiền nhìn ly rượu sẫm sẫm trên đôi tay thon dài.

" Rắc....rắc.....choang "

Ly thủy tinh rạn nứt thành từng vệt dưới sức ép của đôi bàn tay ấy, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, rơi vung vãi ra nền đất bóng loáng. Từng mảnh từng mảnh, cả to cả nhỏ, găm sâu vào lòng bàn tay anh, máu chảy lăn dài theo đường chỉ tay. Máu cùng rượu hoà vào với nhau, vừa tanh vừa nồng. Mắt Khải Hà ngập tràn lửa giận, tưởng chừng như không ai có thể dập tắt chúng.

" Tay anh..."

Khải Hưng nhìn thấy cảnh tượng này cũng chỉ dám nói hai chữ, không dám nhiều lời. Y rất hiểu tính anh mình, một khi đã cáu giận tốt nhất không nên can thiệp.

Y biết vậy, nên chỉ xoay đầu rồi đi.

Hội quán chính là nơi có vẻ ngoài là một casino hào nhoáng, sân chơi của các tay vung tiền hào phóng. Nhưng bên trong Hội quán, chính là tồn tại những điều mà ít người biết. Nơi đây chuyên diễn ra các cuộc giao dịch bất hợp pháp của các tay giang hồ trong thế giới ngầm. Buôn bán ma túy, chất cấm, vũ khí số lượng lớn không tởng, chính ở nơi này, cũng tồn tại những vụ thảm sát kinh hoàng, nơi tra tấn giết người, mất tích bí ẩn. Chỉ có thể tóm lại một điều, nếu muốn đặt chân vào cửa của cái nơi gọi là Hội quán này, bản thân họ phải có 3 thứ trong tay: Tiền, quyền, địa vị.

Mỗi thành phố lớn đều có một Hội quán, tùy vào độ lớn và mã vùng để chọn cách gọi tên, ở Vân Thành là " Hội quán 410 ".

2 giờ sáng, cánh cửa phòng mở ra ồn ào, thuộc hạ của Khải Hưng lôi theo một đám cỡ 5 - 7 người vào, hầu hết bọn chúng đều bị đánh bầm dập. Mỗi tên đều bị bịt mắt tối đen che lại.

" Thả bọn tao ra, chúng mày định làm gì!!!"

Một tên bị đẩy lên đầu, ngã quỵ xuống phía trước, gò má hấn đập vào mũi giày Khải Hà.

" Đây là đâu! Chúng mày biết bọn tao là ai không? Khôn hồn thì thả bọn này ra!"

Anh vẫn im lặng, nghe hấn nói thì khẽ nhếch mép cười.

Anh phất nhẹ tay, thuộc hạ liền giật bật mắt của chúng ra.

Bọn chúng lắc đầu choáng váng, nheo mắt để nhìn anh rõ hơn.

Khải Hưng cao ngạo ngồi trên ghế, khắp người đều tỏa ra một loại ám khí khiến người khác rối loạn. Bọn chúng có phần run sợ vì loại biểu hiện này.

Một cuộc tra tấn sẽ diễn ra sau vài giây nữa chẳng?

. Xin lỗi vì sự chậm trễ này, tuần nay tui bận quá.

. *Cameo: Đại loại kiểu mình lảng-xê nói tốt cho người khác ấy.*

. 410: *Thật ra nó không có ý nghĩa gì đâu, ngày sinh của toìi um =]]]*

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Sự thật

" Khải.... Khải.... Hà....?"

Bọn chúng được tháo bịt mắt, lắc đầu hoàn hồn, đáng tiếc với chúng, vừa khi thoát khỏi cái bóng tối của mảnh khăn đen kia, lại đối diện với cái bóng đen khác đáng sợ gấp vạn lần.

Tên cầm đầu chỉ cúi gầm mặt, im lặng không nói gì. Mấy tên đàn em khác theo đà mà lùi lại phía sau, tên nào tên đấy, cả người run lên mạnh.

" Chắc chúng mày cũng biết lí do có mặt ở đây rồi, nhỉ?"

Bọn chúng ngẩng mặt nhìn nhau, ánh mắt thập phần lo sợ, vẫn quyết im lặng không nói.

" Chúng mày không có gì để nói với tao sao?"

" Bọn tao không có gì để nói, bọn tao không quen biết mày, mau thả bọn này ra."

Một tên đen bóng vừa nói xong liền bị ly rượu khác trên tay anh ném thẳng vào đầu vỡ vụn.

" Á!!!"

Hắn ngã khụy xuống, cổ nâng tay lên ôm đầu. Mấy tên khác mặt tái méc, run sợ chònh chất run sợ.

Khải Hà lôi ra một chiếc máy ghi âm, bật nút nguồn rồi ném xuống trước mặt bọn chúng.

" Mày có biết Vương Khải Hà đã làm gì vợ con tao không?"

"Mày có biết nó đã phá hoại hạnh phúc gia đình tao không?"

Chiếc máy ghi âm phát lên âm giọng ồm ồm rõ mồn một của cuộc nói chuyện giữa bọn chúng và cô trong quán bar.

"Tao đã động chạm gì đến chúng mày? Tao còn chẳng biết vợ con chúng mày mang cái hình dạng khôn nạn gì? Mày lại ngang nhiên động vào người phụ nữ của tao?"

"Bọn tao ghét mày nên làm vậy, chzzzz..." Hấn nhả một bãi nước bọt đầy vi khuẩn xuống cạnh đế giày anh "Mày muốn chém muốn giết thì làm nhanh đi, đừng mong bọn này hé răng nửa lời!"

Khải Hà nhếch miệng cười, anh không bắt chúng nói ra vội, trò chơi này còn dài. Anh cũng không có ý định kết thúc nhanh như vậy.

"Tao biết chúng mày sẽ không nói, được thôi, tao sẽ cho chúng mày xem một thứ." Khải Hà dùng chân nâng cầm tên to lớn nhất lên, đập mạnh một phát, rồi ung dung tựa ra phía sau, ra lệnh cho đám đàn em mở màn hình lớn.

Đang phát trong video là cảnh tượng một đám côn đồ đang kẻ dao vào cổ một người phụ nữ và tiếng khóc om sòm của hai ba đứa trẻ.

Người phụ nữ như nhìn thẳng vào máy quay khóc lóc hoảng sợ.

Đó là vợ và con của tên cầm đầu.

"Tao chưa hề làm gì vợ con mày đã bị mang tiếng xấu, bà Vương cũng hiểu lầm tao luôn rồi..." Anh ngắt lại, rít một hơi thuốc, khói trắng phả ra khắp căn phòng "Đằng nào cũng vậy, hay tao cứ "làm gì" vợ con mày theo đúng lời của mày, nhé?"

Hấn ngay từ lúc bị bắt vào gương mặt đanh đanh, quyết không khai, nhưng giờ, anh có thể nhận thấy sự lo lắng trong mắt hắn. Tên này có côn đồ bao nhiêu ngoài xã hội, cũng không muốn vợ con bị tổn thương.

Anh chính là đang giết chúng điểm yếu của hắn.

"Mày là thằng hèn!!! Ai làm người ấy chịu, có ngon thì giết tao này, đừng động vào vợ con tao!!!"

Hấn vùng vẩy hết lên.

"Hừm, thôi được, tao sẽ không động tới vợ con mày..." Anh suy nghĩ đắn đo "Tao sẽ giết cả họ nhà mày, được chứ?"

Hấn càng kích động hơn.

"Nào? Mày có nói không? Hay là để tao...." Anh nhắc điện thoại lên gần miệng, môi mòng cong lên ma mị "Giết...."

Trong video, người vợ hét lên một tiếng, rối loạn cầu xin.

"Đừng, đừng làm vậy, tao nói, tao nói!!!"

Hấn vội vàng xua tay, hồi hã quỳ xuống, ôm lấy chân anh mà van xin.

"Nói?"

"Nhưng mày phải cam kết không được động tới gia đình tao!"

"Vương Khải Hà này chưa từng nuốt lời." Nét mặt biểu hiện sự hài lòng, anh cam đoan khẳng định.

"Là Phi Yến thuê bọn tao làm vậy, nhưng trong kế hoạch chỉ là hù dọa một chút, không có ý định động đến người phụ nữ của mày!" Hấn lấp bắp, miệng khai ra hết thấy chân tướng sự việc.

Quả chính là cô ta! Ngay từ đầu đối với loại phụ nữ này, anh vốn đã thập phần khinh ghét, thủ đoạn này cũng không phải là anh chưa từng nghĩ đến, chỉ là không nghĩ cô ta hành động nhanh như vậy, chứ người như cô ta, lòng tham vô đáy, chẳng có chuyện gì là ngoại lệ.

"Phải! Phải, là Phi Yến, một hầu gái ở bar đó." Những tên khác đồng thanh.

"Hết rồi sao?" Khải Hà dường như cảm thấy lời khai của chúng có phần thiếu sót, vẫn chưa thể làm vui đi sự nghi ngờ của anh đặt lên Từ Kha và sự trùng hợp đến ngạc nhiên đó.

"Hình như còn một người nữa, hắn không lộ diện, bọn tao chỉ nghe Phi Yến nhắc phong phanh là Từ Kha gì đó..." Một tên khác nói thêm.

Đây mới đúng chính xác là những gì anh cần nghe. Cùng một ruột cả, ăn không được thì đập đổ. Xem ra cả hai người bọn họ đều quá coi thường cái tên Vương Khải Hà này rồi.

Một đường cong tuyệt mĩ, Khải Hà nhếch môi cười nham hiểm.

"Bọn tao đã nói hết những gì mày muốn nghe rồi, bọn tao rời đi được rồi chứ?"

Khác với dáng vẻ ban đầu, bọn chúng đã khuất phục và nhún nhường đi trông thấy. Ánh mắt tràn ngập nỗi lo sợ, khẩn xin nhìn Khải Hà, hồi hộp mong chờ câu trả lời từ anh.

"Bọn mày nghĩ sau khi động vào bảo bối của tao lại có thể dễ dàng được rời đi trọn vẹn như vậy?"

. Thời gian vừa qua tui vắng bóng để nghỉ tết thôi ~ tui sẽ bù cho các nàng nhanh chóng

. @_iambee0410

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chân tướng rõ ràng

"Nhưng...nhưng chẳng phải mày nói sẽ tha cho bọn tao rồi?"

"Khốn nạn! Hoá ra cái danh Vương Khải Hà cũng chỉ là lời qua gió!"

Bọn chúng nửa run sợ, nửa nghĩ mình bị lừa bởi anh.

"Tao nói là tao sẽ tha cho gia đình mày, chứ không nói sẽ tha cho bọn mày, hiểu chứ?"

"Vậy mày làm gì thì làm đi, đừng nhiều lời!"

Như có luồng tia sáng chạy qua, anh chợt nghĩ ra được vài thứ thú vị.

"Tao có một cơ hội dành cho một trong số chúng mày, khai hết đầu đuôi sự việc, không thiếu một chữ!" Khải Hà ngắt nhịp, môi mòng chạm nhẹ vào thành ly rượu "Ai đầy đủ nhất, tao sẽ cho đi!"

Bọn chúng lúc này đứng trước cái bóng của tử thần quá lớn, biết chẳng thể làm gì được, tên nào tên đấy xô đẩy nhau, chửi bới, bò đến chân anh, để tranh giành cơ hội sống hiếm hoi kia.

Nhục nhả bao nhiêu cho đủ?

"Tao nói..."

"Không tao nói trước....tao đảm bảo đầy đủ hơn nó!"

Khải Hà ngồi tận hưởng màn cầu xé trước mắt, vui vẻ vô cùng.

"Mày, nói đi!" Khải Hà chỉ tay vào tên trên cùng.

"Được được, tao nói." Hắn cười ngạo nghễ sợ sệt "Là Phi Yến tìm đến bọn tao, nhưng kế hoạch là do Tử Kha bày ra. Hắn nói bọn tao diễn màn kịch nhằm che mắt bạn gái mày, hắn cũng kêu bọn tao đổ tội lên cho mày, để mày bị hiểu nhầm..."

"Được rồi, biết phối hợp thế là tốt, mày đi được rồi."

Khi hắn vừa vui mừng quay đầu đi.

Bùm

Tiếng súng vang lên chói tai, vằn nét mặt cười, hắn ngã khụy xuống nền đất với một viên đạn xuyên qua vai nằm gọn trong ngực trái, một màu đỏ lênh láng đến rùng rợn.

"Xin lỗi, tao chỉ nói sẽ cho mày đi, không cam đoan là sẽ để mày sống." Khải Hà cất súng, phất tay ra lệnh cho đám đàn em ở đó. Ngay lập tức, bọn chúng được lời đi, không xa trong tương lai của chúng, chính là con đường của địa ngục đau khổ.

Vương Khải Hà chính là bá đạo như vậy, động đến anh, đừng nghĩ đến chuyện có thể rời đi dễ dàng!

"Trò chơi rất hay, vở kịch cũng khá tuyệt, nhưng nghe này, game over rồi, tất cả chỉ là khá mà thôi, còn tôi là thượng thừa rồi, anh vốn không nên đối đầu với tôi, Từ Kha à!"

"Tôi không thích một trò chơi đơn giản với kết thúc nhạt nhẽo, tôi muốn tạo ra trò chơi của chính mình, dĩ nhiên, Vương Khải Hà này sẽ làm chủ!"

Cánh cửa mở, Khải Hưng đi vào, ánh mắt nhìn Khải Hà, rồi nhìn xuống vũng máu ở phía dưới chân cũng đủ hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cũng không có ý định hỏi han.

"Anh định làm gì tiếp theo?"

Khải Hà đứng dậy, khoác lấy áo vest, đặt ly rượu đang dở lên tay Khải Hưng.

"Chú biết phân dame chứ? Anh cũng biết!"

Nói rồi, Khải Hà quay lưng rời đi, để cho Khải Hưng suy tư ngẫm một mình.

Chỉ là y đang suy nghĩ, có nên can thiệp lại không? Chỉ là một đám tay sai nhỏ còn thăm đến vậy, chủ mưu sẽ như nào?

6 giờ sáng tại bệnh viện thành phố.

Từ Kha cựa quậy người, cuối cùng cũng tỉnh.

"Tiểu Nhi..."

Uyển Nhi đang tựa bên người Doãn Hiền ngủ, nghe tiếng gọi thều thào thì tỉnh giấc. Thấy "người cứu mạng" mình tỉnh, không khỏi hạnh phúc mà đi lại gần.

"Từ Kha, anh tỉnh rồi sao? Đợi em chút, em đi gọi bác sĩ!"

Cô vừa quay đi thì bị Từ Kha kéo tay lại.

"Đừng đi..."

Cô đành ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

Doãn Hiền tỉnh dậy, thấy có cuộc gọi nhờ của Khải Hưng thì ra ngoài gọi lại.

"Anh đó, mới sáng sớm đã đòi phá giấc ngủ người ta!"

"Anh Hà có đến chỗ em không?"

"Không có, sao vậy?"

"Coi chừng chị Nhi cho tốt, bây giờ anh sẽ đến giải thích cho em."

"Um..."

Doãn Hiền vừa định tắt máy, nghĩ ra cái gì đó, lại đưa máy lên tai.

"Anh nhớ lái xe cẩn thận..."

Khải Hưng ở đầu dây bên kia nghe xong thì hài lòng.

"Anh biết rồi, bé con!"

Doãn Hiền nghe xong hai từ bé con thì đỏ mặt, nhanh chóng tắt điện thoại rồi đi vào trong.

30 phút sau...

Cạch

Cửa phòng bệnh mở ra, Uyển Nhi đang gọt trái cây, Doãn Hiền ngồi trên ghế xem điện thoại, dĩ nhiên Từ Kha vẫn đang làm rất tốt vai trò diễn viên của mình.

"A, anh đến rồi!" Doãn Hiền nhìn thấy y khó kìm lòng mà reo lên, ngây ngốc hồn nhiên như một đứa trẻ được cho quà.

" Đến rồi sao...?"

Uyển Nhi hỏi một câu lầy lè, rất dễ thấy được trên gương mặt cô hoàn toàn là hụt hẫng. Cô cứ nghĩ người đến sẽ là anh....Xem ra, lần này anh giận cô thật rồi....

" Chị ra ngoài với em một lúc."

" Ừm "

Uyển Nhi bỏ con dao xuống, theo Khải Hưng ra ngoài, để lại Từ Kha bồn chồn lo lắng.

" Chị xem đi!"

Khải Hưng đưa cho cô một chiếc điện thoại, trong đó đang phát đoạn video được quay trong lúc bọn chúng khai nhận.

Uyển Nhi sửng sốt, không tin vào mắt mình, càng không tin vào những gì mình nghe thấy.

Từ Kha, người anh trai cô ngưỡng mộ, tôn trọng từ bé đến giờ, lại hành động như vậy?

Quan trọng hơn tất cả, cô là vạ nạn lần trách nhảm anh rồi.

" Chị đi tìm anh Hà đi, việc ở đây để em lo, địa chỉ của anh ấy em sẽ nhờ người đưa chị đến!"

" Um, thật sự cảm ơn em nhiều lắm.."

xin lỗi vì sự chậm trễ này....

tui đã định ra hôm nay, nhưng wattad bị lỗi không vào được.

mai tui sẽ ra thêm chap, tui hứa

@_iambee0410

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tôi thích anh rồi

Uyển Nhi vội vàng chạy xuống trước cổng bệnh viện, vốn đã có xe đợi sẵn, cô hối hả mở cửa thúc giục tài xế.

" Cậu biết chỗ của Khải Hà đúng không? Mau mau dẫn tôi đến đó "

Tài xế ban đầu hơi bất ngờ, không phải vì nhắc đến anh, mà bất ngờ vì lần đầu được chiêm ngưỡng dung nhan người phụ nữ của lão đại.

Quả thực, sắc đẹp bỏ xa người thường!

" À vâng, phu nhân cứ bình tĩnh ạ!"

Anh ta nhanh chóng khởi động xe. Ban nãy Khải Hưng đã dặn dò với anh ta từ trước, giờ chỉ cần thi hành đúng nhiệm vụ, đưa cô đến chỗ Khải Hà an toàn là được.

Uyển Nhi lúc này cũng không dư hơi thừa sức mà giải thích nữa, cô để kệ anh ta, cũng không tranh luận về cách gọi " phu nhân " như mọi khi nữa, mục tiêu trước mắt của cô là nhìn thấy anh thôi.

Chiếc xe lao vút đi, hoà vào dòng người nhộn nhịp của trung tâm thành phố, di chuyển đến đích là một khách sạn 5 sao sang trọng.

" Phu nhân, đến nơi rồi, lão đại ở phòng tổng thống của khách sạn. "

" Tôi biết rồi, cảm ơn anh!"

Cuống quít rời khỏi xe, cô cũng không quên bỏ lại cho anh ta lời cảm ơn.

Chạy vội lên căn phòng to nhất của khách sạn, cô không do dự đẩy cửa vào khi phát hiện cửa không khoá.

Cứ ngỡ sẽ gặp được anh, nào ngờ, đáp lại sự hồi hã của cô là một căn phòng vắng tanh không bóng người.

Uyển Nhi vội lấy máy gọi cho Khải Hưng.

Y đang trên đường đưa Từ Kha về Hội quán, thấy điện thoại reo lên từng hồi thì bắt máy.

"Chị dâu?"

"Hưng...Khải Hà...anh ấy không ở đây..."

Giọng nói ngắt quãng đem theo hơi hực hắng, cảm giác khó tả dâng trào, lúc này đây, cô nhận thấy một luồng trống vắng đến khó tả.

Không phải anh rời bỏ cô rồi chứ?

Ý nghĩ u buồn thoáng hiện lên trong tâm trí, cô quên mất rằng mình còn đang dang dở cuộc điện thoại với Khải Hưng.

"Chị dâu, chị dâu! Chị còn nghe em nói chứ?"

Khải Hưng ở đâu đây bên kia nóng ruột không thôi. Y cũng không biết Khải Hà đã rời đi đâu, vốn dĩ cũng chẳng đoán ra được ý định của Khải Hà. Con người này quá phức tạp, đến suy nghĩ cũng trăm mặt khó đoán, người em trai như y dù kề cạnh 20 năm nay cũng có những giây phút chẳng rõ.

Đêm qua, Khải Hà nói rời đi là xách áo vest đi ngay trong màn đêm thanh tĩnh. Đám thuộc hạ cũng không dám nhiều lời chen ngang, chỉ với một câu Khải Hà bỏ lại, giờ biết tìm anh ở đâu?

Phản dame cái gì chứ? Anh mà không về là chị dâu phản dame anh luôn chứ đừng đùa.

"Khải Hưng....tôi phải tìm anh ấy ở đâu...?"

Uyển Nhi thẫn thờ ngồi bệt trước cửa, cả người không còn chút sức lực, cánh tay buông thả lún nựa cảm chiếc điện thoại lên, giọng nói khản đặc. Căn phòng này, nếu có Khải Hà sẽ lấp đầy tất cả, lấp đầy cả tình yêu thương mà anh dành cho cô. Nhưng bây giờ, cảm giác yên lặng đến đáng sợ, u ám cả một căn phòng rộng lớn không bóng người.

Những cái cảm giác này, cô không hiểu.

Cô chưa từng có một mối tình, một cảm xúc gọi là "tình" hay "yêu" cũng chưa từng trải.

Nhưng giờ cô hiểu, cô nhớ anh, nhớ vòng tay to lớn ôm cô vào bờ ngực rắn chắc, nhớ hương vị ấm nóng, nhớ loại mùi riêng biệt của anh, cô nhớ tất cả, Uyển Nhi hình như đã yêu anh mất rồi.

Khải Hà, anh ở đâu chứ? Anh làm tôi thích anh, giờ lại bỏ tôi một mình nơi đây cô đơn vô có sao?

Cô biết, nó cũng không hoàn toàn là vô có, nhưng cô cũng chỉ là hiểu nhầm thôi mà, đâu cần để cô ở đây một mình chứ?

"Chị dâu, đợi em kiểm tra một chút, giờ em sẽ cho người đến đón chị về nhà chú di Hân."

"Um, nhanh lên một chút..."

"Được được..."

Uyển Nhi nặng nề lê bước xuống đại sảnh của khách sạn, cả người nặng trĩu mệt nhọc, hai ngày nay cô chưa ăn được bữa ăn nào đầy đủ, ngủ cũng chưa đến 8 tiếng.

Uyển Nhi thờ dãi, đối với cô mà nói, ăn ngủ là hai thành phần thiết yếu đối với cơ thể, một ngày cô ăn 3 bữa chính, 2 bữa phụ, ngủ ít nhất 10 tiếng, thói quen đó đã thích ứng với cơ thể, chỉ thiếu một chút năng lượng là đã cảm thấy mệt.

Uyển Nhi nhú mày, gương mặt nhăn nhó, nhưng rồi lại thôi. Thì ra là bị thương rồi. Lúc phản kháng lại bọn người đó trong quán bar, cổ tay cô bị va chạm đến tím lại rồi. Uyển Nhi bất giác đưa tay sờ lên phần bụng bên phải, nhẹ nhàng nắn nắn cũng đủ biết là bị tím không ít rồi.

"Phu nhân, mời người lên xe."

Người của Khải Hưng đã đến, Uyển Nhi bước từng bước chậm rãi lên xe.

Chỉ sau vài phút đi đường, chiếc xe đã đưa cô trở về nhà.

Uyển Nhi đẩy cổng đi vào, Đoàn Hiền vẫn ở chỗ Khải Hưng chưa về, chỉ thấy ông Hàn đang ngồi đọc báo.

"Tiểu Nhi, con về rồi đấy à?"

Ông Hàn vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghĩ cô đi chơi cùng Khải Hà mấy ngày nay cũng không dò hỏi nhiều.

"Dạ, dì Hàn đâu rồi ạ?"

"Bà ấy đi hái lá chè rồi, con chưa ăn gì sao? Vào bếp ta nấu đồ ăn sáng cho con."

@_iambee0419

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trở về Bắc Kinh

Ông Hàn từ từ đặt tờ báo xuống ghế, thấy cô tay vẫn trần trần đặt trên bụng, cứ nghĩ là Uyển Nhi cảm thấy đói, liền đứng dậy đi vào bếp.

Uyển Nhi không muốn làm phiền ông, lớn như vậy rồi, còn để cho chú nấu ăn sáng, nghĩ đến cũng đủ xấu hổ.

Nhưng cơ thể cô rã rời cả rồi, muốn nấu được một bữa ăn sáng qua loa còn khó, đành phải biến thành trẻ con, để chú nấu đồ ăn sáng cho vậy.

"Con cảm ơn."

"Con bé này từ bao giờ lại trở nên khách sáo như vậy chứ, thật chẳng giống Uyển Nhi lúc nhỏ, luôn miệng đòi người chú này nấu ăn cho đấy!"

Uyển Nhi chỉ cười.

"Con vẫn là Uyển Nhi của chú đi đó thôi, chỉ là con bây giờ lớn hơn xíu, to hơn xíu, dĩ nhiên không thể để chú đi chăm sóc con mãi được, phải là con chăm sóc hai người mới đúng."

Quả thực, trước giờ, từ nhỏ đến lớn, Uyển Nhi luôn khỏe mạnh, phát triển rất tốt dưới vòng tay nuôi dưỡng của ông bà Hàn. Ba mẹ cô mất sớm, cô nên cảm ơn trời vì đã cho cô được sống cùng ông bà Hàn, họ như gia đình thứ hai của cô vậy, họ chăm sóc cô một mực ân cần chu đáo.

"À, Khải Hà nó đâu rồi? Sao hai đứa không đi cùng nhau?" Ông Hàn tự nhiên cảm thấy trống trống, hoá ra là cháu rể tương lai.

Uyển Nhi ngây người trong chốc lát.

"Anh ấy có việc phải xử lý, nên con về trước ạ." Uyển Nhi ngắt lời, cô không muốn để ông bà Hàn biết chuyện hôm qua, cô tuyệt đối không thể, "Con đi lên phòng, tý nữa sẽ xuống ạ."

"Ừ, con đi đi."

Vừa đi lên phòng, Uyển Nhi đóng cửa, buông thõng cả người ngã lưng xuống tấm nệm êm ái.

Khải Hà, tôi nhớ anh, tôi ghét anh.

Sự mềm mại của chiếc giường kích thích con buồn ngủ tột cùng trời dậy. Uyển Nhi chả buồn thay đồ, mắt nhắm hờ lim dim, bỗng nhiên có tiếng điện thoại vang lên.

"Khải Hưng, sao rồi? Anh ấy ở đâu?"

Đang trong cơn ngái ngủ, cô đã có ý định mặc kệ tiếng reo ầm ĩ kia, nhưng thấy màn hình hiển thị tên Khải Hưng, cô nhanh như cắt, bật dậy cầm lấy chiếc điện thoại.

Chỉ có thể là vị trí của Khải Hà. Uyển Nhi tới tập hỏi, Khải Hưng cũng ứng biến rất nhanh.

"Anh ấy trở về Bắc Kinh rồi."

Uyển Nhi sững sờ chưa thể thích ứng với câu nói của y. Anh giận cô đến vậy sao? Bỏ lên Bắc Kinh luôn rồi, còn không thèm nói lời nào.

Thấy Uyên Nhi im lặng, Khải Hưng cũng hiểu, y nói tiếp.

"Chị thử gọi điện cho anh ấy xem sao?"

"Tôi biết rồi."

Uyên Nhi không đợi y trả lời tiếp đã ngắt máy. Cô lướt nhìn dòng số trên màn hình hiển thị, trong lòng bồn chồn.

Có nên gọi anh không?

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, Uyên Nhi quyết định không gọi điện. Chính cô cũng không hiểu quyết định này của bản thân, chỉ là nghĩ nó nên như vậy.

Cô nằm xuống giường, lăn qua lăn lại, nên hay không nên, thật khó xử. Lần nữa cô bật điện thoại, nhưng không phải gọi cho anh, mà là gọi cho Khải Hưng.

"Chị dâu? Có chuyện gì sao?"

Khải Hưng ở đầu dây bên kia cất tiếng trước trong khi cô là người gọi. Y không nghĩ là Khải Hà sẽ không nghe máy của cô.

"Đặt giúp tôi vé máy bay về Bắc Kinh được không?"

Sau một lúc, cô mới nhỏ giọng nhờ y.

"Được chứ, chị muốn bay chuyến nào? Trưa nay có một chuyến là gần nhất."

"Đặt chuyến đó đi."

"Được, 11h em sẽ cho người qua đón chị ra sân bay."

"Cảm ơn..."

Uyên Nhi trầm giọng nói tiếng cảm ơn rồi tắt máy.

Khải Hưng cũng thấy nó là bình thường, đối với y mà nói, lời của Uyên Nhi chính là lệnh và việc bảo vệ cô an toàn trở về Bắc Kinh chính là trọng trách và nghĩa vụ.

Còn hai ngày nữa mới hết kì nghỉ lễ, nên Khải Hưng tiếp tục ở lại Vân Thành cùng Doãn Hiền.

Uyên Nhi bước xuống giường, còn 2 tiếng để cô chuẩn bị, nghe thì thời gian là nhiều, nhưng nó trôi rất nhanh.

Cô bước vào nhà tắm, hoà vào dòng nước ấm, cảm giác dễ chịu hơn hẳn.

Uyên Nhi mặc chân váy màu đen dài qua nửa bắp chân, áo lụa trắng trễ vai. Không thể phủ nhận, một trong những điểm tạo nên nét cuốn hút của cô chính là xương quai xanh, vô cùng mảnh mẽ, vô cùng quyến rũ.

Uyên Nhi sắp xếp quần áo nhanh chóng, xách vali xuống phòng khách.

Vừa lúc đồ ăn sáng thơm phức được ông Hàn mang ra, bao gồm trứng ốp, Lạp xườn và một số loại rau củ như cà rốt, xà lách, làm cho bữa ăn trở nên bắt mắt người nhìn.

Bụng Uyên Nhi đánh trống lưần phiên như được mùa.

"Con sẽ ăn thật ngon."

Nói rồi, cô kéo ghế ngồi xuống bàn ăn. Một tay cầm dao, một tay cầm đĩa, Uyên Nhi như con thú đói lâu ngày đang cắt xẻ miếng thịt.

Ông Hàn ngồi đối diện cô, nhìn thấy đồng hành lí cô xách xuống, thì ngạc nhiên hỏi.

"Con định trở về Bắc Kinh sao?"

Uyên Nhi đang ăn, nghe ông hỏi thì đặt đĩa xuống, khẽ giọng một chữ "vâng".

"Ta tưởng 2 ngày nữa mới kết thúc kì nghỉ chứ?"

"Con phải lên sớm một chút để chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp nữa...."

Uyên Nhi lí nhí, không hiểu sao khi nói xong, cô lại cảm thấy có lỗi, rốt cuộc là lí do không chính đáng đây mà.

. 2 chap / ngày, bù cho những ngày trước đó TvT

@_iambee0410

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tâm sự

Vừa lúc ấy, bà Hàn cũng đi hái lá chè về. Nhìn thấy cô cùng đồng hành lí, bà bỏ rổ chè xuống, đi nhanh vào ngồi cạnh cô.

"Sao con bảo 2 ngày nữa mới đi?"

Uyển Nhi nào lòng khê thở hắt một hơi. Cô vừa giải thích cho ông Hàn, giờ lại giải thích cho bà Hàn, mỗi lần giải thích như vậy, cô chỉ sợ độ tin tưởng và chuẩn xác sẽ bị lệch đi nhiều chút.

"Bà này, Uyển Nhi nó cũng lớn rồi, chúng ta không thể cứ quản nó mãi như vậy được."

Ông Hàn nhận thấy sự bối rối rờ rệt trong mắt cô nên lên tiếng giải khuây.

"Bao giờ con bay?"

"Một lúc nữa ạ..."

Uyển Nhi nói rồi nắm lấy tay bà Hàn.

"Di à, di yên tâm đi, con bây giờ đủ lớn để tự chăm sóc cho bản thân mình mà, chú di đừng lúc nào cũng lo lắng cho con như vậy, thời gian qua chú di đã quá vất vả vì con rồi."

Bà Hàn xoa đầu cô về trách cứ dịu dàng.

"Bọn ta chưa thấy vất vả, con đã lo nghĩ thay ta làm gì?" Bà Hàn mỉm cười "Ông bà già này trông vậy thôi, chứ còn khoẻ mạnh hơn nhiều thanh niên trẻ đấy, phải không ông?"

"Bà ấy nói phải đấy. Bọn ta nhận nuôi con, thì mãi mãi vẫn luôn chú ý, chăm sóc cho con, dù con có lớn mấy đi chăng nữa, con vẫn là con của ta, vẫn là đứa trẻ bé bỏng ngày nào."

Ông Hàn cười hiền từ.

"À, con có chuyện muốn thưa với chú di."

"Chuyện gì thế?"

"Con định mời ông bà già này đi dự đám cưới hay gì?"

Bà Hàn thấy vậy thì trêu đùa.

"Ày cha, con còn ở với chú di dài dài, làm gì có ai rước sớm như vậy chứ."

"Thế mà di lại tưởng có người đã có ý định hốt từ mấy ngày trước chứ đùa."

Ý của bà Hàn biểu thị qua câu nói vừa rồi rất rõ ràng là nhắc tới Khai Hà.

"Con chỉ muốn ở với chú di mãi thôi, con còn chưa chăm sóc được cho hai người ngày nào, làm sao có thể đi lấy chồng sớm."

Uyển Nhi xua tay, nhanh nhẩu nói sang chuyện khác.

"Chú di có thể đồng ý cho Doãn Hiền theo học ở Đại học Bắc Kinh không ạ....?"

Uyển Nhi nhỏ giọng dần dần về cuối. Ban đầu đồng ý xin phép cho Doãn Hiền thật, nhưng bây giờ cô mới nghĩ thông sâu. Ông bà Hàn đều đã quá tuổi

rồi, chị Nhật Hạ đã đi lấy chồng, không thể lúc nào cũng ở bên đây được, còn Doãn Hiền với cô, cô đã đành, nếu cả hai người cùng lên Bắc Kinh học, căn nhà này sẽ trống vắng nhường nào, và lại, còn không có người chăm sóc cho ông bà Hàn nữa.

Ông Hàn như hiểu ý lo trong câu nói của cô.

"Được được, nó lớn rồi, đã đến lúc cho nó theo đuổi ước mơ của nó, đâu thể kìm hãm nó ở trong cái thành phố này mãi được, hãy để cho nó được sống một cuộc sống của chính nó, được không bà?"

Ông Hàn nói xong quay sang hỏi ý bà Hàn, dĩ nhiên bà Hàn đồng ý ngay. Hai người họ luôn ủng hộ quyết định của con gái mình.

"Con sẽ chăm sóc em cẩn thận."

Tiếng xe ô tô dừng trước cổng, Uyên Nhi vội tạm biệt ông bà Hàn.

"Đến giờ bay rồi, con phải đi đây, tạm biệt chú dì."

Uyên Nhi vừa nói, đồng thời dang tay đón nhận cái ôm đầy tình thương ấm áp, nở nụ cười rạng rỡ.

Bà Hàn xoa lưng cô nhẹ nhẹ, dặn dò.

"Lên đó rồi nhớ ăn uống cẩn thận, học cũng không được bỏ bữa, ngày tốt nghiệp đi với ông ấy sẽ lên thăm con."

Đôi mắt sáng lên trông thấy.

"Dì hứa với con rồi nha?"

"Được được, ta hứa."

Uyên Nhi lên xe, vẫy vẫy tay chào tạm biệt ông bà Hàn.

Chiếc xe lăn bánh, lòng cô tự dưng cảm thấy có chút mất mát đến lạ. Đây cũng đâu phải lần cô đi máy bay, cái cảm giác này trước giờ chưa từng xuất hiện. Uyên Nhi tựa đầu vào cửa kính ô tô nhìn ra ngoài, khung cảnh thật đẹp, người người đi lại nhộn nhịp.

Sân bay là nơi không có khái niệm vắng người. Uyên Nhi ngồi trong một quán cà phê đợi giờ bay, cô gọi một ly cà phê sữa, nhâm nhi từng chút, đôi mắt vẫn dán vào tấm cửa kính quan sát.

Lạ lắm thật

"Chuyến bay LJ-100500 chuẩn bị cất cánh, xin mời các hành khách di chuyển về phía khu vực chỉ dẫn, cảm ơn."

"Chúng tôi xin nhắc lại, chuyến bay LJ-100500 chuẩn bị cất cánh, xin mời các hành khách..."

Uyên Nhi nghe tiếng thông báo, cô lấy một tờ tiền đặt dưới ly cà phê, sau đó kéo vali đi.

Cô ăn mặc vô cùng giản dị, nhưng cả người lại toát lên vẻ kiêu mỹ khó cưỡng.

Uyên Nhi ngồi vào vị trí của mình, đôi mắt mơ hồ nhìn qua tấm kính, đến cô cũng khó hiểu tâm trạng hiện tại của mình là loại tâm trạng gì?

Ngả lưng về phía sau, dựa đầu vào ghế, Uyên Nhi nhắm mắt buồn ngủ.

Thiếu vòng tay của Khải Hà, mọi thứ đều khác, cả chuyến bay này cũng khác.

Lúc cô thức dậy, cũng là lúc chuyến bay chuẩn bị hạ cánh, Uyên Nhi mệt mỏi mở mắt, cử động tay mới biết có chiếc áo vest đang đắp lên người mình.

Cô nhìn sang hành khách bên cạnh, một người đàn ông mặc compele, gương vô cùng điển trai đang chăm chú đọc sách.

"Áo của anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người đàn ông xa lạ

Người đàn ông nghe cô hỏi thì từ từ hạ quyền sách xuống, ánh mắt chăm chú của cô khiến anh ta như cảm thấy có chút thú vị.

"Anh mau trả lời tôi đi chứ?"

Uyển Nhi chớp chớp mắt, tay nhỏ xua qua xua lại trước mặt anh ta.

"Đúng, là áo của tôi."

Uyển Nhi vẫn không hiểu, áo của anh ta, sao lại khoác cho cô?

"Sao lại ở trên người tôi."

"Mặc như cô khi máy bay lên cao sẽ bị lạnh."

Uyển Nhi hiểu ra, gật gật đầu, tiếp tục hỏi.

"Vậy là anh giúp tôi?"

"Ừm..."

"Nhưng tôi và anh đâu quen nhau."

Thấy bộ dạng lải nhải này của Uyển Nhi, người đàn ông mặt sắt đen sì, ánh mắt lạnh lẽo đi mấy phần, nắm lấy cổ tay cô, kéo mạnh về phía anh ta, Uyển Nhi mất thăng bằng cả người đổ lên ngực anh ta.

Đôi mắt mở to hết cỡ nhìn người đàn ông này.

"Anh làm gì vậy?"

"Là phép ga lăng tối thiểu của một người đàn ông thôi, nếu cô còn tiếp tục hỏi, tôi không ngại cho cô một nụ hôn đâu."

Với gương mặt này của anh ta, cô hoàn toàn chắc chắn anh ta không hề nói đùa, im lặng vẫn là tốt nhất.

"Được được, không hỏi thì không hỏi, trả áo cho anh."

Uyển Nhi đặt áo khoác lên đùi anh ta, vội rút tay lại rồi quay mặt sang bên kia, thờ phù.

Ôi mẹ ơi biến thái!

Lại một lần nữa, cái áo phủ lên lưng cô. Vẫn là âm giọng trầm đáng sợ ấy.

"Phụ nữ không nên mặc như vậy ở nơi đông người, nhận lấy nó đi, coi như là tôi tặng cô."

Lần này cô không dám thắc mắc nhiều, ai biết được anh ta sẽ làm gì.

Cảnh cáo đã làm? Vậy tiếp theo là....?

Uyển Nhi lắc đầu, anh ta có lòng thì cô có dạ, Uyển Nhi luồn tay vào áo, mặc cẩn thận lại.

Cái áo này đúng là rộng, cô mặc vào như bơi trong áo. Mùi hương trên áo anh ta dịu nhẹ, không phải quá nồng nặc, nhưng lại rất dễ nhớ.

8h tối, chuyến bay hạ cánh hẳn, mọi người dần dần đi ra. Anh ta nhanh chóng rời đi, bỏ lại cho cô một nụ cười mê hoặc cùng chiếc áo vest.

Nếu là những người khác, có thể đã bị nụ cười vừa rồi của anh ta làm cho say lao đảo. Nhưng cô thì khác, đối với cô, chỉ có Khải Hà, Khải Hà, Khải Hà mà thôi.

Ra khỏi sân bay, Uyển Nhi hít một hơi thật sâu, thở hắt một tiếng. Sân bay vẫn đông người là vậy, ánh đèn vàng sáng lên trải khắp con đường rộng thênh thang. Xe cộ qua lại tấp nập không có phút ngừng nghỉ.

Thời tiết Trung Quốc càng về khuya càng lạnh, nếu không phải nhờ có chiếc áo khoác vest của người đàn ông vừa rồi, cô cũng cóng tay rồi.

Uyển Nhi bước ra sát mép đường, đưa tay vẫy một chiếc taxi trắng đang đi tới.

An toạ ngồi trong xe, tâm trạng mỗi lúc một rối, gặp nhau cũng đã được một thời gian, chưa bao giờ cô lại cảm thấy khó ứng xử khi nghĩ tới việc gặp Khải Hà như vậy.

Trước giờ toàn là anh chủ động, giờ cô lại tự vác mình đi tìm anh, cảm giác lạ lẫm cũng không phải quá khó hiểu.

Dừng lại trước cổng biệt thự của Khải Hà, Uyển Nhi rút ra một tờ tiền chặn trả cho người lái taxi và cũng không có ý định lấy tiền thừa.

Cô kéo vali vào, căn biệt thự như viên kim cương sáng lấp lánh giữa nền trời tối mịt. Giờ mà hỏi cô, ở nhà anh có bao nhiêu bóng đèn chắc cô cũng khó trả lời.

" Tiểu thư..."

Một người phụ nữ trung niên bước ra, hình như là quản gia thì phải, bởi cô có thấy người phụ nữ ấy đeo tạp dề.

Lần trước cô đến đây, Khải Hà liền cho người làm xuống khu nhà ở, nên cô chưa nhận biết được ai với ai nữa.

" Con chào đi ạ, di cứ gọi con là Uyển Nhi, đừng gọi con như vậy..."

Người phụ nữ này thấp nhất cũng phải hơn tuổi mẹ cô, cách xưng hô như vậy thật không phải lễ.

" Con đến tìm cậu chủ sao?"

" Dạ, vâng ạ..."

Uyển Nhi ngáp ngừng.

" Anh ấy không có ở đây sao ạ?"

" Cậu chủ hai hôm nay không về nhà, cậu ấy ở biệt thự chính của Vương gia, bà chủ bị bệnh, nên cậu ấy ở đó suốt."

Còn có cái gọi là biệt thự Vương gia nữa sao? Đến điều này cô cũng không biết, cô cứ nghĩ, căn nhà như này đã đủ lớn, nào ngờ chưa phải là cái chính.

" Bà nội bị bệnh sao ạ?"

" Ủm, bà ấy trước giờ hay đau ốm, dạo gần đây lại hay lên cơn hen, cậu chủ từ Vân Thành liền tức tốc trở về."

Giờ cô mới hoàn toàn hiểu rõ sự việc. Anh là vì bà nên mới trở về, có lẽ do đi vội mà quên thông báo cho cô.

Uyển Nhi thôi nghĩ ngợi. Hai ngày không ăn ngủ đầy đủ, cộng với việc cả chiều ngồi máy bay, cả người cô dường như đã trút cạn sức lực.

" Vâng ạ, con biết rồi, con trở về kí túc xá, sáng mai sẽ ghé qua ạ."

Bà quản gia có vẻ không yên tâm. Bây giờ cũng đã 9 giờ tối, hơn nữa quan sát thấy sắc mặt cô nhạt đi, nói cũng không ra hơi, càng nhìn càng lo lắng, cầm lấy bàn tay cô, bà quản gia nói.

" Bây giờ cũng muộn rồi, con ở lại đây đi, biết đâu tỷ cậu chủ sẽ về."

@_iambee0410

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ghen

" Dạ không sao đâu ạ, con bắt taxi được."

Uyển Nhi cười gượng, gạt tay bà quản gia xuống, thì có âm giọng quen thuộc phía sau vang lên.

" Em sao lại về hôm nay?"

Uyển Nhi quay người lại, liền bắt gặp Khải Hà mặc vest đen đứng phía sau.

" Em lên tìm anh..."

Cô không biết gì hết, cô chỉ nói sự thật thôi. Có điều, giọng nói càng về sau càng nhỏ dần.

Khải Hà nhìn cô rồi khẽ cười, lại gần ôm cô vào lòng, siết chặt eo, rồi từ từ nhấc bổng cô lên.

" Ân..."

" Lên phòng, anh có nhiều chuyện muốn nói với em "

Cả người cô bị anh bế đi nhẹ tênh. Hai tay cô vòng về phía sau ôm cổ anh, đầu nghiêng nghiêng áp vào lồng ngực rắn chắc.

Bà quản gia cũng chỉ lắc đầu cười. Cũng phải thôi, chuyện yêu đương của bọn trẻ, bà cũng chẳng can thiệp làm gì.

" Sao em biết anh về rồi mà đi tìm?"

Anh ngồi xuống bàn làm việc, thuận tay đặt cô ngồi trên đùi mình, cả người Uyên Nhi nằm gọn dưới vòng tay rắn chắc của anh.

" Là Khải Hưng nói..."

" Nó cũng không đưa em về? Để em phải tự đi về đây?"

Khải Hà nghe xong thì sa sầm mặt, cau mày giận dữ hỏi cô.

" Không....không phải."

Uyên Nhi thấy anh như vậy thì xua tay giải thích.

" Khải Hưng phải ở đó giải quyết mọi việc, với lại em cũng không muốn làm phiền cậu ấy. Em có thể tự đi được mà..."

Nghe cô luống cuống giải thích, cái điệu bộ này khiến con tim anh chẳng mấy chốc mà tan chảy, sắc mặt cũng rất nhanh liền dần ra.

" Em xin lỗi..."

Uyên Nhi ngửa mặt lên nhìn anh thù thù.

" Vì cái gì?"

" Em đã hiểu lầm anh.... Là em sai, là em không tốt, là em không suy nghĩ thấu đáo, là em không.....um "

Uyên Nhi tuân một tràng, nhận mọi lỗi lầm về phía mình mà không để anh trả lời.

Khải Hà trực tiếp cúi xuống ngậm lấy môi cô ngắt ngang câu nói.

Uyên Nhi thích ứng rất nhanh, chủ động đón lấy anh.

Khải Hà được đà, đầu lưỡi điêu luyện xâm nhập khuôn miệng, hai chiếc lưỡi ôm lấy nhau ma xát nhịp nhàng.

" Anh chưa nói là em có lỗi."

" Anh chưa nói là anh giận em."

Thật vậy, lúc đó anh chỉ mong rằng cô an toàn và không bị trầy xước gì. Mặc cho cô trách móc, anh dung túng chấp nhận hết. Chỉ cần cô cảm thấy nó là đúng.

Trước giờ không ai có quyền điều chỉnh Vương Khải Hà anh phải theo ý họ.

Không một ai!

Duy chỉ có cô, chỉ có Trương Uyên Nhi mới sở hữu khả năng này.

" Nhưng nếu em muốn xin lỗi, thì anh sẵn sàng nhận lời xin lỗi này bằng mọi hình thức."

Uyên Nhi đỏ mặt.

Cô có lẽ đã hiểu ý tứ trong câu nói của anh.

Bàn tay ranh ma đặt ở vai, kéo áo khoác của cô xuống, nhưng rồi đột nhiên ngừng lại.

Khải Hà nhú mày.

" Áo này không phải của anh, càng không phải của em."

Uyển Nhi ngây người.

Cô quên mất. Cô đang khoác áo khoác của người đàn ông khác mà lại tự nhiên ngồi trong lòng anh không suy nghĩ.

Thật trách bản thân vô ý mà.

" Áo...áo.... "

Uyển Nhi áp ứng. Đối diện với ánh mắt này của anh, mọi lời nói đối xuất hiện trong đầu cô đều tan biến phút chốc.

Cô biết, cô nói dối thì anh vẫn là người nhìn rõ nhất.

Nên thành thật là tốt.

" Là của ai? "

Đang mải mê suy nghĩ, câu nói của anh lần nữa lặp lại kéo cô về hiện thực.

" Một người đàn ông cùng chuyến bay với em " "

" Tại sao em lại mặc áo của anh ta? "

" Anh ta có lòng thì em có dạ thôi mà. Dù sao lúc đó cũng lạnh, không có chiếc áo này là ở sân bay có một cái xác khô rồi. "

Khải Hà mặt biến sắc, vừa đáng sợ vừa lạnh lẽo và có vô vàn vị đắng chua phảng phất cùng ám khí.

Uyển Nhi nhận ra điều này.

Rốt cuộc là mày vừa nói gì vậy?

Dập lửa hay thêm dầu?

Lần trước là ghen, một trận toi bồi.

Lần này cũng là ghen, anh sẽ làm gì cô?

Lần trước là với anh trai, lần này là với một người đàn ông xa lạ, tương lai cô sao mà mù mịt quá thế này?

Khải Hà không nói không rằng, vác cô ném thẳng lên giường.

Đây cũng là lúc, cô biết đêm nay chính là một đêm dài ngủ không ngon giấc.

Kết quả của trận mây mưa đêm đó là cô mất tong hai ngày nghỉ tốt đẹp, chỉ có thể nằm sấp trên giường than thở. Hại cô thời tiết nóng nực phải đóng cúc cổ để che đi những dấu tích không nên xuất hiện do anh để lại.

Còn gì xui xẻo hơn?

Một ngày hè nóng nực cuối tháng 5

Uyển Nhi mặc váy lụa tay bông trễ vai, lười biếng nằm dài trên sofa ăn dưa hấu xem tivi.

Mỗi ngày chủ nhật anh đều " bắt cóc " cô về biệt thự của anh.

Hỏi lí do thì anh bảo bắt cô về để vỗ béo sau một tuần học tập vất vả.

Nhưng cô biết thầy. Anh là gián tiếp chặn mọi hoạt động vui chơi bên ngoài của cô trong ngày chủ nhật ngắn ngủi.

Độ ghen tuông và tính độc chiếm của anh từ sau cái ngày cô mặc áo của người đàn ông kia đã lên đến một level thượng thừa.

Uyển Nhi lạch cạch điều khiển chuyển kênh. Gương mặt mồm mỉm do nóng nực mà lúc nào cũng trong trạng thái hưng hửng hồng hiện rõ sự chán trường.

Đặt điều khiển xuống, cô lăm bằm.

" Tivi gì mà nhạt nhẽo như chủ của mày vậy! "

Chương 44: Ngày hè bên anh

"Cái biểu tình đó thật không vừa mắt."

Bỗng dưng Khải Hà xuất hiện khiến cô giật mình. Người gì đâu bước chân đi như không chạm đất.

"Làm điều trái với lương tâm hay sao mà giật mình?"

Uyển Nhi nghẹn họng, nuốt không trôi miếng dưa hấu đang ngoan cổ mắc lại.

Sao cái gì anh cũng biết thế?

"Trái lương tâm gì chứ."

Cô ngó lơ anh, chăm chú nhìn vào miếng dưa đỏ mọng nước.

"Nói xấu anh không phải là trái lương tâm?"

"Không có..."

"Em còn không thừa nhận?"

Ánh mắt của anh chăm chăm nhìn cô, áp lực quá áp lực, nặng trĩu vô cùng.

Có trách cũng là trách cô không thể che giấu. Uyển Nhi khề thờ dài, ở cạnh anh chưa tới 3 tháng, mà tâm lý đã bị anh nắm trọn trong lòng bàn tay.

Phải gây dựng lại chút tiền đồ chứ.

Khải Hà không nói trước, ôm lấy cô, đặt cô ngồi lên đùi mình.

"Muốn xem anh chứng tỏ không?"

Uyển Nhi ngậy ngốc ngược mắt nhìn anh.

"Chúng tỏ điều gì?"

"Anh không nhạt nhẽo như em nói."

Uyển Nhi trơ mắt nhìn anh, vẻ mặt khó tin cực kì. Dưa mất đào khắp góc ngách gian nhà.

Không có camera mà...

Mà nếu có cũng sao nghe được cô nói chứ?

Anh sao lại thông thuộc cô tới vậy.

Nghĩ đến từ "chúng tỏ" trong câu nói của anh, cô bất giác rùng mình.

Gì chứ, cô vẫn bị ám ảnh ngày hôm đó. Anh hành cô không xuống nổi giường.

Uyển Nhi sắp bước vào kì thi tốt nghiệp, không thể để bị liệt trên giường mãi được.

"Nghĩ gì thế? Mặt em đỏ như trái cà chua rồi kìa."

Uyển Nhi lắc đầu kịch liệt. Hai gò má nóng ran, khoảng cách của anh và cô rất gần, giọng nói đem theo hơi thở nóng càng làm hai má đỏ hơn.

"Không có gì cả..."

Có chết cô cũng không nói, cô vừa nhớ lại đêm mây mưa hôm đấy.

Cuối cùng chỉ khổ cái thân cô, lần nào cũng nằm bẹp trên giường, trong khi anh vẫn đi lại tung hoành như thường.

"Sắp thi rồi đúng chứ?"

"Um..."

Uyển Nhi vừa cắn một miếng dưa hấu vừa trả lời, không quan tâm cánh tay của ai kia đang làm loạn.

"Nhột em..."

Khải Hà cứ sờ soạng eo cô, khiến cô ngứa ngáy vô cùng.

Một tay cầm dưa hấu, tay kia giữ lại tay anh không cho làm loạn.

"Bảo bối, em hình như mới tăng cân đúng không?"

Uyển Nhi sững người, tay Khải Hà cứ mân mê ở bụng cô mãi.

Anh đúng là không có gì là không biết.

Quả thực cô mới tăng thêm 2 kí.

"Là do anh bắt em ăn nhiều..."

Cô không hề nói sai. Mỗi chủ nhật đều bị anh lôi đến đây vỗ béo. Cô vốn không có tính kiềm chế trước đồ ăn, lại được người đẹp trai cầm đồ ăn ngon dâng tận miệng.

Có điên mới không ăn.

"Anh không được chê em béo."

Khải Hà quan sát vẻ mặt này của cô bỗng chốc mỉm cười.

Uyển Nhi cứ tưởng anh chê cô tăng cân, vẻ mặt ủy khuất, phồng má lườm anh.

Khải Hà nhân cơ hội chụp lấy hai má phính của cô, cung chiều nói.

"Anh cười vì anh đã vỗ béo được bảo bối của anh tăng cân. Anh muốn em phải thật tròn trịa, tăng cân là điều tốt."

Anh kéo cô sát gần lại, đặt lên môi cô một nụ hôn.

"Dù béo thì anh vẫn yêu em, ngốc ạ."

Uyển Nhi cười ngượng.

"Và lại sắp thi rồi, em nên ăn uống nhiều vào mới có sức học được."

"Em biết rồi..."

Uyển Nhi chợt nhớ ra điều gì đó, thắc mắc hỏi anh.

"À, em muốn đi thăm bà..."

"Được, chiều nay chúng ta sẽ ăn tối ở Vương gia."

Khải Hà nhanh chóng phê duyệt đề xuất của cô.

"Anh lên phòng làm việc, em ở đây chơi nhé?"

Uyển Nhi xịu mặt.

Ngày chủ nhật nào anh cũng đón cô qua đây rồi bắt cô ngồi một mình với đống đồ ăn. Vẫn biết là chúng ngon, nhưng cô muốn ở cùng anh hơn.

"Không thích sao?"

" Em chán quá, em muốn tham quan phòng làm việc của anh."

Khải Hà lần nữa đứng túng cô. Uyên Nhi hai tay ôm cổ anh, hai chân quấn chặt lấy hông anh. Khải Hà cứ như vậy, mặc cô đu trên người mà đi lên phòng.

Phòng làm việc của anh phải nói là rộng bằng cái lớp học của cô. Xung quanh phòng đều là sách và tài liệu. Ở góc phòng có một bộ bàn ghế sofa, còn bàn làm việc của anh nằm ngay chính giữa gian phòng.

" Anh có thể đọc hết số sách này sao?"

Đôi mắt sáng rực lên khi nhìn thấy sách. Uyên Nhi từ trên người anh nhảy xuống, sờ soạng khắp nơi.

" Anh đã đọc hết rồi."

Uyên Nhi vẻ mặt khó tin hỏi tiếp.

" Thật sao?"

" Anh đã bắt đầu đọc sách từ năm 6 tuổi."

Khải Hà tay gõ bàn phím, miệng trả lời.

" Em không tin!"

Đọc hết số sách này á? Có chúa mới tin anh nói thật!

" Vậy chúng ta chơi một trò chơi đi."

Anh dừng tay lại, ánh mắt gian tà nhìn cô đề nghị.

" Chơi gì cơ?"

Một chú thỏ ngậy thơ sa vào lưới của sói xám.

" Cho em lựa chọn sách tùy ý, đặt ra một câu hỏi liên quan đến nội dung sách, nếu anh không trả lời được, thì em muốn gì cũng được."

Khải Hà dừng lại hồi lâu.

" Còn nếu anh trả lời được, mỗi câu đúng sẽ được hôn em một cái? Chơi chứ?"

Uyên Nhi đắn đo một lúc rồi cũng đồng ý.

Cô không tin anh có thể nhớ hết nội dung của số sách này.

Cô đồng ý cược môi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngày hè bên anh (p.t 2)

Uyên Nhi đảo mắt khắp nơi, chạy tới chạy lui cuối cùng cũng tìm được một quyển sách.

Là sách địa lý về các nước trên thế giới.

Để xem Trái Đất rộng lớn anh làm sao nắm gọn trong lòng bàn tay.

Uyên Nhi đắm chiều từng câu từng chữ tỉ mỉ, cô hết sức cẩn trọng cho việc đặt câu hỏi. Một câu thôi, chính là quyết định sinh mệnh của môi nhỏ.

Cô chưa kịp nghĩ đến việc thắng, chỉ lo khi thua môi sẽ sưng vù.

Sau khi nghiền cứu kĩ lưỡng, cô cất tiếng đọc câu hỏi.

" Kể tên 10 quốc gia nhỏ nhất thế giới và diện tích?"

Trong đồng sách kia, cô chọn ra quyển này là bởi, quyển sách này có dính rất nhiều bụi, linh tính mách bảo cô là quyển sách này đã lâu không động đến nên mới vậy.

Không do dự, cô cầm lấy nó tìm câu hỏi luôn.

" Thành Vatican 0.5 km2

Công quốc Monaco 2 km2

Nauru 24 km2

Tuvalu 26 km2

Liechtenstein

Liên Bang Saint Kitts Nevis 261 km2

Maldives 300 km2

Cộng hoà Malta

Grenada 344 km2

Những nơi không có số liệu, sẽ không đọc số liệu."

Uyển Nhi sững sờ.

Mất vài phút mới có thể thông suốt được toàn bộ những gì anh nói.

Tất cả đều chính xác, không sai sót một chữ nào.

Uyển Nhi cố tìm kiếm một lỗi sai, kết quả vẫn là như vậy.

Anh đúng, cô thua.

Chưa để Uyển Nhi nói câu nào, Khải Hà đã kéo gáy cô về phía mình, hôn nhẹ lên đôi môi anh đào mềm mại.

" Em thua rồi."

Uyển Nhi thực sự chưa thể kéo mình ra khỏi cơn ngây ngốc này, cứ mặc cho anh hôn.

Cô trước giờ là người cứng đầu, trong mọi cuộc chơi đều muốn bản thân là người chiến thắng.

Thêm một lần bạo dạn đưa ra câu hỏi tiếp theo.

Trò chơi cứ tiếp diễn như vậy.

Một cái hôn.

Hai cái hôn.

Mười cái hôn.

.....

Uyển Nhi ưỡn khuỷu bầu môi.

Biết thế nào cũng bị dây vô đến mức này mà.

Thở hắt một hơi chán trường, biết thế này đã không chơi nữa.

Câu hỏi nào cũng bị anh nhìn rõ đáp án, trả lời chính xác hoàn toàn.

Anh rốt cuộc có phải là con người không thể?

Từng đay câu hỏi, đáp án trùng phóc.

Ngày chủ nhật trôi qua nhanh chóng. Sau khi đánh một bữa no nê, Uyên Nhi cùng Khải Hà ngồi ở phòng khách ăn trái cây.

"Hà à, em muốn về..."

Khải Hà sau khi ăn xong thì cứ chăm chú làm việc, bàn tay không rời khỏi laptop, một mực ngó lơ lời cô nói.

Uyên Nhi cầm miếng xoài lên, đưa ra trước mặt anh, tiếp tục năn nỉ.

"Khải Hà, anh đưa em về..."

Anh không phải là có ý định giữ cô ở lại đây luôn chứ?

Uyên Nhi phủ nhận suy nghĩ này.

Mai cô còn phải đi học, ở đây chắc chắn sẽ một đêm mất ngủ. Mọi người còn đang chờ cô ở kí túc xá, không về không được a!

Khải Hà cúi đầu cắn miếng xoài, cũng không có ý định trả lời cô.

"Em muốn về..."

Uyên Nhi cứ như đứa trẻ lên ba dai dẳng đòi về mặc cho bị ngó lơ.

Cuối cùng, cô bạo dạn giật laptop của anh để qua một bên ghế, leo lên đùi anh ngồi quay mặt về phía anh.

Khải Hà ấn đầu cô áp vào ngực anh. Còn mình thì với điều khiển bật tivi.

Như cục bông nhỏ xù lông, Uyên Nhi lấy tay ôm má anh, mắt đối mắt.

"Vương Khải Hà, anh nghe cho rõ đây, Trương Uyên Nhi em muốn về nhà!"

Lúc này anh mới đặt điều khiển xuống, khoé miệng khẽ cười.

"Em, tối nay ở lại đây với anh đi."

Gương mặt anh gần hơn, rút ngắn đi khoảng cách. Cô cảm nhận được hơi thở anh phả vào sống mũi nóng ấm.

"Không được. Chủ quán sẽ la em mất."

Chủ quán khi không bị lôi vào làm lí do, cự nhiên hất hơi khi đang làm giáo án.

Cô vốn chẳng phải sợ chủ quán, bởi lẽ chủ quán cưng chiều cô nhất trong đám học trò a. Cái cô quan tâm là sau một đêm ở nhà anh sáng mai cô sẽ thành bộ dạng thế nào?

"Anh sẽ gọi điện cho chủ quán, báo tối nay em không về kí túc xá là được?"

"Ày, em không muốn chủ quán lo lắng a!"

Lí lẽ nào cũng nói được, sự bá đạo trong từng suy nghĩ, Khải Hà anh là bá vương nơi nào đội lốt hoàng tử đây?

"Em ở cạnh anh đến chú dì Hàn còn không lo lắng, huống chi là chủ quán."

Nói đến chú dì Hàn càng khiến cô thêm rầu rĩ. Đạo gần đây cô luôn có cảm giác bị chú dì Hàn gán cho anh nuôi luôn vậy.

Mỗi lần gọi điện cho chú dì, một câu cháu rể, hai câu Khải Hà, ba câu cháu rể. Cô từ khi nào lại bị ra rìa như vậy chứ?

"Em ngủ ở đây không quen!"

"Chẳng phải nằm gọn trong lòng anh là điều em quen nhất?"

Khải Hà bá đạo dòn ép cô, trán anh chạm vào trán cô, hơi thở càng trở nên dòn dập, như cách mà cô và anh đang tranh luận vậy.

"Anh..."

"Không nói nữa, quyết định vậy đi, tối nay ở lại đây."

"..."

Quyết định gì chứ, hoàn toàn là do anh tự sắp đặt.

"Em lên phòng trước, không ngồi với anh nữa."

Uyển Nhi từ người anh leo xuống, thất thiếu cầm bịch snack lên phòng.

11 giờ khuya, giải quyết xong đồng giấy tờ lộn xộn, anh trở về phòng cùng bảo bối nhỏ.

Uyển Nhi lúc này vẫn đang nằm sấp trên giường xem phim bằng điện thoại, gói snack trên tay đã voi đi một nửa, miệng nhỏ vẫn còn dính vụn bánh.

Tự dưng dục vọng lại trỗi dậy, anh muốn "ăn thịt" cục bông tròn kia, thật đấy!

H hay không H nói một lời?

Mà hình như mấy fic gần đây nhạt quá phải không?

@_iambee0410

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sự sợ hãi trốn khỏi đầu

"Bảo bối, sao còn chưa ngủ?"

Khải Hà nhíu mày nhìn cô.

Đã 11 giờ rồi, chẳng còn sớm sửa gì.

Không thấy Uyển Nhi trả lời, anh mới ngồi xuống giường. Nào ngờ cô đang thút thít.

"Bảo bối, em sao lại tèm nhem như này?"

Anh nhìn lên màn hình, lúc này bộ phim đang chiếu cảnh một đôi tình nhân chia xa trong nước mắt.

Uyển Nhi vì quá thả hồn vào phân cảnh này lên khóc sụt sướt.

Khải Hà bật cười, ôm cô vào lòng.

"Chỉ là phim thôi, đừng khóc như vậy chứ."

Uyển Nhi thuận tay cắn một miếng snack.

"Anh xem, nữ chính có phải đã quá khổ không?"

"Người ta là diễn viên, khóc đôi ba giọt là kiếm ra hàng tỷ đồng, khổ ở chỗ nào?"

Khải Hà lười biếng phân tích, nói xong liền bị cô ném cho một cái liếc mắt. Hừ một tiếng lạnh nhạt, cô không thèm nói với anh nữa.

"Khán giả nào cũng như anh, chắc mấy đạo diễn đều thất nghiệp."

Khoé miệng giật giật. Anh chỉ nói theo bản năng thôi mà?

Gạt qua chủ đề phim ảnh một bên, vì anh cũng không phải đạo diễn và anh không sợ thất nghiệp.

"Bảo bối, chúng ta đi ngủ."

Khải Hà rúc đầu vào hõm cổ cô, hít hà hương thơm dịu nhẹ, nhìn phần da thịt trắng nõn mềm mại, thứ dục vọng kìm nén suốt hai tuần dâng lên mãnh liệt, cổ họng khô khốc, anh khẽ nuốt nước bọt.

"Không, anh đi ngủ trước đi, em muốn xem hết."

Bị Uyên Nhi từ chối thẳng thừng. Khải Hà ngoan cố ôm lấy cô ní non.

"Muộn rồi. Vội lại anh đói."

Uyên Nhi tập trung vào bộ phim mà quên mất con người bên cạnh đang bị dục vọng thiếu đốt cơ thể.

"Ăn đi."

Uyên Nhi phũ phàng nhét miếng snack vào miệng anh.

"Anh không muốn ăn snack."

"Vậy anh muốn ăn gì chứ?"

Uyên Nhi gắt gỏng phàn nàn. Tập phim đang gay cấn, anh cứ làm loạn khiến cô không tài nào tập trung được.

"Ăn em."

Khải Hà nói xong liền đè cô xuống giường, cả thân hình vạm vỡ ép cô nằm dưới.

Uyên Nhi lúc này mới thoát ra khỏi tập phim, lắc lắc đầu.

Đôi bạn trong phim chưa chia tay chắc cô đã bị hành lên bờ xuống ruộng rồi.

Khải Hà gạt điện thoại sang một bên, chiếc váy vốn trễ vai đã bị tuột xuống quá bầu ngực.

Uyên Nhi mất vài giây định thần xong thì váy cũng đã bị cời hẳn.

Cảnh xuân hiện ra trước mắt. Nội y ren màu đen tuyền nổi bật trên làn da trắng nõn. Từng đường nét đẹp để phô trương ra trước ánh mắt thèm khát của ai kia.

Đã bao lần giao hoà như vậy, nhưng đối với ánh mắt này của anh, Uyên Nhi bất giác rùng mình lùi lại phía sau giường.

Khải Hà nắm cổ chân cô nâng lên. Anh chậm rãi hôn lên bàn chân mịn màng, miệng và lưỡi di chuyển từ mắt cá chân rồi di chuyển lên trên.

"Ưm..."

Uyên Nhi khẽ nuốt nước bọt. Môi và lưỡi anh uyển chuyển, vừa mạnh mẽ lại vừa nhẹ nhàng mon trón trên da thịt. Những nơi bị anh hôn cứ run lên từng hồi, cảm giác tê dại lan khắp cơ thể rồi tập trung lại một chỗ.

Uyên Nhi rút chân lại, anh liền cười xấu xa.

"Đây cũng không phải lần đầu, em vẫn nhút nhát như vậy."

Cô không nói lên lời, toàn thân như co giật, muốn né tránh nhưng lại bị sức mạnh kia làm cho nhút nhát, sau cùng vẫn là vót vát lại được chút lí trí nhỏ nhoi.

"Đừng...Hà...mai em phải đi học."

Khải Hà cúi đầu cắn phần thịt ở hông cô.

"Anh đâu có nói sẽ bắt em nghỉ?"

Uyên Nhi uỷ khuất. Anh biết thừa sau đêm nay ngày mai cô sẽ phải nghỉ buổi sáng, ít nhất là vậy, còn hơn thế thì cả ngày.

"Không..."

"Vậy được, chúng ta tập trung nhé?"

Uyên Nhi còn chưa kịp nói hết câu. Ý của cô ở đây là không muốn để ngày mai còn đi học, nào ngờ bị anh cố tình hiểu nhầm.

Bàn tay nóng bỏng đi qua thắt lưng, xương sườn, rồi từng chút từng chút lên cánh tay, anh cũng không quên buông lời tán phục.

"Bảo bối, sau lớp đồng phục kia thì em có cơ thể thực đẹp."

"Anh còn nói..."

"Bảo bối, ngày đầu gặp em, anh cứ nghĩ em là một cô gái trẻ con, chưa dậy thì hẳn, chưa từng nghĩ cơ thể em lại phát triển tốt đến vậy."

Uyển Nhi quay mặt đi né tránh ánh mắt đang dán lên cơ thể cô, đỏ mặt nhắm mắt lại.

Khải Hà chống tay xuống giường, ghé vào tai cô nói.

" Mở mắt ra nhìn anh."

Uyển Nhi càng nhắm chặt hơn. Cô là người yêu cái đẹp. Cô biết, ngay khi mở mắt ra, đối diện với gương mặt góc cạnh đầy nam tính, đôi môi mỏng gọi cảm kia của anh, lí trí cô coi như bị vùi dập hoàn toàn.

Da thịt tiếp xúc, hơi thở giao nhau mãnh liệt, nhịp tim đập mạnh, tất cả đều là những yêu thương, những thứ này đủ khiến người ta muốn gạt bỏ lí trí mà lao tới cái thu hút trước mắt.

Tình yêu là vậy, một cảm giác mơ hồ huyền ảo, không nhìn thấy, không sờ được, chỉ có thể cảm nhận. Nhưng vào những giờ phút như thế này, đôi phương có thể trực tiếp chạm vào da thịt, từ những tiếp xúc đó, nhận ra tình cảm mãnh liệt chất chứa trong mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Thu Phục Bảo Bối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.